देखील " हे शेवटच्या श्लोकांतील शब्द आहेत; तथापि मरणापूर्वं परमेश्वराचें पूर्ण ज्ञान झालेलें असल्याखेरीज केवळ अंतकाळींच हे ज्ञान होणें शक्य नाहीं हें शेवटच्या श्लोकांतील 'देखील' या पदानें स्पष्ट होतें (गी. २. ७२ पहा). जास्त खुलासा पुढील अध्यायांत केलेला आहे. अधिभूतादि शब्दांनीं पुढील अध्यायाची प्रस्तावनाच या दोन श्लोकांत केलेली आहे असें म्हटलें तरी चालेल]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग—म्हणजे कर्मयोग—शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील ज्ञानविज्ञानयोग नांवाचा सातवा अध्याय समाप्त झाला.

अष्टमोऽध्यायः ।

अध्याय आठवा.

[कर्मयोगान्तर्गत ज्ञानविज्ञानाचें निरूपण या अध्यायांत पुढें चालू असून, ब्रह्म, अध्यात्म, कर्म, अधिभूत, अधिदैव आणि अधियज्ञ असे जे मागील अध्यायाच्या शेवटीं परमेश्वरस्वरूपाचे विविध प्रकार सांगितले त्यांचा अर्थ सांगून त्यांतील तथ्य काय याचें प्रथम विवेचन आहे. परंतु हें विवेचन सदर शब्दांच्या केवळ व्याख्या देऊन म्हणजे अत्यंत संक्षिप्त रीतीनें केलेलें असल्यामुळें या विषयाचा या अवतरणांत थोडा जास्त खुलासा करणें जरूर आहे. बाह्य सृष्टीच्या अवलोकनावरून सृष्टीच्या कार्याची कल्पना अनेक लोक अनेक रीतींनीं करीत असतात. कोणी असें म्हणतात कीं, सृष्टींतील सर्व पदार्थ पंचमहाभूतांचेंच विकार असून या पंचमहाभूतांखेरीज मूळांत दुसरें कोणतेंहि तत्त्व नाहीं. दुसरे कित्येक असें प्रतिपादन करितात कीं, गीतेच्या चवथ्या अध्यायांत वर्णिल्याप्रमाणें हें सर्व जग यज्ञापासून झालेलें आहे, म्हणून परमेश्वर यज्ञनारायणरूपी असून यज्ञानेंच त्याचें

अर्जुन उवाच ।

किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम।

पूजन होतें. तिसरे असें म्हणतात कीं, सृष्टींतील व्यापार जड पदार्थ स्वतः करीत नाहींत; तर त्यांपैकीं प्रत्येकांत कोणी तरी सचेतन पुरुष किंवा देवता वास करीत असून, त्या देवता हे व्यवहार करीत असतात, आणि त्यामुळें त्या देवतांचें आराधन आपणांस केलें पाहिजे. उदाहरणार्थ, सूर्य या जड पांचभौतिक गोळयांत सूर्य या नांवाचा जो पुरुष तोच प्रकाश देण्याचें वगैरें काम करीत असून तोच उपास्य होय. चवथ्या पक्षाचें म्हणणें असें आहे कीं, प्रत्येक पदार्थांत त्या पदार्थाहून भिन्न अशी देवता वास करीत असते असें मानणें युक्त नाहीं. मनुष्याचे शरीरांत जसा आत्मा त्याप्रमाणें प्रत्येक वस्तूच्या ठायीं त्याच वस्तूचें कांही तरी सूक्ष्म रूप म्हणजे आत्म्यासारखी सूक्ष्म शक्ति वास करीत असून तेंच त्या वस्तूचें मूळांतलें व खरें स्वरूप होय. उदाहरणार्थ, पंच स्थूल महाभूतांत पंच सूक्ष्म तन्मात्रें, आणि हस्तपादादि स्थूलेंद्रियांत सूक्ष्म इंद्रियें मूलभूत असतात. प्रत्येक मनुष्याचा आत्माहि निरनिराळा असून पुरुष असंख्य आहेत असें जें सांख्यांचें मत तें याच चवथ्या तत्त्वावर अवलंबून आहे; पण प्रकृतस्थलीं या सांख्यमताचा 'अधिदेह' या वर्गांत समावेश केलेला दिसतो. या चार पक्षांसच अनुक्रमें अधिभूत, अधियज्ञ, अधिदैवत व अध्यात्मक अशीं नांवें आहेत. 'अधि' हा उपसर्ग कोणत्याहि शब्दांच्या मागें असला म्हणजे 'तमधिकृत्य,' 'तद्विषयक,' 'त्या बाबतींतलें,' किंवा 'त्याचे ठायीं असणारें,' असा अर्थ होतो. या अर्थाप्रमाणें अधिदैवत म्हणजे अनेक देवतांचे ठायीं असणारें तत्त्व होय. अध्यात्म याचा सामान्य अर्थ "एकच आत्मा सर्व ठिकाणीं आहे असें प्रतिपादन करणारें शास्त्र" असा आहे. पण हा अर्थ सिद्धान्तपक्षाचा आहे. म्हणजे अनेक वस्तूंत किंवा मनुष्यांतहि अनेक आत्मे आहेत असा जो पूर्वपक्ष त्याची शहानिशा होऊन वेदान्तशास्त्रानें आत्मै-

अधिभूतं च किं प्रोक्तमधिदैवं किमुच्यते ॥ १ ॥

ण्याचा हा सिद्धान्त ठरविला आहे. ह्मणून पूर्वपक्षाचा जेव्हां विचार करावयाचा असतो तेव्हां प्रत्येक पदार्थाचें सुक्ष्म स्वरूप किंवा आत्मा निरनिराळा आहे असें मानितात; आणि हाच अर्थ प्रकृतस्थलीं अध्यात्म शब्दानें अभिप्रेत आहे. अध्यात्म, अधिदैवत व आधिभूत-दृष्ट्या एकाच विवेचनाचें याप्रमाणें भिन्नभिन्न प्रकार कसे होतात, हें महाभारतांत मनुष्यांच्या इंदियांचें उदाहरण देऊन स्पष्ट केलें आहे म. भा. शां. ३१३; व अश्व. ४१ पहा). महाभारतकार असें ह्मणतात कीं, मनुष्याच्या इंद्रियांचें विवेचन अधिभूत अध्यात्म व अधिदैवत, असें तीन प्रकारें करितां येतें. या इंद्रियांनीं ग्राह्य जे विषय—उदाहरणार्थ, हातानें जें घ्यावयाचें, कानानें जें ऐकावयाचें, डोळ्यांनीं जें पहावयाचें किंवा मनानें ज्याचें चिंतन करावयाचें,—तें सर्व अधिभूत; आणि हस्तपादादिकांचे (सांख्यशास्त्रोक्त) जे सूक्ष्म स्वभाव ह्मणजे सूक्ष्म इंद्रियें, तीं सदर इंद्रियांचीं अध्यात्में होत. पण या दोन्हीं दृष्टि सोडून अधिदैवत दृष्टीने विचार केला ह्मणजे हातांची देवता इंद्र, पायांची विष्णु, गुदाची मित्र, उपस्थाची प्रजापति, वाणीची अग्नि, डोळयांची सूर्य, कानाची दिशा किंवा आकाश, जिव्हेची पाणी, नाकाची पृथ्वी, त्वचेची वायु, मनाची चंद्र, अहंकाराची बुद्धि; आणि बुद्धीची देवता पुरुष, असें मानून याच देवता त्या त्या इंद्रियांचे व्यापार चालवितात, असें म्हणत असतात. उपनिषदांतहि उपासनेसाठीं ब्रह्मस्वरूपाचीं जीं प्रतीकें वर्णिलीं आहेत त्यांत मन हें अध्यात्म आणि सूर्य किंवा आकाश हें अधिदैवत हा प्रतीक होय, असें म्हटलें आहे (छां. ३.१८.१). अध्यात्म व अधिदैवत हा भेद केवळ उपासनेसाठींच केलेला आहे असें नाहीं; तर वाणी, चक्षु, श्रोत्र इत्यादि इंद्रियें व प्राण यांपैकीं श्रेष्ठ कोण या प्रश्नाचा विचार एकदां वाणी, चक्षु व श्रोत्र हीं सूक्ष्मेंद्रियें घेऊन अध्यात्म दृष्ट्या, आणि एकदां त्या इंद्रियांच्याच अग्नि, सूर्य व आकाश या देवता घेऊन अधिदैवतदृष्ट्या उपनिषदांतून केलेला आहे (बृ. १.५.२१–२३; छां. १. २–३; कौषी.

अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्मधुसूदन ।
प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ॥ २ ॥

४.१२,१३). सारांश, अधिदैवत, अधिभूत, अध्यात्म इ० भेद प्राचीन काळापासून चालत आलेले आहेत, आणि परमेश्वरस्वरूपाच्या या निरनिराळ्या कल्पनांपैकीं खरी कोणती अगर त्यांतील तथ्य काय हा प्रश्नहि तेव्हांच निघालेला असून सर्व भूतांत, सर्व देवतांत, सर्व आध्यात्मांत, सर्व लोकांत, सर्व यज्ञांत सर्व देहांत अंतर्यामीं व्यापून राहून त्यांना न समजतांहि त्यांना खेळविणारा एकच परमात्मा आहे असें बृहदारण्यकोपनिषदांत याज्ञवल्क्यानें उद्दालक आरुणीस सांगितलें आहे (बृ. ३.४) उपनिषदांचा हाच सिद्धान्त वेदान्तसूत्रांच्या अंतर्याम्यधिकरणांत स्वीकारिला असून (वे. सू. १.२.१८–२०), तेथेंच सर्वान्तर्यामीं असणारें हें तत्त्व, सांख्यांची प्रकृति अगर जीवात्मा नसून परमात्मा आहे असें सिद्ध केलें आहे. याच सिद्धान्ताच्या अनुरोधानें मनुष्याच्या देहांत, सर्व भूतांत (अधिभूत), सर्व यज्ञांत (अधियज्ञ, सर्व देवतांत (अधिदैवत), सर्व कर्मांत, आणि सर्व वस्तूंच्या सुक्ष्म (म्हणजे अध्यात्म) स्वरूपांत, एकच परमेश्वर भरला असून देवता, यज्ञ इत्यादि नानात्व किंवा विविध प्रकारचें ज्ञान खरें नाहीं, असें भगवान् आतां अर्जुनास सांगत आहेत. सातव्या अध्यायाच्या अखेर अधिभूतादि जे शब्द भगवंतांनीं उच्चारिले, त्यांवरून अर्जुनास त्यांचा अर्थ जाणण्याची इच्छा होऊन तो प्रथम असें विचारतो कीं—]

अर्जुन म्हणाला—(१) हे पुरुषोत्तमा! तें ब्रह्म ह्मणजे काय? अध्यात्म म्हणजे काय? कर्म म्हणजे काय? अधिभूत कशाला म्हणावयाचें? आणि अधिदैवत कशाला ह्मणतात? (२) अधियज्ञ कसा असतो? आणि या देहांत हे मधुसूदना! कोण (अधिदेह) आहे? आणि इंद्रियनिग्रह करणारे अंतकाळीं तुम्हांस कसें ओळखतात? (हें मला सांगा).

श्रीभगवानुवाच ।

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।
भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥
अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषश्चाधिदैवतम् ।
अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ॥ ४ ॥

[ब्रह्म, अध्यात्म, कर्म, अधिभूत आणि अधियज्ञ हे शब्द मागच्या अध्यायांत आहेत; पण आतां अर्जुनानें त्यांखेरीज अधिदेह कोण हा नवीन प्रश्न केला आहे हें लक्षांत ठेविलें ह्मणजे पुढील उत्तराचा अर्थ ध्यानांत येण्यास अडचण पडणार नाहीं.]

श्रीभगवान् ह्मणाले—(३) (सर्वांहून) परम असें जें अक्षर ह्मणजे कधींहि नाश न पावणारें तत्त्व तें ब्रह्म, (व) प्रत्येक वस्तूचा स्वतःचा जो मूळ भाव (स्व-भाव) त्यास अध्यात्म असें ह्मणतात. (अक्षरब्रह्मापासून) भूतमात्रादि (चराचर) पदार्थांची उत्पत्ति करणारा जो विसर्ग ह्मणजे सृष्टिव्यापार त्याचें नांव कर्म. (४) (उत्पन्न झालेल्या सर्व भूतांची) क्षर म्हणजे नामरूपात्मक किंवा नाशवंत अशी जी स्थिति तें अधिभूत; आणि (या पदार्थांत) जो पुरुष ह्मणजे सचेतन अधिष्ठाता तो अधिदैवत; (ज्याला) अधियज्ञ (म्हणजे सर्व यज्ञांचा अधिपति म्हणतात तो) मीच. हे देहधाऱ्यांत श्रेष्ठा ! या देहाच्या ठायीं (अधिदेह) आहे.

[तिसऱ्या श्लोकांतील ‘ परम ’ हा शब्द ब्रह्माचें विशेषण नसून अक्षराचें विशेषण आहे. सांख्य शास्त्रांत अव्यक्त प्रकृतीलाहि ‘ अक्षर ’ असें म्हणतात (गी. १५. १६). पण वेदान्त्यांचें ब्रह्म या अव्यक्त व अक्षर प्रकृतीच्याहि पलीकडचें आहे (याच अध्यायांतील श्लोक २० व २१ पहा); व त्यामुळें नुसता ‘ अक्षर ’ शब्द वापरला तर सांख्यांची प्रकृति किंवा ब्रह्म असे दोन्ही अर्थ होऊं शकतात. हा संशय राहूं नये

§§ अंतकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।

'म्हणून' 'अक्षर' शब्दापुढें 'परम' हें विशेषण घालून ब्रह्माची व्याख्या दिली आहे (गीतार. प्र. ९ पृ. १९८ व १९९ पहा). 'स्वभाव' या शब्दाचा अर्थ महाभारतांतील वर दिलेल्या उदाहरणांना अनुसरून कोणत्याहि पदार्थांचें 'सुक्ष्म स्वरूप' असा आम्हीं केला आहे. नासदीय सुक्तांत दृश्य जग हें परब्रह्माची विसृष्टि (विसर्ग) होय असें म्हटलें आहे (गी. र. पृ. २५२); व विसर्ग शब्दाचा तोच अर्थ येथें घेतला पाहिजे. विसर्ग म्हणजे यज्ञांतील हविरुत्सर्ग असा अर्थ करण्याची जरूर नाहीं. या दृश्य सृष्टीलाच कर्म कां म्हणतात याचें विवेचन गीतारहस्याच्या दहाव्या प्रकरणांत (पृ. २५९) सविस्तर केलें आहे तें पहा. 'क्षर' ह्मणजे पदार्थमात्राचें नामरूपात्मक विनाशी स्वरूप होय; आणि यापलीकडचें जें अक्षर तत्त्व तें ब्रह्म समजावयाचें. 'पुरुष' या शब्दानें सूर्यांतला पुरुष, पाण्याची देवता किंवा वरुणपुरुष, इत्यादि सचेतन सूक्ष्मदेहधारी देवता विवक्षित असून हिरण्यगर्भाचाहि त्यांतच समावेश होतो. 'अधियज्ञ' शब्दाची व्याख्या भगवंतांनीं येथें दिली नाहीं. कारण, यज्ञाबद्दल मागें तिसऱ्या व चवथ्या अध्यायांत सविस्तर वर्णन असून "मीच सर्व यज्ञांचा प्रभु व भोक्ता आहें" असें पुनः पुढेंहि सांगितलें आहे (गी. ९. २४; ५. २९; आणि म. भा. शां. २४० पहा). अध्यात्मादिकांचीं याप्रमाणें लक्षणें सांगितल्यावर शेवटीं 'अधियज्ञ' (ज्याला ह्मणतात) तोच मी या देहांत आहें, ह्मणजे मनुष्यदेहांतील अधिदेव व अधियज्ञहि मीच आहें असें संक्षेपानें म्हटलें आहे. सांख्य प्रत्येक देहांत निराळा आत्मा (पुरुष) मानून ते असंख्य आहेत असें म्हणतात. पण वेदान्तशास्त्राला हें मत मान्य नसून देह अनेक असले तरी सर्वांत एकच आत्मा आहे असें त्यांनीं ठरविलें आहे (गीतार. प्र. ७. पृ. १६३). ह्याच सिद्धान्त 'अधिदेह मीच' या वाक्यांत येथें दर्शविला आहे. तथापि या वाक्यांतील 'मीच आहें' हे शब्द

यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

केवळ अधियज्ञास किंवा अधिदेहासच उद्देशून नसून अध्यात्मादि पूर्वपदांशींहि त्यांचा संबंध विवक्षित आहे. म्हणून एकंदर अर्थ असा होतो कीं, निरनिराळे यज्ञ घ्या, अनेक पदार्थांतील अनेक देवता घ्या, विनाशी पंचमहाभूतें घ्या, पदार्थमात्रांचे सूक्ष्म भाग किंवा भिन्नाभिन्न आत्मे घ्या, ब्रह्म घ्या, कर्म घ्या किंवा निरनिराळ्या मनुष्यांचे देह घ्या, सर्वत्र 'मीच' म्हणजे एकच परमेश्वरतत्त्व आहे. कित्येकांचें असें म्हणणें आहे कीं, 'अधिदेह' स्वरूपाचे या ठिकाणीं स्वतंत्र वर्णन नसून अधियज्ञाची व्याख्या करितांना त्यांत अधिदेहाचा पर्यायानें उल्लेख आलेला आहे. पण आम्हांस हा अर्थ बरोबर वाटत नाहीं. कारण गीतेंतच नव्हे तर उपनिषदांत व वेदान्तसूत्रांत (बृ ३. ७; वे. सु. १. २. २०) हा विषय जेथें आलेला आहे तेथें अधिभूतादि स्वरूपाबरोबरच शारीर आत्म्याचाहि विचार केला असून, सर्वत्र एकच परमात्मा आहे असा सिद्धान्त केला आहे. तसेंच गीतेंत अधिदेहाबद्दल पूर्वी प्रश्नहि असल्यामुळें येथें त्याचा पृथक् उल्लेखच विवक्षित आहे, असें मानणें सयुक्तिक होय जें कांहीं आहे तें सर्वच जर परब्रह्म, तर अधिभूतादि त्याचीं स्वरूपें सांगतांना त्यांत परब्रह्माचीही गणना करण्याची जरूर नव्हती, असें सकृद्दर्शनीं वाटण्याचा संभव आहे. परंतु ब्रह्म निराळें, आत्मा निराळा, देवता निराळ्या, यज्ञनारायण निराळा, अशा रीतीनें अनेक भेद करून नानाप्रकारच्या उपासनेंत गुंतलेल्या लोकांस अनुलक्षून नानात्वाचें हें वर्णन असल्यामुळें त्या लोकांच्या समजुतीप्रमाणें होणाऱ्या भेदाचीं लक्षणें सांगून नंतर " हें सर्व मीच आहें " असा सिद्धान्त केला आहे, हें लक्षांत आणिलें म्हणजे त्यांत कोणतीच शंका रहात नाहीं, असो; अधिभूत, अधिदैवत, अध्यात्म, अधियज्ञ, अधिदेह इत्यादी प्रकारें उपासनेसाठीं जरी अनेक भेद केले तरी हें नानात्व खरें नसून वस्तुतः एकच परमेश्वर सर्व व्यापून राहिला आहे असें या भेदा-

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यंते कलेवरम् ।
तं तमेवैति कौंतेय सदा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

तील तथ्य सांगून, आतां अंतःकाळीं या सर्व सर्वव्यापी भगवंताला कसा ओळखतात असा जो अर्जुनाचा शेवटचा प्रश्न त्याचें उत्तर सांगतात--]

(५) आणि जो अंतकाळीं माझेंच स्मरण करीत देह सोडितो तो माझ्या स्वरूपाला येऊन पोंचतो, यांत संशय नाहीं. (६) अथवा हे कौंतेया! सदा म्हणजे जन्मभर त्यांतच रंगून गेल्यामुळें मनुष्य ज्या ज्या भावाचें स्मरण करीत अखेरीस देह सोडितो, त्या त्याच (भावाला) तो (पुढें) जाऊन पोंचतो.

[पांचव्या श्लोकांत मरणसमयीं परमेश्वराचें स्मरण करण्याची अवश्यकता व फल सांगितलें. पण तेवढ्यावरून केवळ मरणकालीं हें स्मरण केल्यानें भागतें अशी कोणाची गैरसमजूत होण्याचा संभव आहे. यासाठीं सहाव्या श्लोकांत, जन्मभर जें मनांत असतें तें मरणकालींहि सुटत नाहीं असें सांगून मरणकालींच नव्हे तर जन्मभरहि परमेश्वराचें स्मरण व उपासना करण्याची अवश्यकता सिद्ध केली आहे (गीतार. प्र. १० पृ. २८५). हा सिद्धान्त स्वीकारिला म्हणजे अंतकालीं परमेश्वराला भजणारे परमेश्वराला पोंचतात व देवतांचें स्मरण करणारे देवतांना पोंचतात हेंहि आपोआप सिद्ध होतें (गी. ७. २३; ८. १३ व ९. २५ पहा). कारण छांदोग्योपनिषदांत म्हटल्याप्रमाणें "यथाक्रतुरस्मिंल्लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति" (छां. ३. १४. १)—ज्याप्रमाणें या लोकीं मनुष्याचा क्रतु म्हणजे संकल्प असतो त्याप्रमाणें मेल्यावर त्याला गति मिळत असते. छांदोग्याप्रमाणें इतर उपनिषदांतूनहि याचसारखीं वाक्यें आहेत (प्रश्न. ३. १०; मैत्र्यु. ४. ६), परंतु गीता आतां असें सांगत आहे कीं, सर्व जन्मभर एकाच भावनेंत मन रंगून गेल्याखेरीज अंत-

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युद्ध च ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्मामेवैष्यस्यसंशयम् ॥ ७ ॥
अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।
परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिंतयन् ॥ ८ ॥

कालच्या यातनेंत तीच भावना होणें शक्य नाहीं. म्हणून आमरणान्त म्हणजे सर्व आयुष्यभर परमेश्वराचें ध्यान करणें जरूर आहे (वे. सू. (४. १. १२), या सिद्धान्ताला अनुसरून भगवान् अर्जुनास असें सांगतात कीं--]

(७) म्हणून सव कालीं म्हणजे नेहमींच माझें स्मरण करीत जा, आणि युद्ध कर. माझ्या ठायीं मन व बुद्धि अर्पण केलीस ह्मणजे (लढाई करूनहि) मलाच येऊन पोंचशील, यांत संशय नाहीं. (८) हे पार्था ! चित्त दुसरीकडे जाऊं न देतां अभ्यासाच्या साहाय्यानें स्थिर करून दिव्य परमपुरुषाचें ध्यान करीत असलें म्हणजे त्याच पुरुषास जाऊन पोंचतो.

[भगवद्गीतेंत संसार सोडून केवळ भक्तिच प्रतिपाद्य आहे असें ह्मणणारांनीं सातव्या श्लोकांतील सिध्दान्ताकडे अवश्य लक्ष पुरवावें. मोक्ष मिळणें तो परमेश्वराच्या ज्ञानयुक्त भक्तीनें मिळतो व मरणसमयीं देखील तीच भावना कायम रहाण्यास जन्मभर तोच अभ्यास पाहिजे हें विर्विवाद आहे. पण त्यासाठीं कर्में सोडिलीं पाहिजेत असा गीतेचा अभिप्राय नाहीं; उलट भगवद्भक्तानें हीं स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलीं सर्व कर्में निष्काम बुद्धीनें केलींच पाहिजेत असा गीताशास्त्राचा सिद्धान्त आहे, व तोच "माझें नेहमीं चिंतन कर, आणि युद्ध कर" या शब्दांनीं व्यक्त केला आहे. असो; अंतकालीं देखील दिव्य परमपुरुषाचें जें चिंतन करावयाचें तें परमेश्वरार्पणबुद्धीनें जन्मभर निष्काम कर्मे करणारे कर्मयोगी कोणत्या प्रकारें करितात, याचें आतां वर्णन करितात—]

§§ कविं पुराणमनुशासितारमणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः।
सर्वस्य धातारमचिंत्यरूपमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥
प्रयाणकाले मनसाचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम्॥१०॥
यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विशन्ति यद्यतयो वितरागाः ।
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥
सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।
मूर्ध्न्याधायात्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥
ॐ इत्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् ।
यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

(९) कवि म्हणजे सर्वज्ञ, पुरातन, शास्ता, अणूपेक्षांहि धाकटा, सर्वांचा धाता म्हणजे आधार किंवा कर्ता, अचिंत्यस्वरूप, व अंधकारापलीकडचा सूर्याप्रमाणें देदीप्यमान अशा पुरुषाचें जो (मनुष्य) स्मरण, (१०) अंतकालीं (इंद्रियनिग्रहरूप) योगाच्या सामर्थ्यानें व भक्तीनें युक्त होत्साता मन स्थिर करून आणि प्राण दोन्ही भुवयांचे मध्यें नीट ठेवून करील तो (मनुष्य) त्याच दिव्य परमपुरुषाप्रत जाऊन पोंचतो. (११) वेदवेत्ते जें अक्षर म्हणतात, वीतराग होऊन यति ज्यांत प्रवेश करीतात, आणि ज्याची इच्छा करून ब्रह्मचर्यव्रताचें आचरण करितात, तें पद म्हणजे ॐकारब्रह्म तुला संक्षेपानें सांगतों. (१२) सर्व (इंद्रियरूपी) द्वारांचें संयमन करून आणि मनाचा हृदयांत निरोध करून, आपला प्राण मस्तकांत नेऊन समाधियोगांत स्थिर झालेला, (१३) ॐ या एकाक्षरब्रह्माचा जप करीत व माझें स्मरण करीत जो देह सोडून जातो त्याला उत्तम गति मिळते.

[श्लोक ९-११ यांत परमेश्वरस्वरूपाचें जें वर्णन आहे तें उपनिषदांतून घेतलेलें आहे. नवव्या श्लोकांतील "अणोरणीयान्" हीं पदें व

§§ अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।
तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ १४ ॥
मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।
नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ १५ ॥
आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
मामुपेत्य तु कौंतेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

शेवटचा चरण श्वेताश्वतर उपनिषदांतला (श्वे. ३. ८ व ९) असून, अकराव्या श्लोकाचें पूर्वार्ध अर्थतः व उत्तरार्ध शब्दशः कठोपनिषदांतलें आहे (कठ. २. १५). कठोपनिषदांत "तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीमि" या चरणापुढें "ओमित्येतत्" असें स्पष्ट म्हटलें आहे, यावरून ११ व्या श्लोकांतील 'अक्षर' व 'पद' या शब्दांचा अर्थ ॐ हें वर्णाक्षररूपी ब्रह्म किंवा ॐ हा शब्द असा घेतला पाहिजे; आणि तेराव्या श्लोकावरूनहि ॐकारोपासनाच येथें उद्दिष्ट आहे हें उघड होतें (प्रश्न. ५ पहा). तथापि 'अक्षर' म्ह० अविनाशी ब्रह्म, आणि 'पद' म्ह० परमस्थान, हे अर्थहि भगवंतांचे मनांत नसतील असें म्हणतां येत नाहीं. कारण, ॐ हें वर्णमालेंतील एक अक्षर असून शिवाय ब्रह्माचें प्रतीक म्हणून अविनाशीहि आहे असें म्हणतां येईल (पुढें २१ वा श्लोक पहा). यासाठीं ११ व्या श्लोकाच्या भाषांतरांत 'अक्षर' व 'पद' हे दुहेरी अर्थाचे मूळचे शब्दच आम्हीं राखिले आहेत. या उपासनेनें जी उत्तम गति मिळते तिचेंच आतां जास्त निरूपण करितात—]

(१४) हे पार्था ! अनन्यभावानें सदासर्वदा जो माझें नित्यशः स्मरण करितो त्या नित्ययुक्त (कर्म-) योग्यास मी म्हणजे माझी प्राप्ति सुलभ रीतीनें होते. (१५) मला येऊन मिळाल्यावर परमसिद्धि पावलेल्या महात्म्यास दुःखाचें घर व अशाश्वत असा पुनर्जन्म प्राप्त होत नाहीं. (१६) हे अर्जुना ! ब्रह्मलोकासुद्धां (स्वर्गादि) जे लोक आहेत तेथून (केव्हां ना

§§ सहस्रयुगपर्यंतमहर्यद्ब्रह्मणो विदुः ।
रात्रिं युगसहस्रांतां तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ १७ ॥

केव्हां तरी या लोकीं) पुनरावर्तन म्हणजे परत फिरणें (भाग) आहे. पण हे कौंतेया ! मला येऊन मिळालें म्हणजे पुनर्जन्म नाहीं.

[सोळाव्या श्लोकांत ' पुनरावर्तन ' या शब्दाचा अर्थ पुण्य संपल्या-वर भूलोकीं परत येणें असा आहे (गी. ९.२. म. भा. वन. २६. पहा). यज्ञ, देवताराधान, वेदाध्ययन वगैरे कर्मांनीं इंद्रलोक, सूर्यलोक किंब-हुना ब्रह्मलोक जरी प्राप्त झाला तरी पुण्यांश सरल्यावर तेथून पुनः मागें फिरून इहलोकीं जन्म घ्यावा लागतो (बृ. ४.४. ६), किंवा निदानपक्षीं ब्रह्मलोकाचा नाश झाल्यावर तरी पुनर्जन्मचक्रांत पडणें जरूर पडतें. म्हणून या सर्व गति हलक्या प्रतीच्या होत, आणि परमे-श्वराच्या ज्ञानानेंच पुनर्जन्म नष्ट होत असल्यामुळें ती गति सर्वांत श्रेष्ठ असा १६ व्या श्लोकाचा भावार्थ आहे (गी. ९.२०.२१). ब्रह्म-लोकप्राप्तिहि अनित्य असें जें शेवटीं सांगितलें तत्समर्थनार्थ ब्रह्मलो-कासुद्धां सर्व सृष्टीची उत्पत्ति व लय पुनः पुनः कसा होत असतो तें आतां सांगतात—]

(१७) अहोरात्र म्हणजे काय हें (तत्वतः) जाणणारे पुरुष (कृत, त्रेता द्वा-पर व कलि हीं चार युगें मिळून एक महायुग, व अशा) हजार (महा-) युगांचा जो काल तो ब्रह्मदेवाचा एक दिवस, आणि (तसल्याच) हजार युगांची (त्याची) एक रात्र होते, असें समजतात.

[हा श्लोक यापूर्वींचें युगमानाचें कोष्टक न देतां गीतेंत आला आहे; व त्याचा अर्थ अन्यत्र दिलेल्या कोष्टकावरून केला पाहिजे. हें कोष्टक व गीतेंतला हा श्लोकहि भारतांत (शां २३१. ३१) आणि मनुस्मृतींत (मनु. १.७३) आलेला असून यास्काच्या निरुक्तांतहि तोच

अव्यक्ताद्व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यहरागमे ।
राज्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥
भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
राज्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहरागमे ॥ १९ ॥

§§ परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।

अर्थ वर्णिला आहे (निरुक्त. १४.९). ब्रह्मदेवाच्या दिवसासच कल्प असें म्हणतात. अव्यक्त म्हणजे सांख्यशास्त्रांतील अव्यक्त प्रकृति असा पुढील श्लोकांत अर्थ आहे, अव्यक्त म्हणजे परब्रह्म नव्हे; कारण ब्रह्मरूपी अव्यक्त या श्लोकांत वर्णिलेल्या अव्यक्तापलीकडचें व भिन्न आहे असें पुढें २० व्या श्लोकांत स्पष्ट सांगितलें आहे. अव्यक्तापासून व्यक्त सृष्टि कशी होते याचा पूर्ण खुलासा व कल्पाच्या कालमानाचें कोष्टक हीं गीतारहस्याच्या आठव्या प्रकरणांत (पृ. १९०) दिलीं आहेत तीं पहा.]

(१८) हा (ब्रह्मदेवाचा) दिवस सुरू झाला म्हणजे अव्यक्तापासून सर्व व्यक्त (पदार्थ) निर्माण होतात आणि रात्र सुरु झाली म्हणजें त्याच पूर्वोक्त अव्यक्तांत लय पावतात. (१९) भूतांचा तोच हा समुदाय (याप्रमाणें) पुनःपुनः जन्मून अवश होत्साता, म्हणजे स्वतः इच्छा असो वा नसो, (यंत्रांत घातल्याप्रमाणें) रात्र सुरू झाली कीं लय पावतो, आणि हे पार्था ! दिवस सुरू झाला कीं (पुनः) जन्मतो.

[अर्थात् पुण्यकर्मांनीं नित्य ब्रह्मलोकास जरी प्राप्त झाला तरीहि प्रलयकाळीं ब्रह्मलोकाचाहि नाश होत असल्यामुळें प्राण्यांना पुनः नव्या कल्पाच्या आरंभीं जन्म घेणें चुकत नाहीं, तो चुकविण्यास जो एकच मार्ग आहे तो आतां सांगतात—]

यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥
अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ २१ ॥
पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।
यस्यांतःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ २२ ॥
§§ यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।

(२०) पण या वर सांगितलेल्या अव्यक्तापलीडचा दुसरा सनातन अव्यक्त पदार्थ, जो सर्व भूतें नाहींशीं झालीं तरीहि नाहींसा होत नाहीं, (२१) ज्या अव्यक्ताला 'अक्षर' असें (-हि) म्हणतात, तोच परम म्हणजे उत्कृष्ट किंवा अखेरची गति म्हटली आहे; (व) ज्याला जाऊन पोंचलें असतां फिरून (जन्मास) येत नाहीं (असें) माझें परमस्थान (-ही) तेंच होय. (२२) हे पार्था! ज्याच्या आंत (सर्व) भूतें आहेत व ज्यानें हें सर्व विस्तारिलें किंवा व्यापिलें आहे तो पर म्हणजे श्रेष्ठ पुरुष अनन्यभक्तीनेंच लभ्य होय.

[वीस व एकवीस श्लोक मिळून एक वाक्य आहे, पैकीं विसाव्या श्लोकांतील 'अव्यक्त' हा शब्द प्रथम सांख्याच्या प्रकृतीस, म्हणजे १८ व्या श्लोकांतील अव्यक्त द्रव्यास अनुलक्षून योजिला असून तोच पुढें सांख्याच्या प्रकृतीपलीकडच्या परब्रह्मासहि लाविला आहे. आणि या दुसऱ्या अव्यक्तासच 'अक्षर' असेंहि म्हणतात असें २१ व्या श्लोकांत म्हटलें आहे; तसेंच अध्यायाच्या आरंभींहि "अक्षरं ब्रह्म परमं" असें वर्णन आहे. सारांश, 'अव्यक्त' या शब्दाप्रमाणेंच 'अक्षर' शब्दाचाहि गीतेंत दोन प्रकारें उपयोग केलेला आहे. सांख्यांची प्रकृतिच अव्यक्त व अक्षर आहे असें नाहीं. तर "सर्व भूतें नाहींशी झाली तरीहि जो नाहींसा होत नाहीं" तो परमेश्वर किंवा ब्रह्महि अक्षर व अव्यक्त आहे. पंधराव्या अध्यायांत पुरुषोत्तमलक्षण सांगतांना तो क्षर व अक्षर यांपलीकडचा आहे असें जें वर्णन आहे त्यांतील 'अक्षर'

प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ २३ ॥
अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥
धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।
तत्र चांद्रमसं जोतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ २५ ॥
शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।

शब्द सांख्यांच्या प्रकृतीस उद्देशून आहे असेंहि यावरून उघड होतें (गी १५.१९–१८ पहा). तात्पर्य, 'अव्यक्त' व 'अक्षर' हीं दोन्ही विशेषणें कधीं सांख्यांच्या प्रकृतीस, तर कधीं या प्रकृतीच्या पलीकडल्या परब्रह्मास उद्देशून गीतेंत योजिलेली असतात हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे (गीतार. पृ १९८ व १९९ पहा). व्यक्त आणि अव्यक्त यांच्या पलीकडल्या परब्रह्माचें स्वरूप गीतारहस्याच्या ९ व्या प्रकरणांत स्पष्ट केलें आहे तें पहा. 'अक्षर ब्रह्म' म्हणजे ज्या स्थानीं पोंचलें असतां मनुष्य पुनर्जन्माच्या तडाक्यातून सुटतो त्याचें वर्णन झालें. आतां मेल्यावर ज्यांना अनावृत्ति म्हणजे परत फिरावें लागत नाहीं, आणि ज्यांना आवृत्ति म्हणजे स्वर्गाहून माघारें येऊन पुनः जन्म घ्यावा लागतो, त्यांच्यामधील कालाचा व गतीचा भेद सांगतात—]

(२३) आतां (कर्म) योगी ज्या कालीं मेले असतां परत (या लोकीं जन्मास) येत नाहीत, आणि (ज्या कालीं मेले असतां परत येतात, तो काल हे भरतश्रेष्ठा ! तुला सांगतों. (२४) अग्नि, ज्योति म्हणजे ज्वाळा, दिवस, शुक्लपक्ष, उत्तरायणाचे सहा महिने, यांत मेलेले ब्रह्मवेत्ते लोक मेल्यावर ब्रह्मास पोंचतात (परत येत नाहींत). (२५) (अग्नि) धूर, रात्र, तसेंच कृष्णपक्ष, दक्षिणायनाचे सहा महिने, यांत (मेलेला) (कर्म-) योगी चंद्राच्या तेजास म्हणजे चंद्रलोकास जाऊन (पुण्यांश सरल्यावर) परत

एकया यात्यनावृत्तिमन्ययावर्तते पुनः ॥ २६ ॥

§§ नैते सृती पार्थ जानन् योगी मुह्यति कश्चन ।

तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ २७ ॥

वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।

येतो. (२६) याप्रमाणें शुक्ल व कृष्ण म्हणजे प्रकाशमय व अंधकारमय अशा जगताच्या दोन शाश्वत गति म्हणजे कायमचे मार्ग मानिले आहेत. एका मार्गानें गेलें म्हणजे परत फिरत नाहीं, व दुसऱ्यानें पुनः परत येतो.

[या दोन गतींस देवयान (शुक्ल) व पितृयाण (कृष्ण), किंवा अर्चिरादि मार्ग आणि धूम्रादि मार्ग, अशीं उपनिषदांतून नांवें असून ऋग्वेदांतहि या मार्गांचा उल्लेख केलेला आहे. मेलेल्या मनुष्याच्या देहास अग्नि दिल्य नंतर म्हणजे अग्नी पासूनच या दोन्ही मार्गांस सुरुवात होते; म्हणून पंचविसाव्या श्लोकांत 'अग्नि' हें पद पूर्वींच्या श्लोकांतून अध्याहृत घेतलें पाहिजे. पूर्वींच्या श्लोकांत वर्णिलेल्या मार्गांत व दुसऱ्या मार्गांत भेद कोठें होतो तेवढेंच सांगण्याचा पंचविसाव्या श्लोकाचा हेतु असल्यामुळें 'अग्नि' या शब्दाची पुनरावृत्ति त्यांत केलेली नाहीं. यासंबंधानें जास्त माहिती गीतारहस्याच्या दहाव्या प्रकरणाचे अखेर (पृ. २९२–२९५) दिली आहे ती पहा. त्यावरून वरील श्लोकाचा भावार्थ स्पष्ट कळून येईल. आतां या दोन मार्गांतील तत्त्व ओळखिल्यानें काय फल मिळतें तें सांगतात—]

(२७) हे पार्था ! या दोन सृति म्हणजे मार्ग (तत्त्वतः) जाणणारा कोणताहि (कर्म-) योगी मोह पावत नाहीं; म्हणून हे अर्जुना ! तूं सर्वकाल (कर्म-) योगयुक्त हो. (२८) हें (वर सांगितलेलें तत्त्व) जाणिलें म्हणजे वेदांमध्यें, यज्ञामध्यें, तपामध्यें आणि दानामध्यें जें पुण्यफल सांगितलें आहे

अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥२८॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-
संवादे अक्षरब्रह्मयोगो नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

तें सर्व (कर्म-) योगी मागें टाकितो आणि त्याच्या पलीकडच्या आद्य-स्थानाला जाऊन पोंचतो.

[ज्या मनुष्यानें देवयान आणि पितृयाण या दोन मार्गांतील तत्त्व ओळखिलें ह्मणजे देवयानमार्गानें मोक्ष मिळून पुनर्जन्म प्राप्त होत नाहीं आणि पितृयाण मार्ग स्वर्गप्रद असला तरी मोक्षप्रद नाहीं असें जाणिलें, तो अर्थातच यांपैकीं आपल्या खऱ्या कल्याणाचा मार्ग स्वीकारील, मोहानें खालच्या पायरीच्या मार्गांत पडणार नाहीं हें उघड आहे; आणि याच गोष्टीस अनलक्षून "या दोन सृती ह्मणजे मार्ग (तत्त्वतः) जाणणारा" हे शब्द पहिल्या श्लोकांत आले आहेत. देवयान आणि पितृयाण या दोन वाटांपैकीं कोणती कोठें जात्ये हें कर्मयोग्याला कळत असतें. व त्यामुळें कोणती वाट उत्तम तीच तो स्वभावतः स्वीकारितो आणि स्वर्गाच्या येरजाऱ्या टाळून त्यापलीकडच्या मोक्षपदाची प्राप्ति करून घेत असतो असा या श्लोकांचा भावार्थ आहे; आणि २७ व्या श्लोकांत अर्जुनाला त्याप्रमाणें वागण्याचा उपदेशहि केला आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग--म्हणजे कर्मयोग-शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील अक्षरब्रह्मयोग नांवाचा आठवा अध्याय समाप्त झाला.

नवमोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १ ॥

अध्याय नववा.

कर्मयोगाचें आचरण करणाऱ्या पुरुषास परमेश्वराचें पूर्ण ज्ञान होऊन मनाची शांति किंवा मुक्तावस्था कशी प्राप्त होते हें दाखविण्यासाठीं ज्ञानविज्ञानाच्या निरूपणाला सातव्या अध्यायांत सुरुवात करून अक्षर आणि अव्यक्त पुरुषाचें स्वरूप सांगितलें, आणि अंतकालींहि तें स्वरूप मनांत कायम रहावें म्हणून पातंजल योगानें समाधि लावून ॐकारोपासना शेवटीं कशी करावी याचेंहि गेल्या अध्यायांत वर्णन केलें. परंतु अक्षर ब्रह्माचें ज्ञान होणेंच आधीं कठिण, आणि त्यांतहि समाधि पाहिजे असें म्हटलें म्हणजे सामान्य लोकांस हा मार्ग सोडून द्यावा लागणार! ही अडचण लक्षांत आणून सर्व लोकांस जेणेंकरून परमेश्वराचें ज्ञान सुलभ होईल असा राजमार्ग भगवान् आतां सांगतात. यासच भक्तिमार्ग असें म्हणतात, व त्याचें सविस्तर विवेचन गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत आम्हीं केलें आहे. या मार्गांत परमेश्वराचें स्वरूप प्रेमगम्य व व्यक्त म्हणजे प्रत्यक्ष कळणारें असतें; आणि त्या व्यक्त स्वरूपाचेंच नऊ, दहा, अकरा व बारा या चार अध्यायांत विस्तृत निरूपण केलें आहे. तथापि हा भक्तिमार्गहि स्वतंत्र नसून सातव्या अध्यायांत कर्मयोगसिद्ध्यर्थ आरंभिलेल्या ज्ञानविज्ञानाचाच एक भाग आहे हें विसरतां कामा नये; आणि या अध्यायाचा आरंभ मागील ज्ञानविज्ञानाचें अंग या दृष्टीनेंच केला आहे.]

श्रीभगवान् म्हणाले-(१) आतां तूं दोषदर्शी नाहींस म्हणून गुह्यांतलें गुह्य असें विज्ञानसहित ज्ञान, जें जाणिल्यानें पापापासून मुक्त

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥
अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परंतप ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

होशील, तें हें मी तुला सांगतों (ऐक). (२) हें (ज्ञान) सर्व गुह्यांत राजा म्हणजे श्रेष्ठ, राजविद्या म्हणजे सर्व विद्यांमध्यें श्रेष्ठ, पवित्र, उत्तम, प्रत्यक्ष बोध होणारें, आचरण्यास सुखकारक, अव्यय आणि धर्म्य आहे. (३) या धर्मावर श्रद्धा न ठेवणारे पुरुष हे परंतपा ! मला येऊन न मिळतां मृत्युयुक्त संसाराच्या मार्गात परत येतात; (म्ह० त्यांना मोक्ष मिळत नाहीं).

[दुसऱ्या श्लोकांतील ‘ राजविद्या, ’ ‘ राजगुह्य, ’ ‘ प्रत्यक्षावगम, ’ या पदांच्या अर्थांचा विचार गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत (पृ. ४१०–४१४) केला आहे तो पहा. ईश्वरप्राप्तीच्या साधनांस उपनिषदांतून ‘ विद्या ’ असें म्हणातात व त्या गुप्त ठेवण्याचा प्रघात होता. भक्तिमार्ग किंवा व्यक्ताची उपासना ही विद्या या सर्व गुह्य विद्यांत श्रेष्ठ किंवा राजा असून, शिवाय हा धर्म प्रत्यक्ष डोळ्यापुढें दिसणारा अतएव आचरण्यास सुलभ आहे असें म्हटलें आहे. तथापि इक्ष्वाकु वगैरे राजांच्या परंपरेनेंच हा योग प्रचारांत आला असल्यामुळें (गी. ४.२) या मार्गास राजांची म्हणजे थोर पुरुषांची विद्या या अर्थानेंहि राजविद्या असें म्हणतां येईल. कोणताहि अर्थ घेतला तरी अक्षर किंवा अव्यक्त ब्रह्माच्या ज्ञानास अनुलक्षून हें वर्णन नसून, या राजविद्या या शब्दानें भक्तिमार्गच या ठिकाणीं विवक्षित आहे, हें उघड आहे. असो; याप्रमाणें आरंभींच या मार्गाची प्रशंसा करून भगवान् आतां त्याचें विस्तारानें वर्णन करितात—]

§§ मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्
भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥
यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ६ ॥

(४) मीं आपल्या अव्यक्त स्वरूपानें हें सर्व जग विस्तारिलें किंवा व्यापिलें आहे. माझ्या ठायीं सर्व भूतें आहेत, मी त्यांच्या ठायीं नाहीं. (५) आणि माझ्या ठायीं सर्व भूतेंहि नाहींत ! पहा (कशी ही) माझी ईश्वरी करणी किंवा योगसामर्थ्य ! भूतें उत्पन्न करणारा माझा आत्मा भूतें धारण करूनहि (पुनः) भूतांत नाहीं ! (६) सर्वत्र वावरणारा महान् वायु ज्याप्रमाणें सर्वदा आकाशाच्या ठायीं, त्याप्रमाणें सर्व भूतें माझ्या ठायीं आहेत असें समज.

[परमेश्वर निर्गुण व सगुण असल्यामुळें हा विरोधाभास होतो (सातव्या अध्यायांतील श्लोक १२ वरील टीका, आणि गीतारहस्य प्रकरण ९ पृ. २०२, २०५ व २०६ पहा). याप्रमाणें स्वतःच्या स्वरूपाचें आश्चर्यकारक वर्णन करून अर्जुनाची जिज्ञासा जागृत केल्यावर, आतां आपल्यापासून व्यक्त सृष्टि कशी होते व आपलें व्यक्त रूपें कोणती याचें पूर्वीं (गी. ७.४–१८; ८.१७–२०) सातव्या व आठव्या अध्यायांत जें वर्णन केलें आहे तेंच थोड्या फरकानें प्रसंगानुसार भगवान् पुनः करितात. ' योग ' या शब्दाचा अर्थ अलौकिक सामर्थ्य किंवा युक्ति असा जरी केला, तरी अव्यक्ताचें व्यक्त बनण्याचा हा योग किंवा युक्ति म्हणजेच माया होय, हें गीता ७.२५ वरील टीकेंत व रहस्याच्या नवव्या प्रकरणांत (पृ. २३४—२३७) प्रतिपादन केलें आहे. हा ' योग ' परमेश्वरास अत्यंत सुलभ किंबहुना परमेश्वराचा दास असल्यामुळें

§§ सर्वभूतानि कौंतेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ७ ॥
प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥
न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनंजय ।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥
मयाध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् ।
हेतुनानेन कौंतेय जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥

परमेश्वरास योगेश्वर (गी. १८. ७५) असें म्हणतात. या योगसामर्थ्यानें जगाची घडामोड कशी चालते तें आतां सांगतात--]

(७) कल्पान्तीं सर्व भूतें हे कौंतेया ! माझ्या प्रकृतीस येऊन मिळतात, आणि कल्पारंभीं (म्हणजे ब्रह्मदेवाच्या दिवसाच्या आरंभीं) मीच त्यांना पुनः निर्माण करितों. (८) मी आपल्या प्रकृतीला हातीं धरून (त्या) प्रकृतीच्या ताब्यांत गेल्यानें अवश म्हणजे परतंत्र (अर्थात् ज्याच्या त्याच्या कर्मानें बद्ध) झालेला हा भूतांचा सर्व समुदाय पुनः पुनः निर्माण करितों. (९) (पण) हे धनंजया ! (या सृष्टि निर्माण करण्याच्या) कर्मांत माझी आसक्ति नसून मी उदासीनासारखा रहात असल्यामुळें तीं कर्मे मला बंधक होत नाहींत. (१०) मी अध्यक्ष होऊन प्रकृतीकडून सर्व चराचर सृष्टि प्रसवितों. या कारणामुळें हे कौंतेया ! जगाची ही घडामोड चालली आहे.

ब्रह्मदेवाच्या दिवसास (कल्पास) आरंभ झाला म्हणजे अव्यक्त प्रकृतीपासून व्यक्त सृष्टि निर्माण होऊं लागते हें पूर्वीच्या अध्यायांत सांगितलें (८.१८) पण परमेश्वर प्रत्येकाच्या कर्माप्रमाणेंच त्याला बरा-वाईट जन्म देत असल्यानें स्वतः या कर्मांपासून अलिप्त आहे इ० खुलासा येथें अधिक सांगितला आहे. शास्त्रीय प्रतिपादनांत हीं सर्व

§§ अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥
मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥
§§ महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ १३ ॥

तत्त्वें एकाच ठिकाणीं सांगण्यांत येतात. गीतेंतील पद्धत संवादात्मक असल्यामुळें एकच विषय प्रसंगानुसार थोडा एक ठिकाणीं तर थोडा दुसऱ्या ठिकाणीं सांगितला आहे. दहाव्या श्लोकांत 'जगद्विपरिवर्तते' अशीं जीं पदें आहेत, तीं विवर्तवादास अनुलक्षून आहेत अशी कोटी कित्येकांनीं काढिलेली आहे. पण 'जगाची घडामोड चालली आहे' म्हणजे 'व्यक्ताचें अव्यक्त आणि पुनः अव्यक्ताचें व्यक्त होत असतें' यापेक्षां 'विपरिवर्तते' पदाचा कांहीं जास्त अर्थ होतो असें आम्हांस वाटत नाहीं, व शांकरभाष्यांतहि म्हटलें नाहीं. कर्मानें मनुष्य अवश कसा होतो याचें गीतारहस्याच्या १० व्या प्रकरणांत विवेचन केलें आहे तें पहा—]

(११) सर्व भूतांचा मोठा ईश्वर असें जें माझें परम स्वरूप तें न जाणणारे मूढ लोक मनुष्यदेह धारण केलेल्या मला (मनुष्यदेहधारी समजून) अवमानितात. (१२) त्यांच्या आशा व्यर्थ, कर्म फुकट, ज्ञान वांझ, आणि चित्त भ्रष्ट असून त्यांनीं मोहात्मक राक्षसी व आसुरी स्वभावाचा आश्रय केलेला असतो.

[आसुरी पुरुषाचें हें वर्णन झालें. आतां दैवी स्वभावाचें वर्णन करितात–]

(१३) परंतु दैवी प्रकृतीचा आश्रय करून राहिलेले महात्मे हे पार्था! सर्व भूतांचें अव्यय आदिस्थान जो मी त्या मला ओळखून अनन्यभाव

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ॥
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ १४ ॥
ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥
§§ अहं क्रतुरहं यज्ञः स्वधाहमहमौषधम् ।
मंत्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ॥ १६ ॥

होत्साते माझें भजन करितात. (१४) आणि यत्नशील, दृढव्रत, आणि नित्य योगयुक्त होत्साते माझें सतत कीर्तन व वंदन करीत भक्तीनें माझी उपासना चालवितात. (१५) तसेंच दुसरे कित्येक सर्वतोमुख जो मी त्या माझें एकत्वानें म्हणजे अभेदभावानें, पृथक्त्वानें म्हणजे भेदभावानें, किंवा बहुप्रकारें ज्ञानयज्ञानें यजन करून उपासना करीत असतात.

[जगांत आढळून येणाऱ्या दैवी व राक्षसी स्वभावाच्या पुरुषांचें येथें जें संक्षिप्त वर्णन आहे त्याचा विस्तार पुढें सोळाव्या अध्यायांत केला आहे. ज्ञानयज्ञ म्हणजे परमेश्वरस्वरूपाचें ज्ञानानेंच आकलन करून तद्द्वारा सिद्धि मिळविणें असा अर्थ आहे हें पूर्वी सांगितलेंच आहे. (गी. ४.३३ वरील टीप पहा). पण परमेश्वराचें हें ज्ञानहि द्वैताद्वैतादि-भेदानें अनेक प्रकारचें असूं शकतें; व त्यामुळें ज्ञानयज्ञहि निरनिराळ्या प्रकारें होऊं शकतात. परंतु ज्ञानयज्ञ जरी याप्रमाणें अनेक असले तरी परमेश्वर विश्वतोमुख असल्यामुळें हे सर्व यज्ञ त्यालाच पोंचतात असें १५ व्या श्लोकाचें तात्पर्य आहे. 'एकत्वानें,' 'पृथक्त्वानें,' वगैरे पदां-वरून, द्वैताद्वैतविशिष्टाद्वैतादि संप्रदाय जरी अर्वाचीन आहेत तरी या कल्पना प्राचीन आहेत असें उघड होतें. परमेश्वराचें या श्लोकांत जें एकत्व व पृथक्त्व सांगितलें त्याचेंच आतां जास्त निरूपण करून पृथ-क्त्वांत एकत्व कोणतें तेंहि सांगतात—]

(१६) क्रतु म्हणजे श्रौत यज्ञ मी, यज्ञ म्हणजे स्मार्त यज्ञ मी, स्वधा म्हणजे श्राद्धांत पितरांस अर्पण केलेलें अन्न मी, औषध म्हणजे वनस्पती-

पिताहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।
वेद्यं पवित्रमोंकार ऋक् साम यजुरेव च ॥ १७ ॥
गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।
प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥
तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ॥ १९ ॥

पासून (यज्ञार्थ) उत्पन्न झालेलें अन्न मी, (यज्ञांत हवन करितांना म्हणतात ते) मंत्र मी, तूप मी, अग्नि मी, आणि (अग्नींत टाकिलेल्या) आहुति मीच.

[क्रतु व यज्ञ हे दोन शब्द मूळांत समानार्थकच आहेत. पण 'यज्ञ' शब्दाचा अर्थ पुढें व्यापक होऊन देवपूजा, वैश्वदेव, अतिथिसंतर्पण, प्राणायाम, जप इत्यादि कर्मांसहि 'यज्ञ' हीच संज्ञा ज्याप्रमाणें प्राप्त झाली (गी. ४. २३–३०), त्याप्रमाणें 'क्रतु' शब्दाचा अर्थ वाढत गेलेला नाहीं. श्रौतधर्मांत अश्वमेधादि ज्या यज्ञांस हा शब्द लाविलेला आहे तोच त्याचा अर्थ पुढेंहि कायम राहिला आहे. म्हणून या ठिकाणीं 'क्रतु' शब्दानें 'श्रौत' यज्ञ व 'यज्ञ' शब्दानें 'स्मार्त' यज्ञ समजावे, असें शांकरभाष्यांत म्हटलें आहे; व तोच अर्थ आम्हीं वर दिला आहे. कारण असा भेद न केला तर 'क्रतु' व 'यज्ञ' हे शब्द समानार्थक होऊन या श्लोकांत त्यांची निष्कारण द्विरुक्ति केल्याचा दोष येतो.]

(१७) या जगताचा पिता, माता, धाता (आधार), पितामह (आजा) मी, जें काय पवित्र किंवा जें कांहीं ज्ञेय आहे तें आणि ॐकार, ऋग्वेद, सामवेद व यजुर्वेदहि मी, (१८) (सर्वांची) गति, (सर्वांचा) पोषक, प्रभु, साक्षी, निवास, शरण, सखा, उत्पत्ति, प्रलय, स्थिति, निधान आणि अव्यय बीजहि मी. (१९) मी ऊन पाडितों, मी पाऊस

§§ त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।

आंखडितों आणि सोडितों; अमृत व मृत्यु, (तसेंच) सत् आणि असत्हि हे अर्जुना ! मी आहें.

[परमेश्वराच्या स्वरूपाचें याचसारखें वर्णन पुनः सविस्तर १०,११ व १२ या अध्यायांत आलें आहे. तथापि येथें केवळ विभूति न सांगतां परमेश्वराचा व जगांतील भूतांचा संबंध आईबाप, मित्र इत्यादिकांसारखा आहे, असें विशेष विधान केलें आहे, हा दोहोंकडल्या वर्णनांत थोडा भेद आहे. असो; पाऊस पाडणें व आंखडणें यांपैकीं एक क्रिया जरी आमच्या दृष्टीनें फायद्याची व दुसरी नुकसानीची असली तरी तात्त्विकदृष्ट्या दोन्ही परमेश्वरच करीत असतो हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. हाच अभिप्राय मनांत आणून पूर्वी (गी. ७. १२) सात्त्विक राजस व तामस मिळून सर्व पदार्थ मीच उत्पन्न करितों असें भगवंतांनीं म्हटलें आहे; व पुढें १४ व्या अध्यायांत गुणत्रयविभागानें सृष्टींत नानात्व कसें उत्पन्न होतें याचें सविस्तर वर्णन केलें आहे. अशा दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे २५ व्या श्लोकांतील सत् आणि असत् या दोन पदांचा अनुक्रमें ‘ चांगलें ’ व ‘ वाईट ’ असा अर्थ करितां येईल व पुढें (गी. १७. २६–२८) एकदां तसा अर्थ गीतेंत केलेलाहि आहे. परंतु सत् म्हणजे अविनाशी आणि असत् म्हणजे विनाशी किंवा नाशवंत असे जे सामान्य अर्थ आहेत (गी. २. १६.) तेच या ठिकाणींहि अभिप्रेत असावे, व ‘ मृत्यु व अमृत ’ याप्रमाणें ‘ सत् व असत् ’ हे द्वंद्वात्मक शब्द ऋग्वेदांतील नासदीय सूक्तावरून सुचलेले असावे असें दिसतें. तथापि नासदीय सूक्तांत ‘ सत् ’ हा शब्द दृश्य सृष्टीस लाविला आहे, गीता ‘ सत् ’ शब्द परब्रह्मास लाविते व दृश्य सृष्टीस असत् म्हणते असा भेद आहे (गीतार. प्र. ९ पृ. २४१–२४३ पहा). पण परिभाषेचा जरी याप्रमाणें भेद असला तरी

ते पुण्यमासाद्य सुरेंद्रलोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥२०॥
ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ २१ ॥

'सत्' आणि 'असत्' हे दोन्ही शब्द एकदम योजिले म्हणजे त्यांत दृश्य सृष्टि व परब्रह्म या दोहोंचाहि एकत्र समावेश होतो, हें उघड आहे. म्हणून परिभाषेच्या भेदानें तुम्हीं कोणालाहि 'सत्' व कोणालाहि 'असत्' म्हटलें तरी दोन्हीं परमेश्वराचींच रूपें आहेत असें दाखविण्यासाठीं 'सत्' आणि 'असत्' या शब्दांच्या व्याख्या न देतां 'सत्' आणि 'असत्' मीच असें मोघम वर्णन केलें आहे, असाहि या वर्णनाचा भावार्थ काढितां येईल (गी. ११. ३७. व १३. १२ पहा). परमेश्वराचीं रूपें जरी याप्रमाणें अनेक असलीं तरी त्यांची एकत्वानें उपासना करणें व अनेकत्वानें उपासना करणें यांतील भेद काय हें आतां सांगतात—]

(२०) त्रैविद्य म्हणजे ऋक्, यजु व साम या तीन वेदांतील कर्में करणारे जे सोमपि म्ह० सोमयाजी व निष्पाप (पुरुष) माझें यज्ञानें पूजन करून स्वर्गलोकप्राप्तीची इच्छा करितात, ते इंद्राच्या पुण्यलोकास पोंचून स्वर्गांत देवांचें अनेक दिव्य भोग उपभोगितात. (२१) आणि त्या विशाल स्वर्गलोकाचा उपभोग घेऊन पुण्याचा क्षय झाल्यावर ते पुनः जन्म घेऊन मृत्युलोकीं येतात. अशा प्रकारें त्रयी धर्म म्हणजे तीन वेदांतील यज्ञयागादि श्रौतधर्म पाळणाऱ्या व काम्य उपभोगाची इच्छा ठेवणाऱ्या लोकांस (स्वर्गाच्या) येरजाऱ्या प्राप्त होतात.

[यज्ञयागादि धर्म किंवा नाना प्रकारच्या देवतांचें आराधन यांनीं कांहीं काळ स्वर्गवास झाला तरी पुण्यांश सरल्यावर पुनः जन्म घेऊन भूलोकीं यावें लागतें हा सिद्धान्त पूर्वीं पुष्कळदां आला आहे (गी. २. ४२–४४; ४. ३४; ६. ४१; ७. २३; ८. १६ व २५). मोक्ष अशा प्रकारचा

अनन्याश्चिंतयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥

नसून नित्य आहे. म्हणजे एकदां परमेश्वराप्रत पोंचल्यावर पुनः जन्ममरणाचा फेरा रहात नाहीं. महाभारतांत (वन. २६०) स्वर्ग-सुखाचें जें वर्णन आहे तेंहि असेंच आहे. परंतु यज्ञयागादिकानेंच पर्जन्यादिकांची उत्पत्ति होत असल्यामुळें यज्ञयाग सोडिल्यानें या जगांतील योगक्षेम म्हणजे निर्वाह कसा चालेल अशी शंका येत्ये (गी. २.४५ वरील टीप व गीतार. पृ. २९० पहा). म्हणून वरील श्लोकांना जोडूनच आतां त्याचें उत्तर सांगतात—]

(२२) जे अनन्यनिष्ट लोक माझें चिंतन करून मला भजतात त्या नित्य योगयुक्त पुरुषांचा योगक्षेम मी चालवीत असतों.

[न मिळालेली वस्तु मिळणें याचें नांव योग, व मिळविलेल्या वस्तूचें संरक्षण करणें म्हणजे क्षेम, अशी योगक्षेम याची व्याख्या शाश्वतकोशांतहि (१०० व २९२ श्लोक पहा) केलेली असून, त्याचा एकंदर अर्थ 'संसारांतील नित्य निर्वाह' असा आहे. कर्मयोगमार्गांत या श्लोकाचा अर्थ काय होतो याचा विचार गीतारहस्याच्या बाराव्या प्रकरणांत (पृ. ३८२, ३८३), केला आहे तो पहा. नारायणीय धर्मांतहि याचप्रमाणें—

मनीषिणो हि ये केचित् यतयो मोक्षधर्मिणः।
तेषां विच्छिन्नतृष्णानां योगक्षेमवहो हरिः॥

असें म्हटलें असून (म. भा. शां ३४८.७२), हे पुरुष एकान्तभक्त असले तरी प्रवृत्तिमार्गांतले म्हणजे निष्काम बुद्धीनें कर्में करणारे असतात असें तेथें वर्णन आहे. असो, आतां परमेश्वराची बहुत्वानें जे सेवा करितात त्यांची अखेर वाट काय होत्ये तें सांगतात—]

§§ येऽप्यन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौंतेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥
अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

(२३) श्रद्धेनें युक्त होत्साते दुसऱ्या देवतांचे भक्त बनून जे यजन करितात तेहि हे कौंतेया ! विधिपूर्वक नसलें तरी (पर्यायानें) माझेंच यजन करितात; (२४) कारण सर्व यज्ञांचा भोक्ता व स्वामी मीच आहें. पण त्यांना माझें तत्त्वतः ज्ञान नाहीं म्हणून ते घसरत असतात.

[या दोन श्लोकांतील सिद्धान्तांचें महत्व काय याचें विवेचन गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत (पृ.४१८–४२१) केलें आहे तें पहा. कोणतीहि देवता घ्या, ती भगवंताचें एक प्रकारचें स्वरूप आहे, हें तत्व वैदिक धर्मांत फार प्राचीन काळापासून चालत आलें आहे. उदाहरणार्थ, ऋग्वेदांतच ‘ एकं सद्विप्रा बहुधा वदंत्यग्निं यमं मातरिश्वानमाहुः ” (ऋ. १.१६४ ४६)–परमेश्वर एक असून त्याला पंडित लोक अग्नि, यम, मातरिश्वा (वायु) अशीं अनेक प्रकारचीं नांवें देत असतात,–असें ह्मटलें आहे; आणि त्याला अनुसरूनच पुढील अध्यायांत परमेश्वर एक असतांहि त्याच्या अनेक विभूतींचें वर्णन केलें आहे. त्याचप्रमाणें महाभारतान्तर्गत नारयणीयोपाख्यानांत चतुर्विध भक्तांत कर्म करणारा एकान्तिक भक्त श्रेष्ठ (गी. ७. १९ वरील टीप पहा), असें सांगितल्यावर—

ब्रह्माणं क्षितिकंठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः ।
प्रबुद्धचर्याः सेवन्तो मामेवैष्यन्ति यत्परम् ॥

“ ब्रह्मदेव, शिव किंवा दुसऱ्या देवतांचें भजन करणारे साधु पुरुषहि मलाच येऊन पोंचतात ” (म. भा. शां. ३४१. ३५),—असें म्हटलें असून, गीतेंतील वरील श्लोकांचा अनुवाद भागवतपुराणांतहि केलेला

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन्यान्ति पितृव्रताः
भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

आहे (भाग. १० पृ. ४० ८–१० पहा.). तसेंच पुनः नारायणीयोपाख्यानांत पुढें—

ये यजन्ति पितॄन् देवान् गुरूंश्चैवातिथींस्तथा ।
गाश्चैव द्विजमुख्यांश्च पृथिवीं मातरं तथा ॥
कर्मणा मनसा वाचा विष्णुमेव यजन्ति ते ।

"देव, पितर, गुरु, अतिथि, ब्राह्मण, गाई वगैरेंची सेवा करणारे पर्यायानें विष्णूचेच यजन करितात" असें सांगितलें आहे (म. भा. शां. ३४५.२६,२७) भक्ति मुख्य धरून देवतारूप प्रतीक गौण होय, किंवा विधिभेद असला तरी उपासना एकाच परमेश्वराची होत्ये असें याप्रमाणें भागवतधर्म स्पष्ट सांगत असतां, भागवतधर्मीयांनीं सुद्धां शैवाशीं तंटे करीत बसावें हें आश्चर्य आहे ! असो; कोणत्याहि देवतेची उपासना केली तरी ती भगवंतास पोंचत्ये, हा सिद्धान्त जरी खरा आहे तरी देवता एकच हें ज्ञान न झाल्यामुळें मोक्षाची वाट सुटली जाऊन निरनिराळ्या देवतांच्या उपासकांस त्यांच्या त्यांच्या भावाप्रमाणें भगवानच निरनिराळीं फळें कशीं देतात तें आतां सांगतात—]

(२५) देवांचें व्रत करणारे देवांस, पितरांचें व्रत करणारे पितरांस, (निरनिराळ्या) भूतांचीं पूजा करणारे (त्या त्या) भूतांस, आणि माझें यजन करणारे मला येऊन पोंचतात.

[सारांश, एकच परमेश्वर जरी सर्वत्र भरला आहे तरी उपासनेचें फल ज्याच्या त्याच्या भावाप्रमाणें कमीजास्त योग्यतेचें मिळत असतें. तथापि फल देण्याचें कामहि देवता करीत नसून परमेश्वर करितो असें जें पूर्वी सांगितलें आहे (गी. ७. २०–२३) तें विसरतां कामा नये. वर २४ व्या श्लोकांत "सर्व यज्ञांचा भोक्ता मीच आहे" असें जें भगवं-

§§ पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

तांनीं म्हटलें आहे त्यांतील तात्पर्य हेंच होय. महाभारतांतहि—

यस्मिन् यस्मिंश्च विषयो यो ये याति विनिश्चयम्
स तमेवाभिजानाति नान्यं भरतसत्तम ॥

"जो पुरुष ज्या ज्या भावाच्या ठिकाणीं निश्चित होतो तो त्या भावानुरूपच फल पावतो"–असें म्हटलें असून (शां.३५२.३) "यं यथा यथोपासते तदेव भवति" अशी श्रुति आहे (गी. ८. ६. वरील टीप पहा.) नानात्वानें म्हणजे अनेक देवतांची उपासना करणाऱ्यास काय फल मिळतें हें पहिल्या चरणांत सांगितल्यावर दुसऱ्या चरणांत भगवंताची अनन्यभावानें भक्ति करणारांसच खरी भगवत्प्राप्ति होते. हा अर्थ वर्णिला आहे. आतां भगवान् आपला भक्त आपल्याला काय समर्पण करितो इकडे न पाहतां केवळ त्याच्या भावाकडेच दृष्टि देऊन त्याच्या भक्तिचा स्वीकार करीत असतात हें भक्तिमार्गातील महत्त्वाचें तत्त्व सांगतात—]

(२६) एखादें पान, फूल, फळ किंवा (यथाशक्ति) थोडें पाणीहि जो मला भक्तीनें अर्पण करितो, त्या प्रयतात्म म्हणजे नियतचित्त पुरुषाची ती भक्तीची भेट मी (आनंदानें) सेवन करितों.

[कर्मापेक्षां बुद्धि श्रेष्ठ (गी. २.४९) असें जें कर्मयोगांतील तत्त्व त्याचेंच भक्तिमार्गांतील रूपान्तर वरील श्लोकांत वर्णिलें आहे. (गीतार. प्र. १५ पृ. ४७ .-४७३ पहा). यासंबंधानें सुदाम्याच्या पोह्यांची गोष्ट प्रसिद्ध असून भागवतपुराणांत हा श्लोक सुदामचरितोपाख्यानांतच आलेला आहे (भाग. १० उ. ८१. ४). पूजाद्रव्यें किंवा साहित्य पुष्कळ किंवा कमि असणें ही गोष्ट सर्वथैव व सर्वदा मनुष्याचे ताब्यां-

§§ यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्।
यत्तपस्यसि कौंतेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ २७ ॥
शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबंधनैः।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

तील असत्ये असें नाहीं. म्हणून यथाशक्ति प्राप्त होणाऱ्या अल्प पूजाद्रव्यानींच नव्हे, तर शुद्ध भावानें समर्पण केलेल्या मानसिक पूजाद्रव्यांनींहि भगवान् संतुष्ट होतात असें शास्त्रांत म्हटलें आहे. देव भावाचा भुकेला; पूजाद्रव्यांचा नव्हे. मीमांसक मार्गापेक्षां भक्तिमार्गांत जो कांहीं विशेष आहे तो हाच होय. यज्ञयाग करण्यास बराच द्रव्यसंग्रह करावा लागत असून खटाटोपहि पुष्कळ लागतो. पण भक्तियज्ञ एका तुळशीपत्रानेंहि होतो. दुर्वास घरीं आले तेव्हां द्रौपदीनें अशाच प्रकारचा यज्ञ करून भगवंतास संतुष्ट केल्याची गोष्ट महाभारतांत वर्णिली आहे. असो; आतां भगवद्भक्त आपलीं कर्में ज्या ज्याप्रमाणें करितो तसें करण्यास अर्जुनाला उपदेश करून त्यापासून काय फल होतें तें सांगतात—]

(२७) हे कौंतेया ! तूं जें करितोस; जें खातोस; जें हवन करितोस, जें दान करितोस, जें तप करितोस, तें (सर्व) मला अर्पण करीत जा. (२८) अशा प्रकारें वागल्यानें (कर्में करूनहि) कर्मांचीं शुभाशुभफलरूप जीं बंधनें त्यांपासून तुझी सुटका होईल, व (कर्मफलांत) संन्यास करण्याचा जो हा योग त्यानें युक्तात्मा म्हणजे शुद्धान्तःकरण आणि मुक्त होत्साता मला येऊन पोंचशील.

[भगवद्भक्तानें देखील कृष्णार्पणबुद्धीनें सर्व कर्में करावयाचीं, सोडावयाचीं नाहींत हें यावरून उघड होतें; आणि अशा दृष्टीनें हे दोन श्लोक महत्त्वाचे आहेत. "ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः" (गी. ४.२४) हें ज्ञानयज्ञाचें तत्त्वच आतां २७ व्या श्लोकांत भक्तीच्या परिभाषेप्रमाणें सांगितलें

§§ समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ २९ ॥
अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।

आहे (गीतार. प्र. १३ पृ. ४२९ व ४३० पहा). " मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्य " (गी. ३. ३०) माझ्या ठिकाणीं सर्व कर्मांचा संन्यास करून –लढ, असें अर्जुनाला तिसऱ्याच अध्यायांत सांगितलें आहे; आणि पांचव्या अध्यायांत " ब्रह्माचे ठायीं कर्में अर्पण करून संगरहित कर्में करणारास कर्मांचा लेप लागत नाहीं " (५.१०). असें पुनः ह्मटलें आहे. गीतेप्रमाणें हाच खरा संन्यास होत असून (गी. १८.२) याप्रमाणें म्हणजे कर्मफलाशा सोडून (संन्यस्य) सर्व कर्में करणारा पुरुषच 'नित्यसंन्यासी' होय (गी. ५.४); कर्मत्यागरूप संन्यास गीतेस संमत नाहीं. अशा रीतीनें कर्में मोक्षाला प्रतिबंधक नाहीत हें पूर्वी अनेक ठिकाणीं गी २. ६४; ३. १९; ४. २३; ४. १२; ६. १; ८५. सांगितलें असून तेंच पुनः या २८ व्या श्लोकांत सांगितलें आहे. भागवतपुराणांतहि नृसिंहरूप–भगवंतांनीं प्रल्हादास " मय्यावेश्य मनस्तात कुरु कर्माणि मत्परः " –माझ्या ठिकाणीं चित्त ठेवून सर्व कर्में कर–असा उपदेश केला असून (भाग. ७. १०. २३.), पुढें भगवद्भक्तानें सर्व कर्में नारायणार्पण करावीं असें एकादशस्कंधांत भक्तियोगाचें तत्त्व सांगितलें आहे. (भाग. ११. २. ३६ व ११. ११. २४ पहा). असो; भक्तीचा मार्ग सुखकारक व सुलभ असें या अध्यायाच्या आरंभीं वर्णन केलें आतां त्यांतील समत्वरूपी जो दुसरा मोठा विशिष्ट गुण त्याचें वर्णन करितात—]

(२९) मी सर्व भूतांना सारखा आहें. मला (अमुक एक) द्वेष्य म्हणजे नावडता, आणि (अमुक) प्रिय म्हणजे आवडता नाहीं. तर जे माझें भक्तीनें भजन करितात ते माझ्या ठायीं, आणि मीहि त्यांच्या ठायीं

साधुरेव स मंतव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥
क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्ति निगच्छति ।
कौंतेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥
मां हि पार्थ व्यापाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ३२॥
किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।

असतों. (३०) मोठा दुराचारी कां असेना, मला जर तो अनन्यभावानें भजत आहे, तर तो साधुच समजला पाहिजे. कारण त्याच्या बुद्धीचा निश्चय चांगला झालेला असतो. (३१) तो लवकर धर्मात्मा होतो व नित्य शान्ति पावतो. हे कौंतया तूं असें पक्कें समज कीं, माझा भक्त (कधींहि) नाश पावत नाहीं.

[भगवद्भक्त दुराचारी असले तरी भगवंताला प्रियच असतात असा तिसाऱ्या श्लोकाचा अर्थ समजावयाचा नाहीं. भगवान् एवढेंच सांगतात कीं प्रथम एखादा मनुष्य दुराचारी असला तरी एकदां त्याची बुद्धि निश्चयानें परमेश्वराकडे वळली म्हणजे त्याचे हातून पुढें कोणतेंहि दुष्कर्म होणें शक्य नाहीं; आणि मग तो हळूहळू धर्मात्मा होऊन सिद्धि पावतो व या सिद्धीनें त्याच्या पापाचा अखेर पूर्ण नाश होतो. सारांश, सहाव्या अध्यायांत (६.४४) कर्मयोग जाणण्याची नुसती इच्छा झाली तरी चरकांत घातल्याप्रमाणें अवश होऊन मनुष्य शब्दब्रह्मापलीकडे जातो असा सिद्धान्त केला आहे, तोच आतां भक्तिमार्गाला लागू करून दाखविला आहे. परमेश्वर सर्व भूतांना सारखा कसा याचीच आतां जास्त फोड करितात—]

(३२) कारण, हे पार्था ! माझा आश्रय करून स्त्रिया, वैश्य व शूद्र, किंवा (अंत्यजादि–) जे पापयोनि असतील ते देखील परमगति पावतात.

अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

(३३) मग जे पुण्यवान ब्राह्मण, तसेच राजर्षि (क्षत्रिय), माझे भक्त आहेत त्यांची गोष्ट कशास पाहिजे ? या अनित्य व असुख म्हणजे दुःखकारक (मृत्यु) लोकीं तूं आहेस म्हणून मला भज.

[३२ व्या श्लोकांत 'पापयोनि' असा जो शब्द आहे तो स्वतंत्र न मानितां स्त्रिया, वैश्य व शूद्र यांसहि लागू पडतो, कारण पूर्वी कांहीं तरी पाप असें केलें असल्याखेरीज स्त्री–वैश्य–शूद्रांच्या जन्मास कोणीहि येत नाहीं, असें कित्येक टीकाकारांनीं म्हटलें आहे. त्यांच्या मतें पापयोनि हा सामान्य शब्द असून स्त्री, वैश्य, शूद्र हे त्याचे भेद उदाहरणार्थ दिलेले आहेत. पण आमच्या मतें हा अर्थ बरोबर नाहीं. पापयोनि शब्दानें अलीकडे सरकारदरबारांत ज्यांना 'गुन्हेगार जाती' असें म्हणतात तशा प्रकारचा अर्थ विवक्षित असून, त्या जातींतील लोकांनाहि भगवद्भक्तीनें सिद्धि मिळत्ये असा या श्लोकांतील सिद्धान्त आहे. स्त्री, वैश्य, शूद्र या वर्गांतले नसून त्यांना मोक्ष प्राप्त होण्यास जी हरकत आहे ती वेदश्रवणास ते अनधिकारी आहेत म्हणून आलेली आहे; आणि म्हणूनच भागवतपुराणांत–

स्त्रीशूद्रद्विजबंधूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा ।
कर्मश्रेयसि मूढानां श्रेय एवं भवेदिह ।
इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृतम् ॥

"स्त्रिया शूद्र किंवा कलियुगांतील नामधारी ब्राह्मण यांच्या कानीं वेद पडत नसल्यामुळें ते मूढ राहूं नयेत म्हणून व्यासमुनींनें कृपाळु होऊन महाभारत– अर्थात् गीताहि–मुद्दाम त्यांच्या कल्याणार्थ रचिलें"–असें म्हटलें आहे (भाग. १.४.२५). भगवद्गीतेंतले वरील श्लोक थोड्या पाठभेदानें अनुगीतेंतहि आलेले आहेत (म. भा. अश्व. १९.६१,६२). जातीचा, वर्णाचा, स्त्रीपुरुषादिकांचा किंवा काळ्या गोऱ्या रंगाचा वगैरे

§§ मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

दशमोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः ।

कोणताच भेद न ठेवितां सर्वांस एकच सद्गति देणारा भगवद्भक्तीचा जो हा राजमार्ग त्याची खरी महती महाराष्ट्रांतील संतमंडळीच्या इतिहासावरून कोणासहि कळून येईल. वरील श्लोकाचा जास्त खुलासा गीतारहस्य प्र. १३ पृ. ४३६–४३८ मध्यें केला आहे तो पहा. जशा प्रकारचा हा धर्म आचरण करण्याबद्दल अर्जुनास ३३ व्या श्लोकाच्या उत्तरार्धांत जो उपदेश आहे तोच पुढील श्लोकांत चालू आहे.]

(३४) माझ्या ठिकाणीं मन ठेव, माझा भक्त हो, माझें यजनपूजन कर, आणि मला नमस्कार कर. याप्रमाणें मत्परायण होऊन आपला योग चालविलास म्हणजे मलाच येऊन पोंचशील.

[वास्तवीक म्हटलें म्हणजे ११ व्या श्लोकांतच या उपदेशास सुरुवात झाली आहे. प्रकृतीचा पसारा किंवा नामरूपात्मक दृश्य सृष्टि अनित्य आणि परमात्माच काय तो नित्य, असा जो अध्यात्मशास्त्राचा सिद्धान्त त्याला अनुसरून 'अनित्य' हें पद ३३ व्या श्लोकांत आलेलें आहे, व 'असुख' या पदानें या संसारांत सुखापेक्षां दुःख अधिक आहे या सिद्धान्ताचा अनुवाद आहे. तथापि हें वर्णन अध्यात्मांतलें नव्हे,

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥
न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।

भक्तिमार्गातलें आहे. म्हणून परब्रह्म किंवा परमात्मा हे शब्द न योजितां 'मला भज, माझ्या ठायीं मन ठेव, मला नमस्कार कर,' असा व्यक्त-स्वरूपाचा दर्शक प्रथमपुरुषी निर्देश भगवंतांनीं केला आहे. याप्रमाणें भक्ति करून मत्परायण होत्सातां आपला योग म्हणजे कर्मयोग चालविलास (गीता ७.१ पहा) म्हणजे तूं कर्मबंधनापासून मुक्त होऊन निःसंशय मला मिळशील असें भगवंताचें शेवटचें सांगणें आहे; आणि याच उपदेशाची पुनरावृत्ति पुढें ११ व्या अध्यायाच्या अखेर केलेली आहे. सव गीतेंचें रहस्य हेंच होय. एकदां तें अध्यात्मदृष्ट्या व एकदां भक्ति-दृष्ट्या सांगितलें एवढाच काय तो भेद आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिष-दांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग—म्हणजे कर्मयोग—शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील राजविद्याराजगुह्ययोग नांवाचा नववा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय दहावा.

[कर्मयोगसिद्ध्यर्थ परमेश्वराच्या व्यक्त स्वरूपाच्या उपासनेचा जो राजमार्ग मागील अध्यायांत सांगितला त्यांतील वर्णन या अध्यायांत पुढें चालू असून, अर्जुनाच्या प्रश्नावरून परमेश्वराच्या अनेक व्यक्त रूपांचें किंवा विभूतींचें अखेर वर्णन आहे; व हें ऐकून त्याप्रमाणें प्रत्यक्ष रूप पहाण्याची इच्छा अर्जुनास झाली, म्हणून पुढील ११ व्या अध्यायांत त्याला भगवंतांनीं विश्वरूप दाखवून कृतार्थ केलें आहे.]

श्रीभगवान् म्हणाले—(१) हे महाबाहो! (माझ्या भाषणानें) संतुष्ट होणाऱ्या तुला तुझ्या हितार्थ जी पुनश्च (एक) उत्तम गोष्ट मी आतां सांगतों,

अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥ २ ॥
यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।
असंमूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥
§§ बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ।
सुखं दुःखं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥
अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

ती ऐक. (२) माझी उत्पत्ति देवांच्या गणांना आणि महर्षींनाहि कळत नाहीं कारण देवांचें आणि महर्षींचें सर्व प्रकारें मीच आदिकारण (आहे). (३) मी (पृथिव्यादि सर्व) लोकांचा मोठा ईश्वर असून मला जन्म व आदि नाहीं असें जो जाणितो, तोच मनुष्यांमध्यें मोहविरहित होऊन सर्व पापांपासून मुक्त होतो.

[देवांच्याहि पूर्वी भगवान् किंवा परब्रह्म आहे, देव मागून झाले, हा विचार ऋग्वेदाच्या नासदीय सूक्तांत आलेला आहे (गीतार. प्र. ९ पृ. २५२ पहा). असो; याप्रमाणें प्रस्तावना झाली. आतां मी सर्वांचा महेश्वर कसा याचें भगवान् निरूपण करितात—]

(४) बुद्धि, ज्ञान, असंमोह, क्षमा, सत्य, दम, शम, सुख, दुःख, भव (उद्भव), अभाव (नाश), तसेंच भय आणि अभय, (५) अहिंसा, समता, तुष्टि (संतोष), तप, दान, यश, अयश इत्यादि अनेक प्रकारचे प्राणिमात्रांचे भाव माझ्याचपासून उत्पन्न होतात.

['भाव' या शब्दाचा अर्थ 'अवस्था', 'स्थिति' किंवा 'वृत्ति' असा असून, सांख्यशास्त्रांत 'बुद्धीचे भाव' व 'शारीरिक भाव' असा त्यांचा भेद केला आहे. सांख्यशास्त्री पुरुष अकर्ता व बुद्धि हा प्रकृतीचा एक विकार मानीत असल्यामुळें, लिंगशरीरास पशुपक्ष्यादिकांचें निरनिराळे

महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

जन्म प्राप्त होण्यास लिंगशरीरांत असलेल्या बुद्धीच्या निरनिराळ्या अवस्था किंवा भाव हेंच कारण होय असें त्यांचें म्हणणें आहे (गीतार. प्र. १८८; व सां. का. ४०–५५ पहा); व तेच भाव बहुतेक वरील दोन श्लोकांत वर्णिले आहेत. परंतु प्रकृति व पुरुष यांच्याहि पलीकडे परमात्मरूपी एक नित्य तत्त्व असून नासदीय सूक्तांत वर्णिल्याप्रमाणें त्याच्याच मनांत सृष्टि निर्माण करण्याची इच्छा उत्पन्न होऊन पुढें सर्व दृश्य जगत् उत्पन्न होतें असा वेदान्त्यांचा सिद्धान्त असल्यामुळें सृष्टींतील मायात्मक सर्व पदार्थ हे परब्रह्माचे मानस भाव आहेत असें वेदान्तशास्त्रांतहि म्हणत असतात (पुढील श्लोक पहा). तप, दान, यज्ञ इत्यादि शब्दांनीं तन्निष्ठक बुद्धीचे भावच समजावयाचे. असो; भगवान् आणखी सांगतात कीं—

(६) सात महर्षि, पूर्वींचे चार, तसेच मनु, ज्यांच्यापासून (या) लोकामध्यें ही प्रजा झाली, ते माझेच मानस म्हणजे मनानें निर्माण केलेले भाव होत.

[या श्लोकांतील शब्द सोपे असले तरी ज्या पौराणिक पुरुषांस उद्देशून हा श्लोक आहे त्यांच्यासंबंधानें टीकाकारांमध्यें पुष्कळच मतभेद आहे. विशेषतः 'पूर्वींचे' (पूर्वे) आणि 'चार' (चत्वारः) या पदांचा अन्वय कोणत्या पदांशीं लावावयाचा याचा निर्णय अनेकांनीं अनेक प्रकारें केला आहे. सात महर्षि प्रसिद्ध आहेत; पण ब्रह्मदेवाच्या एका कल्पांत चवदा मन्वंतरें (गीतार. पृ. १९० पहा) असून त्या प्रत्येक मन्वंतराचा मनु, देव व सप्तर्षि निरनिराळे असतात (हरिवंश १. ७; विष्णु. ३. १; व मत्स्य. ९ पहा). म्हणून 'पूर्वींचे' हें सात महर्षींचें विशेषण कल्पून हल्लींच्या म्ह० वैवस्वत मन्वंतराच्या पूर्वींच्या

§§ एतां विभूतिं योगं च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ॥

चाक्षुष मन्वंतरांतील सप्तर्षि येथें विवक्षित आहेत असा अर्थ कित्येकांनीं केला आहे. हे सप्तर्षि भृग्वादि म्ह० भृगु, नभ, विवस्वान्, सुधामा, विरजा, अतिनामा व सहिष्णु हे सात होत. परंतु आमच्या मतें हा अर्थ बरोबर नाहीं. कारण हल्लींच्या, म्हणजे वैवस्वत अथवा ज्या मन्वंतरांत गीता सांगितली त्याच्या पूर्वींच्या मन्वंतरांतले सप्तर्षि सांगण्याचें येथें कांहीं कारण नाहीं. म्हणून हल्लींच्या, मन्वंतरांतलेच सप्तर्षि घेतले पाहिजेत. यांचीं नांवें मरीचि, अंगिरस, अत्रि, पुलस्त्य, पुलह, क्रतु आणि वसिष्ठ अशीं महाभारताच्या शान्तिपर्वांत नारायणीयोपाख्यानांत दिलेलीं आहेत) म. भा. शां. ३३५. २८, २९; ३४०. ६४ व ६५); व तींच या ठिकाणीं विवक्षित आहेत असें आमचें मत आहे. कारण नारायणीय किंवा भागवत धर्मच त्याच्या विधींसह गीतेंत प्रतिपाद्य केला आहे (गीतार. पृ. ९ पहा). तथापि येथें एवढें सांगणें जरूर आहे कीं, मरीच्यादि सप्तर्षींचीं वरील नांवें अंगिरसाच्या ऐवजीं भृगूपासून कधींकधीं दिलेलीं आढळतात; आणि कांहीं ठिकाणीं तर कश्यप, अत्रि, भरद्वाज, विश्वामित्र, गौतम, जमदग्नि व वसिष्ठ हे हल्लींच्या युगांतील सप्तर्षि होत असें वर्णन आहे (विष्णु. ३.१.३२ व ३३; मत्स्य. ९ २७ व २८; म. भा. अनु. ९३.२१). मरीच्यादि वर दिलेल्या सात ऋर्षींतच भृगु व दक्ष यांची भर घालून विष्णुपुराणांत नऊ (विष्णु १.७.५.६), आणि त्यांतच पुनः नारदाची भर घालून मनुस्मृतींत ब्रह्मदेवाचे दहा मानसपुत्र वर्णिले आहेत. (मनु. १.३४, ३५); व मरीच्यादि शब्दांची व्युत्पत्ति भारतांत दिली आहे (म. भा, अनु. ८५). परंतु सात महर्षि कोणते एवढेंच सध्यां आपल्याला [illegible]णें असल्यामुळें या नऊदहा मानस पुत्रांचा किंवा त्यांच्या नाम-[illegible]त्तींचा येथें विचार करण्याची जरूर नाहीं. ‘ पूर्वींचे ’ म्ह० पूर्वमन्वंतराचे सात महर्षि असा अर्थ लावितां येत नाहीं हें उघड आहे.

सोऽविकंपेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

आतां ' पूर्वींचे चार ' हें मनूंचें विशेषण मानून जो अर्थ कित्येकांनीं लाविला आहे तो कितपत सयुक्तिक ठरतो तें पाहूं. एकंदर मन्वंतरें चवदा आणि या चवदांचे चवदा मनु असून त्यांत सातसातांचे दोन वर्ग आहेत. पहिल्या सातांचीं नांवें स्वायंभुव, स्वारोचिष, औत्तमी, तामस, रैवत, चाक्षुष आणि वैवस्वत अशीं असून यांस स्वायंभुवादि मनु असें म्हणतात (मनु. १.६२ व ६१) यांपैकीं सहा मनु संपून हल्लीं सातवा म्हणजे वैवस्वत चालू आहे. हा संपला म्हणजे यापुढें जे सात मनु येणार (भाग. ८. १३. ७) त्यांस सावर्णि मनु अशी संज्ञा आहे; त्यांचीं नांवें सावर्णि, दक्षसावर्णि, ब्रह्मसावर्णि धर्मसावर्णि, रुद्रसावर्णि, देवसावर्णि व इंद्रसावर्णि अशीं आहेत (विष्णु. ३. २; भागवत ८. १३ हरिवंश. १. ७). मनु याप्रमाणें प्रत्येकीं सात सात असतां कोणत्याहि वर्गांतलि ' पूर्वींचे ' म्हणजे पहिले ' चार 'च गीतेंत कां विवक्षित असावे याचें कांहीं कारण सांगतां येत नाहीं. सावर्णि मनूंपैकीं पहिला मनु सोडून पुढील चार म्हणजे दक्ष–,ब्रह्म–,धर्म–, व रुद्रसावर्णि हे एकाच कालीं उत्पन्न झाले अशी जी ब्रह्मांडपुराणांत (४. १) कथा आहे त्यावरून हे चार सावर्णि मनुच गीतेंत विवक्षित आहेत असें कित्येकांचें ह्मणणें आहे. पण यावर दुसरा असा आक्षेप येतो कीं, सावर्णि मनु हे सर्व पुढें होणारे असल्यामुळें " ज्याच्यापासून या लोकांमध्यें ही प्रजा झाली " हें भूतकालदर्शक पुढील वाक्य भावी सावर्णि मनूंस लावितां येत नाहीं. एतावता ' पूर्वींचे चार ' शब्दांचा संबंध ' मनु ' या पदाशीं जोडणें युक्त होत नाहीं. म्हणून ' पूर्वींचे चार ' हे दोन्ही शब्द स्वतंत्ररीत्या पूर्वींच्या कोणत्या तरी चार चार ऋषींना किंवा पुरुषांना अनुलक्षून आहेत असें म्हणावें लागतें–आणि असें म्हटलें म्हणजे पूर्वींचे चार कोणते हा प्रश्न सहजच उपस्थित होतो. ज्या टीकाकारांनीं या श्लोकाचा अर्थ लाविला आहे

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।

त्यांच्या मतें सनक, सनंद, सनातन आणि सत्कुमार (भागवत. ३.१२, ४) हेच ते चार ऋषि होत. पण या अर्थावर असा आक्षेप येतो कीं, हे चारी ऋषि यद्यपि ब्रह्मदेवाचे मानसपुत्र आहेत तरी ते सर्व जन्मतःच संन्यासी असून प्रजावृद्धि करीनात म्हणून ब्रह्मदेव त्यांच्यावर रागावला होता (भाग ३.१२; विष्णु. १.७) अर्थात् " ज्यांपासून या लोकांमध्यें ही प्रजा झाली "–येषां लोक इमाः प्रजाः– हें वाक्य या चार ऋषींस बिलकूल लागू पडत नाहीं. शिवाय हे ऋषि चार होते असें पुराणांतून जरी वर्णन आहे तरी भारतांत नारायणी म्ह० भागवत धर्मांत या चौघांत सनक, कपिल व सनत्सुजात या तिघांची भर घालून, हे सातहि ऋषि ब्रह्मदेवाचे मानसपुत्र असून पहिल्यापासूनच निवृत्तिधर्मांतले होते असें वर्णन आहे (म. भा ३४०.६७.६८) सनकादि ऋषि याप्रमाणें सात धरिले म्हणजे त्यांपैकीं चारच येथें घेण्याचें कांहीं कारण दिसत नाहीं. मग ' पूर्वीचे चार ' कोण ? आमच्या मतें या प्रश्नाचें उत्तर नारायणीय किंवा भागवत धर्माच्या पुराणकथांवरूनच दिलें पाहिजे. कारण, भागवतधर्मच गीतेंत प्रतिपाद्य आहे हें आमच्या मतें निर्विवाद आहे. आतां भागवतधर्मांत सृष्ट्युत्पत्तीची कोणत्या प्रकारची कल्पना होती हें पाहूं गेल्यास असें आढळून येईल कीं, मरीच्यादि सात ऋषींच्या पूर्वी वासुदेव (आत्मा), संकर्षण (जीव), प्रद्युम्न (मन), आणि अनिरुद्ध (अहंकार) या चार मूर्ति उत्पन्न झालेल्या होत्या, व त्यांपैकीं शेवटच्या अनिरुद्धापासून म्हणजे ब्रह्मदेवापासून पुढें मरीच्यादि पुत्र निर्माण झाले असें म्हटलें आहे (म. भा. शां. ३३९.३४–४० व ६०–७२;३४०. २७–३१) वासुदेव, संकर्षण, प्रद्युम्न व अनिरुद्ध या चार मूर्तींसच ' चतुर्व्यूह ' ही संज्ञा असून, या चार मूर्ति स्वतंत्र होत्या असें भागवतधर्मांतील एका पंथाचें मत आहे; आणि दुसरे कांहीं

इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

यांपैकीं तीन किंवा दोन प्रधान मानितात. पण या कल्पना भगवद्गीतेस मान्य नसून गीता एकव्यूहपंथाची, म्हणजे एकाच परमेश्वरापासून चतुर्व्यूहादि सर्व कांहीं झालें असें प्रतिपादन करणारी आहे, असें आम्हीं गीतारहस्यांत दाखविलें आहे (गीतार. पृ. १९२ व ५३३ पहा) म्हणून व्यूहात्मक वासुदेवादि मूर्ति स्वतंत्र न मानितां, हे चारी व्यूह एकाच परमेश्वराचे म्ह० सर्वव्यापी वासुदेवाचे (गी. ७. १९) ' भाव ' आहेत असें या श्लोकांत विधान केलें आहे. अशा दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे ' पूर्वीचे चार ' हे शब्द भागवतधर्माप्रमाणें सप्तऋषींच्या पूर्वी उत्पन्न झालेल्या वासुदेवादि चतुर्व्यूहास अनुलक्षून आहेत असें दिसून येईल. भागवतधर्मांचे चतुर्व्यूहादि भेद पूर्वीपासून प्रचारांत होते, असें भारतांतच सांगितलें आहे (म. भा. शां. ३४८. ५७); आम्हीं ही कल्पना नवीन काढलेली नाहीं. सारांश, ' सात महर्षि म्ह० मरीच्यादि, पूर्वीचे चार ' म्ह० वासुदेवादि चतुर्व्यूह आणि ' मनु ' म्ह० तत्कालपूर्वी झालेले आणि तत्कालीं वर्तमान मिळून स्वायंभुवादि सात मनु, असा भारतांतील नारायणीयाख्यानानुसार आम्ही या श्लोकाचा अर्थ लावितों. अनिरुद्ध म्हणजे अहंकार आदिकरून चारी मूर्ति परमेश्वराचे पुत्र मानण्याची कल्पना भारतांत दुसरे ठिकाणींहि आलेली आहे (म. भा. शां ३११. ७,८ पहा). परमेश्वराचे भाव सांगितले; आतां हे जाणून उपासना केल्यानें काय फल मिळतें तें सांगतात—]

(७) माझी ही विभूति म्हणजे विस्तार, आणि योग म्हणजे हा विस्तार करण्याची युक्ति अगर सामर्थ्य, यांतील तत्त्व जो जाणितो, त्याला स्थिर (कर्म-) योग प्राप्त होतो यांत संशय नाहीं. (८) मी सर्वांचें उत्पत्तिस्थान, व माझ्यापासून सर्व वस्तूंची प्रवृत्ति, हें जाणून शहाणे पुरुष भाव-

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९ ॥
तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥
तेषामेवानुकंपार्थमहमज्ञानजं तमः ।
नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

युक्त होत्साते मला भजत असतात. (९) माझ्या ठिकाणीं चित्त लावून, व माझ्या ठायीं जीवप्राण ठेवून, एकमेकाला बोध करीत व माझ्या कथा सांगत, (त्यांतच) नेहमीं संतुष्ट व रममाण असतात. (१०) याप्रमाणें नेहमीं युक्त म्हणजे समाधानानें राहून प्रीतिपूर्वक मला भजणाऱ्या लोकांस ते मला येऊन पोंचतील असा (समत्व) बुद्धीचा योग मीच देत असतों (११) आणि त्यांवर अनुग्रह करण्यासाठींच मी त्यांच्या आत्मभावांत म्हणजे अंतःकरणांत शिरून तेजस्वी ज्ञानदीपानें (त्यांच्या मनांत) अज्ञानापासून उत्पन्न झालेल्या अंधकाराचा नाश करितों.

[सातव्या अध्यायांत निरनिराळ्या देवतांवरील श्रद्धा देखील परमेश्वरच देतो असें जें म्हटलें आहे (७. २१) त्याप्रमाणेंच आतांहि भक्तिमार्गास लागलेल्या मनुष्याची समत्वबुद्धि वाढविण्याचें कामहि परमेश्वरच करितो असें वर दहाव्या श्लोकांत वर्णन असून, कर्मयोगाची एकदां जिज्ञासा झाल्यावर मनुष्य चरकांत घातल्याप्रमाणें पूर्ण सिद्धीकडे ओढिला जातो असें जें पूर्वीं (गी. ६. ४४) वर्णन आलें आहे त्याशीं भक्तिमार्गांतील हा सिद्धान्त समानार्थक आहे ज्ञानदृष्ट्या म्हणजे कर्मविपाकप्रक्रियेप्रमाणें हें कर्तृत्व आत्मस्वातंत्र्यामुळें प्राप्त होतें असें म्हणतात. पण आत्मा तरी परमेश्वरच; म्हणून भक्तिमार्गांत हीं फलें किंवा बुद्धि परमेश्वरच ज्याच्या त्याच्या पूर्वकर्माप्रमाणें देतो असें वर्णन येत असतें (गी. ७. २० व गीतार. प्र. १३ पृ. २२५ पहा). याप्रमाणें भगवंतांनीं भक्तिमार्गांतील तत्त्व सांगितल्यावर—]

अर्जुन उवाच ।

§§ परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।
पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥
आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥
सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।
न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥
स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ।
भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १५ ॥
वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥
कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिंतयन् ।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १७ ॥

अर्जुन म्हणाला-(१२) तुम्हीच परम ब्रह्म, श्रेष्ठ स्थान व परम पवित्र वस्तु (आहां); दिव्य व शाश्वत पुरुष, आदिदेव, अजन्मा, सर्वविभु म्हणजे सर्व-व्यापी असें (१३) तुम्हांला सर्व ऋषि, तसेंच देवर्षि नारद, असित, देवल आणि व्यासहि म्हणतात; आणि स्वतः तुम्हीहि मला तेंच सांगतां. (१४) हे केशवा! तुम्ही मला जें हें सांगतां तें सर्व मी सत्य मानितों. भगवान्! तुमची व्यक्ति म्हणजे तुमचें मूळ देवांना माहीत नाहीं आणि दैत्यांना माहीत नाहीं. (१५) हे सर्व भूतें उत्पन्न करणाऱ्या भूतेशा! देवदेवा जगत्पते! तुम्ही हे पुरुषोत्तमा! स्वतःच आपण आपल्याला जाणितां; (१६) म्हणून तुमच्या ज्या दिव्य विभूति आहेत, ज्या विभूतींनीं हे सर्व लोक व्यापून तुम्ही राहिला आहां, त्या आपणच मला (कृपा करून) पूर्णपणें सांगा. (१७) हे योगिन्! सदा तुमचें चिंतन करीत असतां

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन ।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

§§ हंत ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यंतो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

तुम्हांला मीं कसें ओळखावें ? आणि हे भगवान् ! कोणकोणत्या पदार्थांमध्यें मीं तुमचें चिंतन करावें ? (तें मला सांगा). (१८) हे जनार्दना ! आपली विभूति व योग पुनः मला विस्तारानें सांगा; कारण, अमृततुल्य (हें तुमचें भाषण) ऐकितां ऐकितां माझी तृप्ती होत नाहीं.

[विभूति आणि योग हे शब्द याच अध्यायाच्या सातव्या श्लोकांत आलेले असून त्यांचाच अर्जुनानें येथें अनुवाद केला आहे. 'योग' शब्दाचा अर्थ पूर्वीं (गी ७. २५) दिला आहे तो पहा. भगवंताच्या विभूति अर्जुन विचारितो याचें कारण निरनिराळ्या विभूतींचें देवता म्हणून ध्यान करण्याकरितां नव्हे, तर सदर विभूतींत सर्वव्यापी परमेश्वराचीच भावना ठेवण्याकरितां होय, असें जें सतराव्या श्लोकांत म्हटलें आहे तें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. कारण, एकच परमेश्वर सर्व ठिकाणीं आहे हें ओळखणें आणि परमेश्वराच्या निरनिराळ्या विभूति निरनिराळ्या देवता आहेत असे मानणें, यांत भक्तिमार्गदृष्ट्या महदंतर आहे हें भगवंतांनीं पूर्वींच (गी. ७.२०–२५, ९. २२–२८) सांगितलें आहे.]

श्रीभगवान् म्हणाले—(१९) बरें; तर आतां ज्या माझ्या दिव्य विभूति आहेत त्यापैकीं हे कुरुश्रेष्ठा ! मुख्य मुख्य तुला सांगतों; कारण माझ्या विस्ताराला अंत नाहीं.

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।
अहमादिश्च मध्यं च भूतानामंत एव च ॥ २० ॥
आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥
वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।
इंद्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥ २२ ॥

[या विभूतिवर्णनाप्रमाणेंच अनुशासनपर्वांत (१४. ३११–३२१) व अनुगीतेंत (अश्व. ४३ व ४४) परमेश्वराच्या रूपाचें वर्णन आहे. पण गीतेंतलें वर्णन त्यापेक्षां अधिक सरस असल्यामुळें त्याचाच दुसऱ्या ठिकाणीं अनुवाद केलेला आढळून येतो. उदाहरणार्थ, भागवतपुराणाच्या एकादशस्कंधांतील सोळाव्या अध्यायांत याच प्रकारचें विभूतिवर्णन भगवंतांनीं उद्धवास निरूपिलें असून तें या अध्यायांतील वर्णनाप्रमाणें आहे असें तेथेंच (भाग. ११. १६. ६–८) आरंभीं म्हटलें आहे.]

(२०) सर्व भूतांच्या अंतरीं असणारा आत्मा, हे गुडाकेशा ! मी; आणि (सर्व) भूतांचा आदि, मध्य व अंतहि मी. (२१) (बारा) आदित्यांपैकीं विष्णु मी, तेजस्व्यांमध्यें किरणमाली सूर्य; (सात किंवा एकुणपन्नास) मरुतांत मरीचि मी आहें; नक्षत्रांत चंद्र मी. (२२) मी वेदांपैकीं सामवेद आहें; देवांपैकीं इंद्र आहें; आणि इंद्रियांमध्यें मन आहें; भूतांच्या ठायीं चेतना म्हणजे प्राणाची हालचाल मी आहें.

[वेदांपैकीं सामवेद मी, म्हणजे सामवेद मुख्य, असें या ठिकाणीं जें वर्णन आहे, तद्वतच महाभारतांत अनुशासनपर्वांतहि (१४. ३१७) सामवेदश्च वेदानां यजुषां शतरुद्रीयम् " असें म्हटलें आहे. पण अनुगीतेंत 'ॐकारः सर्ववेदानां०' (अश्व. ४४. ६) असें ॐकारासच सर्व वेदांत श्रेष्ठत्व दिलें असून गीतेंतहि पूर्वीं (गी. ७. ८) "प्रणवः सर्ववेदेषु " असें सांगितलें आहे. तसेंच गीता ९. १७ यांत

रुद्राणां शंकरश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।

" ऋक्सामयजुरेवच " या वाक्यांत सामवेदापेक्षां ऋग्वेदाला अग्रस्थान दिलें असून सामान्य समजूनहि तशीच आहे. हीं परस्परविरोधी विधानें होऊन त्यावर कित्येकांनीं बऱ्याच कल्पना लढविल्या आहेत. छांदोग्योपनिषदांत ॐकारालाच ' उद्गीथ ' हें नांव असून " हा उद्गीथ सामवेदाचें सार होय व सामवेद हा ऋग्वेदाचें सार होय " असें वर्णन आहे (छां. १, १. २). छांदोग्यांतील या वाक्यानें सर्व वेदांत श्रेष्ठ कोण याबद्दलच्या वरील निरनिराळ्या विधानांची एकवाक्यता होऊं शकत्ये. कारण सामवेद झाला तरी त्यांतील मंत्र मूळ ऋग्वेदांतूनच घेतलेले आहेत. पण तेवढ्यावर संतुष्ट न होतां सामवेदाला गीतेंत या ठिकाणीं जे प्राधान्य दिलें आहे त्यांत कांहीं तरी गूढ कारण असलें पाहिजे असें कित्येकांचें म्हणणें आहे. छांदोग्योपनिषदांत सामवेदाला जरी प्राधान्य म्हटलें आहे तरी मनूनें " सामवेदाचा ध्वनि अशुचि होय " (मनु. ४. १२४) असें दिलें आहे. म्हणून सामवेदाला प्राधान्य देणारी गीता मनुच्या पूर्वींची असावी असें एकानें अनुमान केलें आहे; आणि दुसरा असें म्हणतो कीं, गीतेचा कर्ता सामवेदी असल्यामुळें त्यानें सामवेदाला या ठिकाणी प्राधान्य दिलें असावें. परंतु " वेदांपैकीं सामवेद मी " याची उपपत्ति लावण्यास आमच्या मतें इतकें लांब जावयास नको. भक्तिमार्गांत परमेश्वराच्या गानपर स्तुतीस नेहमी प्राधान्य दिलेलें असतें. उदाहरणार्थ, नारायणीय धर्मांत " वेदेषु सपुराणेषु सांगोपांगेषु गीयसे " (म. भा. शां. ३४.२३) असें नारदानें भगवानाचें वर्णन केलें असून वसुराजा " जप्यं जगौ "—जप्य गात होता (शां. ३३७. २७; आणि ३४२. ७० व ८१ पहा)—असा 'गै' धातूचाच प्रयोग पुनः केलेला आहे. म्हणून भक्तिपर धर्मांतून यज्ञयागादि क्रियात्मक वेदांपेक्षां गानपर म्हणजे सामवेदाला अधिक महत्त्व दिलें असल्यास त्यांत कांहीं आश्चर्य

वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखरिणामहम् ॥ २३ ॥
पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनामहं स्कंदः सरसामस्मि सागरः ॥ २४ ॥
महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥ २५ ॥

नाहीं; आणि आमच्या मतें हेंच " वेदांमध्यें सामवेद मीं " असें म्हण-ण्याचें सरळ व सोपें कारण होय.]

(२३) आणि (अकरा) रुद्रांमध्यें शंकर मीं आहे; यक्षराक्षसांत कुबेर; (आठ) वसूंमध्यें पावक मी आहे; (सात) पर्वतांत मेरु मीं (२८) हे पार्था! आणि पुरोहितांमध्यें मुख्य जो बृहस्पति तो मी आहें असें समज. सेनानायकांत मी स्कंद (कार्तिकेय); जलाशयामधला समुद्र मी आहें. (२५) महर्षींपैकीं भृगु मीं; वाणीमध्यें एकाक्षर म्हणजे अकार मी आहे. यज्ञांपैकीं जपयज्ञ मी आहें; स्थावर म्हणजे स्थिर पदार्थांत हिमालय.

[" यज्ञांपैकीं जपयज्ञ मी " हें वाक्य महत्वाचें आहे. अनुगीतेंत (म. भा. अश्व. ४४. ८) " यज्ञानां हुतमुत्तमम् " म्हणजे यज्ञांमध्यें (अग्नींत) हवि समर्पण करून सिद्ध होणारा यज्ञ उत्तम, असें म्हटलें आहे; व तेंच वैदिक कर्मकांडवाल्यांचें मत आहे. पण भक्तिमार्गांत हविर्यज्ञापेक्षां नामयज्ञाचें किंवा जपयज्ञाचें महत्व विशेष असल्या-मुळें गीतेंत " यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि " हें वाक्य आलें आहे. " दुसरे कांहीं करो वा न करो, केवळ जपानेंच ब्राह्मण सिद्धि पावतो " असें मनूनेंहि एके ठिकाणीं (२.८७) म्हटलें आहे. भागवतांतील पाठ ' यज्ञानां ब्रह्मयज्ञोऽहं " असा आहे.]

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।
गंधर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ २६ ॥
उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं गजेंद्राणां नराणां च नराधिपम ॥ २७ ॥
आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।
प्रजनश्चास्मि कंदर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ २८ ॥
अनंतश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम् ॥ २९ ॥

(२६) सर्व वृक्षांमध्यें अश्वत्थ म्हणजे पिंपळ, व देवर्षींमध्यें नारद; गंधर्वांपैकीं चित्ररथ; सिद्धांपैकीं कपिलमुनि. (२७) घोड्यांत अमृतमंथनाचे वेळीं निघालेला उच्चैःश्रवस मी आहें असें जाण. गजेंद्रांपैकीं ऐरावत; व मनुष्यांत राजा. (२८) आयुधांत वज्र मी; गाईंमध्यें कामधेनु मी आहें. आणि प्रजोत्पाद करणारा काम मी आहें; सर्पांपैकीं वासुकि मी आहें. (२९) आणि नागांमध्ये अनंत मी आहे; यादस् म्हणजे जलवासी भूतांत वरुण मी; आणि पितरांत अर्यमा मी आहें; नियमन करणाऱ्यांत यम मी.

[वासुकि हा सर्पांचा राजा व अनंत म्हणजे 'शेष' हे अर्थ निश्चित असून ते अमरकोशांत व महाभारतांतहि दिलेले आहेत (म. भा. आदि. ३५-३९ पहा) पण नाग व सर्प यांमधील भेद काय हें निश्चित सांगतां येत नाहीं. महाभारतांत आस्तिकोपाख्यानांत हे शब्द समानार्थीच योजिलेले आहेत. तथापि या ठिकाणीं सर्प व योग या शब्दांनीं सर्प या सामान्य वर्गाच्या दोन भिन्न जाति विवक्षित आहेत असें दिसतें. श्रीधरटीकेंत सर्प सविष व नाग निर्विष असें म्हटलें असून रामानुजभाष्यांत सर्प एक डोक्याचे व नाग अनेक डोक्याचे असा भेद दाखविला आहे. परंतु हे दोन्ही भेद खरे दिसत

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।
मृगाणां च मृगेंद्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ ३० ॥
पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवि ॥ ३१ ॥
सर्गाणामादिरंतश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ।
अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥
अक्षराणामकारोऽस्मि द्वंद्वः सामासिकस्य च ।
अहमेवाक्षयः कालो धाताऽहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

नाहींत. कारण, कांहीं ठिकाणीं नागांचींच प्रमुख कुलें सांगतांना त्यांपैकीं अनंत व वासुकी हीं पहिल्यानें दिलीं आहेत; आणि दोन्हीही अनेक डोक्यांचे व सविष, पण अनंत अग्निवर्ण व वासुकी पीतवर्ण आहे असें वर्णन आहे. भागवतांतील पाठ गीतेप्रमाणेंच आहेत.]

(३०) आणि दैत्यांपैकीं प्रल्हाद मी आहे; ग्रासणाऱ्यांत काल मी; आणि पशूंपैकीं मृगेंद्र म्हणजे सिंह मी; आणि पक्ष्यांत गरुड. (३१) वेगवानांत वायु मी आहें; शस्त्रधाऱ्यांत राम मी; आणि माशांमध्यें नक्र मी आहें; नद्यांत भागिरथी मी आहें; (३२) हे अर्जुना ! सृष्टिमात्राचा आदि व अंत व मध्यहि मी; विद्यांपैकीं अध्यात्मविद्या; वाद करणारांचा वाद मी.

[मागें २० व्या श्लोकांत सचेतन भूतांचा आदि, मध्य व अंत मी असें सांगितलें, व आतां सर्व चराचर सृष्टीचा आदि, मध्य व अंत मी असें सांगतात, हा भेद आहे.]

(३३) अक्षरांपैकीं आकार मी आहें, आणि समासांपैकीं (उभयपदप्रधान) द्वंद्व; (निमेषमुहूर्तादि) अक्षय काल मीच; सर्वतोमुख म्हणजे

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।
कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ ३४ ॥
बृहत्साम तथा साम्नां गायत्री छंदसामहम् ।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

चारी बाजूंनीं मुखें असणारा धाता म्हणजे ब्रह्मदेव मी. (३४) आणि सर्वांचा क्षय करणारा मृत्यु, व पुढें जन्मास येणाऱ्यांचें उत्पत्तिस्थान मी; स्त्रियांपैकीं कीर्ति, श्री आणि वाणी, स्मृति, मेधा, धृति व क्षमा मी.

[कीर्ति, श्री, वाणी इत्यादि शब्दांनीं त्या त्या देवता विवक्षित आहेत. यांपैकीं वाणी आणि क्षमा या दोन सोडून बाकीच्या पांच व दुसऱ्या पांच (पुष्टी, श्रद्धा, क्रिया, लज्जा व मति) मिळून दहा दक्षाच्या कन्या असून त्या धर्मास दिल्या असल्यामुळें त्यांस धर्मपत्नी म्हणतात असें महाभारतांत (आदि. ६६,१३,१४) वर्णन आहे.]

(३५) तसेंच साम म्हणजे गावयाच्या वैदिक स्तोत्रांत बृहत्साम, (व) छंदांपैकीं गायत्री छंद मी; महिन्यांत मार्गशीर्ष मी; ऋतूंत वसंत.

[महिन्यांमध्यें मार्गशीर्षाला जें प्रथम स्थान दिलें आहे तें तत्कालीं बारा महिन्यांची गणना करितांना मार्गशीर्ष महिना पहिला धरून मोजण्याची वहिवाट होती म्हणून होय (म. भा. अनु. १०६ व १०९; आणि वाल्मीकिरामायण ३.१६ पहा), भागवत ११.१६.२७ यांतहि असाच उल्लेख आहे. मृगशीर्ष नक्षत्रास अग्रहायणी किंवा वर्षारंभींचे नक्षत्र असें नांव असून, मृगादि नक्षत्रगणना जेव्हां प्रचारांत होती तेव्हां मृगनक्षत्राला प्रथम अग्रस्थान मिळालें, व त्यावरून मार्गशीर्ष महिन्यालाहि पुढें श्रेष्ठत्व आलें असावें, इत्यादि विचार आम्हीं आमच्या 'ओरायन' ग्रंथांत केला आहे तो पहा. विस्तारभयास्तव तो येथें देत नाहीं.]

द्यूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥
वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पांडवानां धनंजयः ।
मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ ३७ ॥
दंडो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८ ॥
यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ ३९ ॥
नांतोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परंतप ।
एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥
§§ यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसंभवम् ॥ ४१ ॥

(३६) फसविणाऱ्यांचें द्यूत मीं आहे; तेजस्व्यांचें तेज मी; (विजयशाली पुरुषांचा) विजय मी आहें; (निश्चयी पुरुषांचा) निश्चय मी आहें; सत्त्वशीलांचें सत्त्व मी. (३७) यादवांपैकीं वासुदेव मी आहें; पांडवांत धनंजय; मुनींपैकींहि व्यास मी; कवींमध्यें शुक्राचार्य कवि; (३८) शासन करणाऱ्यांचा दंड मी आहें; जयेच्छूंची नीति म्हणजे मसलत मी आहें; आणि गुह्यांपैकीं मौन देखील मी आहें. ज्ञान्यांचें ज्ञान मी. (३९) तसेंच हे अर्जुना सर्व भूतांचें जें कांहीं बीज तें मी; मला सोडून असेल असें चराचर भूत नाहीं. (४०) हे परंतपा! माझ्या दिव्य विभूतींना अंत नाहीं. विभूतींचा हा विस्तार (केवळ) दिग्दर्शनार्थ मी सांगितला आहे.

[याप्रमाणें प्रमुख प्रमुख विभूती सांगून आतां या प्रकरणाचा उपसंहार करितात—]

(४१) जी जी वस्तु वैभव, लक्ष्मी, किंवा प्रभाव यांनीं युक्त आहे

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

ती ती माझ्या तेजाच्या अंशापासून झाली आहे असेंच तूं समज. (४२) अथवा हे अर्जुना ! तुला हा पसारा जाणून काय करावयाचें ? (थोडक्यांत सांगतों कीं,) मी आपल्या एका(-च) अंशानें हें सर्व जग व्यापून राहिलों आहें.

[शेवटला श्लोक "पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि" या पुरुषसूक्तांतील ऋचेच्या (ऋ. १०.९०,३) आधारें सांगितला असून, हा मंत्र छांदोग्योपनिषदांतहि (छां. ३.१२.६) आला आहे. 'अंश' या शब्दाच्या अर्थाचा खुलासा गीतारहस्याच्या ९ व्या प्रकरणाच्या अखेर (पृ २४३ व २४४) केला आहे तो पहा. भगवान् आपल्या एकाच अंशानें हें जग जर व्यापून राहिले आहेत तर याच्यापेक्षां भगवंतांचा एकंदर महिमा पुष्कळच अधिक असला पाहिजे हें उघड आहे; व तें सांगण्याच्या हेतूनेंच शेवटला श्लोक सांगितला आहे. पुरुषसूक्तांत तर "एतावान् अस्य महिमाऽतो ज्यायांश्च पूरुषः" हा एवढा याचा महिमा झाला, यापेक्षां पुरुष श्रेष्ठ आहे—असें स्पष्टच सांगितलें आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग—म्हणजे कर्मयोग-शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील विभूतीयोग नांवाचा दहावा अध्याय समाप्त झाला.

एकादशोऽध्यायः ।

अर्जुन उवाच ।

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥
भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥
एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वर ।
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥
मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।
योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

अध्याय अकरावा.

[भगवंतांनीं गेलश अध्यायांत आपलया विभूतीचें वर्णन केल्यावर परमेश्वराचें हें विश्वरूप पहाण्याची अर्जुनास इच्छा होऊन त्याच्या प्रश्नावरून भगवंतांनीं त्याला जें विश्वरूप दाखविलें त्याचें वर्णन या अध्यायांत आहे हें वर्णन इतकें सरस आहे कीं, गीतेच्या उत्तम भागांत याची गणना होत असून इतर गीता रचणारांनीं त्याचेंच अनुकरण केलेलें आहे, प्रथम अर्जुन असें विचारितो कीं—]

अर्जुन म्हणाला–(१) माझ्यावर अनुग्रह म्हणून अध्यात्मसंज्ञक जी परम गुह्य गोष्ट तुम्हीं सांगितली त्यानें माझा मोह नाहींसा झाला. (२) तसेंच हे कमलपत्राक्षा ! भूतांची उत्पत्ति व लय आणि (तुमचें) अक्षय माहात्म्यहि तुमच्यापासून मीं सविस्तर ऐकिलें. (३) (आतां) हे परमेश्वरा ! तुम्हीं आपलें हें जसें वर्णन केलें तशा प्रकारें तुमचें ईश्वरी स्वरूप हे पुरुषोत्तमा ! मी (प्रत्यक्ष) पाहूं इच्छितों. (४) हे प्रभो ! तशा प्रकारचें रूप मीं पहाणें शक्य आहे असें जर तुम्हांस वाटत असेल, तर हे योगेश्वरा ! तुम्हीं आपलें अव्यय स्वरूप मला दाखवा !

श्रीभगवानुवाच ।

§§ पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

[सातव्या अध्यायांत ज्ञानविज्ञान सांगण्यास सुरवात करून सातव्यांत व आठव्यांत परमेश्वराच्या अक्षर किंवा अव्यक्त रूपाचें, आणि नवव्यांत व दहाव्यांत अनेक व्यक्त रूपांचें, जें ज्ञान सांगितलें, त्यासच 'अध्यात्म' ही संज्ञा अर्जुनानें पहिल्या श्लोकांत दिली आहे; आणि एका अव्यक्तापासून अनेक व्यक्त पदार्थ कसे निर्माण होतात याचें सातव्या (७.४–१५), आठव्या (८.१६–२१) व नवव्या (९.४—८) अध्यायांत जें वर्णन आहे तेंच 'भूतांची उत्पत्ति व लय' या शब्दांनीं दुसऱ्या श्लोकांत अभिप्रेत आहे. तिसऱ्या श्लोकाचीं दोन अर्धें हीं दोन निरनिराळीं वाक्यें कल्पून त्यांचा "हे परमेश्वरा ! तुम्हीं आपलें जें (स्वरूप) वर्णन केलें तें खरें आहे (म्हणजे मी समजलों); आतां हे पुरुषोत्तमा ! मी तुमचें ईश्वरी स्वरूप पाहूं इच्छितो," असा अर्थ करीत असतात (गी. १०.१४ पहा). परंतु दोन्ही पंक्ति मिळून एकच वाक्य मानणें बरें दिसतें, व परमार्थप्रपा टीकेंत तसें केलेंहि आहे. चवथ्या श्लोकांत 'योगेश्वर' असा जो शब्द आहे त्याचा अर्थ 'योगांचा (योग्यांचा नव्हे) ईश्वर' असा आहे (गी. १८.७५). योग म्हणजे अव्यक्त रूपापासून व्यक्त सृष्टि निर्माण करण्याचें सामर्थ्य किंवा युक्ति असा अर्थ पूर्वीं (गी. ७.२५ व ९.५) दिला असून त्या सामर्थ्यानेंच विश्वरूप दाखवावयाचें असल्यामुळें 'योगेश्वर' हे संबोधन येथें सहेतुक योजिलेलें दिसतें.]

श्रीभगवान् म्हणाले—(५) हे पार्था ! माझीं अनेक प्रकारचीं आणि अनेक रंगांचीं व आकारांचीं (हीं) शेंकडों अथवा हजारों दिव्य रूपें पहा.

पश्यादित्यान्वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा ।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ६ ॥
इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥
न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ।
दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

(६) हे पहा, (बारा) आदित्य, (आठ) वसु, (अकरा) रुद्र, (दोन) अश्विनीकुमार, तसेंच (एकुणपन्नास) मरुद्गण ! हे भारता ! पूर्वी कधींहि न पाहिलेलीं अनेक आश्चर्यें पहा.

[नारायणीय धर्मांत नारदाला जें विश्वरूप दाखविलें त्यांत बारा आदित्य डाव्या बाजूस, पुढच्या भागीं आठ वसु, उजव्या बाजूस अकरा रुद्र, आणि पाठीमागच्या बाजूस दोन अश्विनीकुमार, असें विशेष वर्णन आहे (शां. ३३९.५०-५२). परंतु हेंच सर्वत्र विवक्षित आहे असें दिसत नाहीं (म. भा. उ. १३० पहा). आदित्य, वसु, रुद्र, अश्विनीकुमार आणि मरुद्गण या देवता वैदिक असून त्यांत आदित्य हे क्षत्रिय, मरुद्गण हे वैश्य व अश्विनीकुमार हे शूद्र असा देवांच्या चातुर्वर्ण्याचा भेद महाभारतांत (शां. २०८. २३, २४) सांगितला आहे. शतपथब्राह्मण १४. ४. २. २३ पहा.]

(७) हे गुडाकेशा ! आज येथें एकत्र झालेलें सर्व चराचर जग आणि दुसरेंहि जें काय तुला पाहण्याची इच्छा असेल तें माझ्या (या) देहांत पाहून घे ! (८) परंतु तुझ्या याच दृष्टीनें मला तूं पाहूं शकणार नाहींस, तुला मी दिव्यदृष्टि देतों; (तिनें) माझा हा ईश्वरी योग म्ह० योगसामर्थ्य पहा !

संजय उवाच ।

§§ एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः ।
दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥
अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।
अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥
दिव्यमाल्यांबरधरं दिव्यगंधानुलेपनम् ।
सर्वाश्चर्यमयं देवमनंतं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥
दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।
यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥
तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पांडवस्तदा ॥ १३ ॥
ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनंजयः ।

संजय म्हणाला—(९) याप्रमाणें बोलल्यावर मग हे राजा धृतराष्ट्रा! योगांचा मोठा ईश्वर जो हरि त्यानें अर्जुनाला (आपलें) श्रेष्ठ ईश्वरी रूप म्हणजे विश्वरूप दाखविलें. (१०) त्याला म्हणजे त्या विश्वरूपाला अनेक तोंडें व डोळे असून त्यांत अनेक अद्भुत देखावे दिसत होते; (व) त्यावर अनेक प्रकारचे दिव्य अलंकार असून त्यांत अनेक प्रकारचीं दिव्य आयुधें उभारलेलीं (चमकत) होतीं. (११) त्या अनंत, सर्वतोमुख व सर्व आश्चर्यांनीं भरलेल्या देवास दिव्य सुगंधाची उटी लाविली होती, व त्यानें दिव्य पुष्पें व वस्त्रें धारण केलेलीं होतीं. (१२) आकाशांत एक हजार सूर्यांची प्रभा जर एकदम उठेल, तर ती त्या महात्म्याच्या कान्तीसारखी (कांहींशी) दिसेल! (१३) देवदेवाच्या या शरीरांत नानाप्रकारें विभागलेलें सर्व जग एकत्र झालें आहे असें अर्जुनाच्या तेव्हां दृष्टीस पडलें. (१४) मग आश्चर्यानें थक्क होऊन त्याच्या अंगावर रोमांच उभे राहिले; आणि शिरसा नमस्कार करून व हात जोडून तो अर्जुन देवाला म्हणाला कीं—

प्रणम्य शिरसा देवं कृतांजलिरभाषत ॥ १४ ॥

अर्जुन उवाच ।

§§ पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसंघान् ।
ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ १५ ॥
अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनंतरूपम् ।
नांतं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ १६ ॥
किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमंतम् ।
पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समंताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥
त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥
अनादिमध्यांतमनंतवीर्यमनंतबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।
पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥ १९ ॥

अर्जुन म्हणाला—(१५) हे देवा ! तुमच्या या देहांत सर्व देव आणि नानाप्रकारच्या भूतांचे समुदाय, तसेंच कमलासनावर बसलेला (सर्व देवांचा) स्वामी ब्रह्मदेव, सर्व ऋषि, आणि (वासुकि आदिकरून) सर्व दिव्य सर्पंहि मला दिसत आहेत. (१६) अनेक बाहु, अनेक उदरें, अनेक तोंडें व अनेक नेत्र असणाऱ्या, अनंतरूपी तुम्हांलाच मी चोहोंकडे पहातों; पण हे विश्वेश्वरा विश्वरूपा ! तुमचा ना अंत, ना मध्य, किंवा ना आदिहि मला (कोठेंहि) दिसत नाहीं. (१७) किरीट, गदा व चक्र धारण करणारे, चोहोंकडे प्रभा फांकलेले, तेजःपुंज, रखरखीत, अग्निसूर्यांप्रमाणें दैदीप्यमान, डोळ्यांनीं पहाण्यासहि अशक्य आणि अपरंपार (भरलेले) असे तुम्हीच मला जिकडेतिकडे दिसत आहां. (१८) तुम्हीच अखेरचें ज्ञेय अक्षर (ब्रह्म) तुम्हीच या विश्वाचे शेवटचे आधार, तुम्हीच अव्यय असून शाश्वत धर्माचे रक्षक, आणि सनातन पुरुष तुम्ही, असें मला वाटतें. (१९) आदि, मध्य

द्यावापृथिव्योरिदमंतरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ २० ॥
अमी हि त्वां सुरसंघा विशन्ति केचिद्भीताः प्रांजलयो गृणन्ति ।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसंघाः
स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥
रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गंधर्वयक्षासुरसिद्धसंघा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

किंवा अंत नसून ज्याला अनंत बाहु, चंद्र व सूर्य हे ज्याचे डोळे आणि पेटलेला अग्नि हें ज्याचें तोंड, असे अनंतशक्तिमान् तुह्मीच आपल्या तेजानें या सर्व जगाला तापवीत आहां असें मी पहातों. (२०) कारण आकाश व पृथ्वी यांच्यामधील हें (सर्व) अंतर आणि सर्व दिशा तुह्मी एकट्यानें व्यापून टाकिल्या आहेत; व तुमचें हें अद्भुत व उग्र रूप पाहून हे महात्मन्! त्रैलोक्याची (भीतीनें) गाळण उडाली आहे. (२१) हें पहा, देवाचे हे गण तुमचे ठायीं प्रवेश करीत आहेत, (व) कांहीं भयानें हात जोडून प्रार्थीत आहेत; (आणि) 'स्वस्ति, स्वस्ति' असें म्हणून पुष्कळ प्रकारच्या स्तोत्रांनीं महर्षि व सिद्ध यांचे गण तुमचें स्तवन करीत आहेत (२२) (तसेंच) रुद्र व आदित्य, वसु आणि जे साध्यगण ते, विश्वेदेव, (दोन्ही) अश्विनी कुमार व मरुद्गण व उष्मपा म्हणजे पितर, आणि गंधर्व, यक्ष, राक्षस व सिद्ध यांचे मेळे सर्वत्र विस्मित होऊन तुमच्याकडे पहात आहेत.

[श्राद्धकालीं पितरांस अर्पण केलेल्या अन्नांचें तें ऊनऊन (उष्ण) असेपर्यंतच पितर ग्रहण करितात, म्हणून त्यांस 'उष्मपा' असें नांव आहे (मनु. ३. २३७.) याच पितरांचे सोमसद्, अग्निष्वात्त, बर्हिषद, सोमपा, हविष्मान्, आज्यपा आणि सुकालिन्, असे सात प्रकारचे गण मनुस्मृतींत (३. १९४–२००) सांगितले आहेत. आदित्यादि देवता वैदिक आहेत. वर श्लोक ६ पहा. बृहदारण्यकोप-

रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम् ।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाहम् ॥ २३ ॥
नभःस्पृशं दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् ।
दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितांतरात्मा
धृतिं न विंदामि शमं च विष्णो ॥ २४ ॥
दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसंनिभानि ।
दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ २५ ॥
अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः सर्वे सहैवावनिपालसंघैः ।
भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ॥२६॥

निषदांत (३. ९. २.) आठ वसु अकरा रुद्र, बारा आदित्य आणि इंद्र व प्रजापति मिळून ३३ देव होतात असें वर्णन असून, महाभारतांत आदिपर्व अ. ६५ व ६६ व शान्तिपर्व अ. २०८ यांत त्यांचीं नांवें व उत्पत्ति सांगितली आहे.]

(२३) हे महाबाहो ! तुमचें हें अवाढव्य, अनेक तोंडांचें, अनेक डोळयांचें, अनेक बाहूंचें, अनेक मांड्यांचें, अनेक पायांचें, अनेक उदरांचें व अनेक दाढांमुळें विक्राळ दिसणारें रूप पाहून सर्व लोकांना व मलाहि भीति उत्पन्न झाली आहे. (२४) आकाशाला जाऊन भिडलेले, तेजस्वी, अनेक रंगाचे, जबडा पसरलेले, आणि मोठ्या व प्रदीप्त डोळयांनीं युक्त अशा तुम्हांला पाहून अंतरात्मा व्याकुळ झाल्यानें हे विष्णो ! माझा धीर सुटला व शान्तिहि नाहींशी झाली ! (२५) आणि दाढांनीं विक्राळ व प्रळयकाळच्या अग्नीसारखीं तुमचीं (हीं) तोंडें पाहूनच, मला दिशा कळत नाहींत, आणि समाधानहि वाटत नाहीं (असें झालें आहे). हे जगन्निवासा देवदेवा ! प्रसन्न व्हा ! (२६) हे पहा, राजांच्या गणांसह धृतराष्ट्राचे सर्व पुत्र, भीष्म, द्रोण आणि तसाच हा सूतपुत्र (कर्ण),

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचिद्विलग्ना दशनांतरेषु संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमांगैः ॥ २७ ॥
यथा नदीनां बहवोऽबुवेगाः समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीरा विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥२८॥
यथा प्रदीप्तं ज्वलनं पतंगा विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥२९॥
लेलिह्यसे ग्रसमानः समंताल्लोकान्समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥
आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोऽस्तुते देववर प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥३१॥

आमच्या बाजूच्याहि मुख्य मुख्य योद्ध्यांसह, (२७) तुमच्या विक्राळ दाढांच्या या अनेक भयंकर तोंडांत भराभर शिरत आहेत व कांहीं दांतांमध्यें सांपडून डोक्याचा चुराडा झालेले नजरेस येत आहेत. (२८) नद्यांच्या पाण्याचे अनेक लोट समुद्राकडेच ज्याप्रमाणें धांव घेतात तसे मनुष्य लोकांतील हे वीर! तुमच्या अनेक प्रज्वलित मुखांत शिरत आहेत. (२९) पेटलेल्या अग्नींत मरण्यासाठीं मोठ्या वेगानें पतंग जसे उड्या टाकतात, तद्वत्च तुमच्याहि अनेक जबड्यांत (हे) लोक मरण्यासाठीं मोठ्या वेगानें शिरत आहेत. (३०) हे विष्णो! आसमंतात् सर्व लोकांना आपल्या जाज्वल्य मुखांनीं ग्रासून टाकीत तुम्ही जिभा चाटीत आहां! व तेजानें सर्व जग व्यापून तुमच्या उग्र प्रभा (चोहोंकडे) तळपत आहेत. (३१) हें उग्ररूप धारण करणारे तुम्ही कोण हें मला सांगा. हे देवदेवश्रेष्ठा! तुम्हाला नमस्कार करितों! प्रसन्न व्हा! तुम्ही आदिपुरुष कोण हें जाणण्याची मला इच्छा आहे. कारण तुमची ही करणी मला (कांहींच) कळत नाहीं!

श्रीभगवानुवाच ।

§§ कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।
ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे
येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥
तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुंक्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥
द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च कर्णं तथान्यानपि योधवीरान् ।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा
युद्ध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४ ॥

श्रीभगवान् म्हणाले-(३२) मी लोकांचा क्षय करणारा व वृद्धिंगत झालेला 'काळ' आहे; आणि येथें लोकांचा संहार करण्यास निघालों आहे. तूं नसलास तरी, म्हणजे तूं कांहीं केलें नाहींस तरीहि, सैन्यासैन्यांतून उभे असलेले हे सर्व योद्धे नाहींसे होणार (मरणार) आहेत; (३३) तस्मात् तूं ऊठ, यश मिळव, आणि शत्रूंना जिंकून समृद्ध राज्याचा उपभोग घे. मीं यांना पूर्वींच मारिलेले आहेत. (म्हणून आतां) हे सव्यसाची (अर्जुना)! तूं निमित्ताला मात्र (पुढें) हो ! (३४) द्रोण व भीष्म व जयद्रथ आणि कर्ण व तसेच दुसरेहि वीर योद्धे मीं (पूर्वींच) मारिलेले आहेत; त्यांना तूं मार ! घाबरूं नकोस ! लढ ! लढाईंत शत्रूला तूं जिंकणार आहेस.

[सारांश उद्योगपर्वांत श्रीकृष्ण शिष्टाईला गेले होते त्या वेळीं दुर्योधन तडजोडीचें कोणतेंच बोलणें ऐकेना असें पाहून भीष्मांनीं "कालपक्वमिदं मन्ये सर्वं क्षत्रं जनार्दन" (म. भा. उ. १२७.३२)- हे सर्व क्षत्रिय कालपक्व झालेले आहेत-असें जें श्रीकृष्णास नुसत्या शब्दांनीं सांगितलें त्याचाच हा प्रत्यक्ष देखावा श्रीकृष्णांनीं आपल्या विश्वरूपानें अर्जुनास दाखविला आहे. वर श्लोक २६-३१ पहा. दुष्ट

संजय उवाच ।

§§ एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य कृतांजलिर्वेपमानः किरीटी ।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

अर्जुन उवाच ।

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः॥३६
कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन् गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।
अनंत देवेश जगन्निवास त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥

मनुष्य आपल्या कर्मांनींच परत असून त्यांना मारणारा फक्त निमित्त मात्र असल्यामुळें मारणाराकडे त्याचा दोष येत नाहीं हा कर्मविपाक-प्रक्रियेचा सिद्धान्तहि ३३ व्या श्लोकांत आला आहे.]

संजय म्हणाला-(३५) केशवाचें हें भाषण ऐकून अत्यंत भयभीत होत्साता कंठ दाटून येऊन कांपत कांपत हात जोडीत नमस्कार करून अर्जुन श्रीकृष्णास लवून पुनश्च म्हणाला कीं,-अर्जुन म्हणाला (३६) हे हृषीकेशा ! (सर्व) जग तुमच्या (गुण-) कीर्तनानें आनंदतें, व (त्यांत) अनुरक्त असतें, राक्षसें तुम्हांला भिऊन (दाही) दिशांस पळून जातात, आणि सिद्ध पुरुषांचे मेळे तुम्हांलाच नमस्कार करितात, हें (सर्व) योग्यच होय. (३७) हे महात्मन् ! ब्रह्मदेवाचेंहि आदिकारण व त्यापेक्षांहि श्रेष्ठ जे तुम्ही त्या तुम्हांला ते कां बरें वंदन करणार नाहींत? हे अनंता ! देवदेवा ! हे जगन्निवासा ! तुम्हीच सत् व असत् असून या दोहोंच्याहि पलीकडचें जें अक्षर तें तुम्हीच आहां.

[सत् व असत् या शब्दांचे अर्थ या ठिकाणीं अनुक्रमें व्यक्त व अव्यक्त या शब्दांशीं किंवा क्षर आणि अक्षर या दोन शब्दांशीं समानार्थक आहेत असें गीता. ७.२४;८.२०; किंवा १५.१६ वरून दिसून

त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणस्त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ॥ ३८ ॥
वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशांकः प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।
नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

येईल. सत् व असत् यापलीकडलें जें तत्त्व तेंच अक्षर ब्रह्म म्हणून गी^ता १३.१२ यांत 'मी सत् नाहीं व असत् नाहीं' असें स्वच्छ वर्णन आहे. 'अक्षर' शब्द गीतेंत कधीं प्रकृतीस तर कधीं परब्रह्मास लाविलेला असतो. गीता ९.१९; १३.१२; व १५.१६ वरील टीका पहा.]

(३८) तुम्हीं आदिदेव, (तुम्ही) पुरातन पुरुष; तुम्हीच या जगताचे परम आधार; तुम्ही ज्ञाते व ज्ञेय, तुम्ही श्रेष्ठ स्थान, आणि तुम्हीच हे अनंतरूपा! (हें) विश्व विस्तारिलें किंवा व्यापिलें आहे. (३९) वायु, यम, अग्नि, वरुण, चंद्र, प्रजापति म्हणजे ब्रह्मदेव, आणि पणजोबाहि तुम्हीच आहां. तुम्हांला हजार वेळां नमस्कार असो! आणि फिरून आणखीहि तुम्हांलाच नमस्कार असो!

[ब्रह्मदेवापासून मरीच्यादि सात मानसपुत्र निर्माण होऊन मरीच्यापासून कश्यप व कश्यपापासून सर्व प्रजा झाली आहे (म. भा. आदि. ६५.११); म्हणून या मरीच्यादिकांसच प्रजापति असें म्हणतात (शां. ३४०.६५). यामुळें प्रजापति शब्दाचा कश्यपादि प्रजापति असा कोणी अर्थ करितात. पण प्रजापति हें पद येथें एकवचनी असल्यामुळें प्रजापति म्हणजे ब्रह्मदेव हा अर्थ अधिक ग्राह्य दिसतो. शिवाय ब्रह्मदेव हा मरीच्यादिकांचा पिता म्हणजे सर्वांचा पितामह (आजा) असल्यामुळें पुढें 'प्रपितामह' (पणजोबा) हें पदहि ओघानेंच प्राप्त होऊन त्याची सार्थकता व्यक्त होत्ये.]

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।
अनंतवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥
सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वापि ॥ ४१ ॥
यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु ।
एकोऽथवाप्यच्युत तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥
पितासि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभावः॥४३

(४०) तुम्हांला पुढून नमस्कार आणि पाठीमागून नमस्कार, सर्वच बाजूंनीं हे सर्वात्मका ! तुम्हांला नमस्कार असो. तुमचें वीर्य अनंत व तुमचा पराक्रम अतुल असून सर्वांना पुरे पडत असल्यामुळें तुम्हींच 'सर्व' आहां.

[पुढून नमस्कार, पाठीमागून नमस्कार हे शब्द परमेश्वराचें सर्वव्यापित्व दाखवितात. उपनिषदांत "ब्रह्मैवेदं अमृतं पुरस्तात् ब्रह्म पश्चात् ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण । अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम्" (मुं. २.२.११; छां. ७.२५) असें जें ब्रह्माचें वर्णन येतें त्याला अनुसरून भक्तिमार्गांतील ही नमनात्मक स्तुति आहे.]

(४१) तुमचा हा महिमा न ओळखितां मित्र समजून 'रे कृष्णा,' 'रे यादवा' 'रे सखे' असें चुकीनें किंवा सलगीनें जें कांहीं मी अमर्याद बोललों असेन, (४२) आणि आहारविहारांत किंवा निजण्याबसण्यांत, हे अच्युता ! एकट्याला किंवा चारचौघांत मी जो कांहीं तुमचा थट्टेनें अपमान केला असेल त्याची आपण मला क्षमा करावी असें तुम्हां अप्रमेयांजवळ माझें मागणें आहे. (४३) तुम्हीच या चराचर जगताचे पिता असून पूज्य व गुरूचे गुरू आहां ? सर्व त्रैलोक्यांत तुमच्या बरोबरीचा

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ ४४ ॥

कोणी नाहीं. मग हे अतुलप्रभावा ! अधिक कोठून असणार ? (४४) या साठीं स्तुत्य व समर्थ अशी तुमची 'प्रसन्न व्हा' म्हणून शरीर वांकवून नमस्कार करून मी प्रार्थना करीत आहें. पिता ज्याप्रमाणें आपल्या पुत्राचे, किंवा सखा ज्याप्रमाणें आपल्या सख्याचे (अपराध क्षमा करितो), त्याप्रमाणें हे देवा ! प्रियानें म्हणजे तुम्हीं, प्रियाय म्हणजे तुमचा प्रिय जो मी त्याला किंवा तत्प्रीत्यर्थ (माझे सर्व) अपराध क्षमा करावे.

["प्रियः प्रियायार्हसि" या शब्दांचा 'प्रिय पुरुष ज्याप्रमाणें आपल्या प्रिय स्त्रिला" असा कित्येक अर्थ करितात. पण आमच्या मतें तो बरोबर नाहीं. कारण "प्रियायार्हसि" याचीं प्रियायाः+अर्हसि किंवा प्रियायै×अर्हसि अशींहि व्याकरणरीत्या पदें पडत नसून 'इव' हा उपमाद्योतक शब्दहि या श्लोकांत दोनदांच आलेला आहे. ह्मणून "प्रियः प्रियायार्हसि" ही तिसरी उपमा न समजतां उपमेय मानणेंच अधिक प्रशस्त होय. 'पुत्राचें,' (पुत्रस्य), सख्याचें (सख्युः) या दोन उपमानात्मक षष्ठ्यंत शब्दाप्रमाणें उपमेयांतहि 'प्रियस्य' (प्रियाचें) असें षष्ठ्यंत पद असतें तर अधिक चांगलें झालें असतें. पण 'स्थितस्य गतिश्चिंतनीया' या न्यायानें आपणांस या ठिकाणीं वागलें पाहिजे. 'प्रियस्य' असें षष्ठ्यंत पुल्लिंगी पद नाहीं म्हणून 'प्रियायाः' असें व्याकरणविरुद्ध षष्ठ्यंत स्त्रीलिंगी पद काढणें, आणि तें अर्जुनाला लागू पडत नाहीं ह्मणून 'इव' शब्द अध्याहृत कल्पून 'प्रियः प्रियायाः'—प्रिय आपल्या प्रिय स्त्रीचें—अशी तिसरी, व तिहि शृंगारिक अतएव अप्रासंगिक, उपमा मानणें आमच्या मतें युक्त नाहीं. शिवाय पुत्रस्य, सख्युः, प्रियायाः हीं तिन्ही पदें उपमानांत गेलीं ह्मणजे उपमेयांत षष्ठ्यंत पद मुळींच शिल्लक रहात नाहीं व "मे किंवा मम" असें

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥
किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

§§ मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमयं विश्वमनंतमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

पदपुनः अध्याहृत घ्यावें लागतें; आणि इतक्या खटाटोपानें उपमान व उपमेय यांत विभक्तिसाम्य साधून घेतलें तरी, दोहोंमध्यें लिंगवैषम्याचा नवा दोष पुनः उत्पन्न होतो तो होतोच. दुसऱ्या पक्षीं म्हणजे प्रियाय +अर्हसि अशीं व्याकरणरीत्या शुद्ध व सरळ पदें पाडिलीं तर उपमेयांत जेथें षष्ठी असावी तेथें 'प्रियाय' ही चतुर्थी येते एवढा एकच आक्षेप रहातो, व तोहि विशेष महत्त्वाचा नाहीं. कारण षष्ठीचा अर्थ या ठिकाणीं चतुर्थीसारखाच आहे व इतरत्रहि पुष्कळदां असतो. परमार्थप्रपा टीकेंत आमच्याप्रमाणेंच या श्लोकाचा अर्थ केला आहे.]

(४५) कधीं न पाहिलेलें पाहून मला हर्ष झाला आहे व भयानें माझें मन व्याकुळ झालें आहे. हे जगन्निवासा देवदेवा ! प्रसन्न व्हा ! आणि हे देवा ! आपलें तें पूर्वीचें स्वरूप दाखवा. (४६) किरीट व गदा धारण करणारे, हातांत चक्र घेतलेले, पूर्वीप्रमाणेंच मी तुम्हाला पाहूं इच्छितों; (म्हणून) हे सहस्रबाहो विश्वमूर्ते ! त्याच चतुर्भुज रूपानें प्रकट व्हा !

श्रीभगवान् म्हणाले—(४७) हे अर्जुना ! (तुझ्यावर) प्रसन्न होऊन तुझ्याखेरीज दुसऱ्यानें पूर्वीं न पाहिलेले हें तेजोमय, अनंत, आद्य व

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः ।
एवंरूपः शक्य अहं नृलोके द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर॥ ४८ ॥
मा ते व्यथा मा च विमूढभावो दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम् ।
व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

संजय उवाच ।

इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः ।
आश्वासयामास च भीतमेनं भूत्वा पुनः सौम्यवपुर्महात्मा ॥५०॥

परम विश्वरूप माझ्या योगसामर्थ्यानें मी तुला दाखविलें. (४८) हे कुरुवीरश्रेष्ठा ! वेदानें, यज्ञांनीं, स्वाध्यायानें, दानानें, कर्मांनीं, किंवा उग्र तपानें माझें या प्रकारचें स्वरूप तुझ्याखेरीज दुसऱ्या कोणासहि मनुष्यलोकीं पहावयास मिळणें शक्य नाहीं. (४९) माझें असलें हें घोर रूप पाहून तुझ्या चित्ताला व्यथा होऊं देऊं नको, अगर गांगरल्यासारखाहि होऊं नको. भीति सोडून देऊन संतुष्ट मनानें पुनः तेंच हें माझें स्वरूप तूं पहा. संजय म्हणाला–(५०) असें याप्रमाणें भाषण करून वासुदेवांनीं अर्जुनाला पुनः आपलें (पूर्वींचें) स्वरूप दाखविलें; आणि पुनः सौम्य रूप धारण करून त्या महात्म्यानें भ्यालेल्या त्या अर्जुनास धीर दिला

[विश्वरूपवर्णनाच्या या ३६ श्लोकांचें आणि गीतेच्या द्वितीय अध्यायांतील श्लोक ५-८, २०, २२, २९ व ७०, आठव्या अध्यायांतील श्लोक ९, १०, ११, व २८, नवव्या अध्यायांतील श्लोक २० व २१, पंधराव्या अध्यायांतील श्लोक २-५ व १५, यांचें वृत्त एकच म्हणजे अकरा अक्षरी चरणांचें आहे. पण त्यांत गणांचा एक नियम नसल्यामुळें कालिदासादिकांच्या काव्यांतील इंद्रवज्रा, उपेंद्रवज्रा, उपजाति, दोधक, शालिनी वगैरे वृत्तांच्या चालीवर हे श्लोक म्हणतां येत नाहींत, अर्थात् ही वृत्तरचना आर्ष म्हणजे वेदसंहितेंतल्या त्रिष्टुप्

अर्जुन उवाच ।

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।
इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

§§ सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकांक्षिणः ॥ ५२ ॥
नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥
भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परंतप ॥ ५४ ॥

वृत्ताच्या धर्तीवर केलेली आहे, व त्यामुळें गीता पुष्कळ प्राचीन असावी हा सिद्धांत अधिक बळकट होतो. गीतारहस्य परिशिष्टप्रकरण पृ. ५११ पहा.]

अर्जुन म्हणाला—(५१) हे जनार्दना ! तुमचें हें सौम्य व मनुष्य-देहधारी रूप पाहून आतां मन ठिकाणावर येऊन मी पूर्ववत् सावध झालों आहे.

श्रीभगवान् म्हणाले—(५२) माझें जें हें रूप तूं पाहिलेंस तें पहाण्यास मिळणें फार कठिण आहे. देव सुद्धां हें रूप पहाण्याची नेहमीं इच्छा करीत असतात. (५३) तूं जसें मला पाहिलेंस तसें वेदांनीं, तपानें, दानानें किंवा यज्ञानेंहि (कोणी) मला पहाणें शक्य नाहीं. (५४) केवळ अनन्यभक्तीनेंच हे अर्जुना ! याप्रमाणें माझें ज्ञान होणें, मला पहाणें, आणि हे परंतपा ! माझ्या ठायीं तत्त्वानें प्रवेश करणें, शक्य आहे.

भक्तीनें परमेश्वराचें प्रथम ज्ञान होतें व नंतर शेवटीं भक्ताचें परमेश्वराशीं तादात्म्य होतें हाच सिद्धान्त पूर्वी ४.९ व पुढें १८.५५ या

§§ मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः संगवर्जितः।
निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पांडव ॥ ५५ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे विश्वरूपदर्शनं नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

श्लोकांत पुनः आला असून त्याचा खुलासा गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत (पृ. ४२५-४२७) आम्हीं केला आहे तो पहा. आतां अर्जुनास सकलगीतार्थसार काय तें थोडक्यांत सांगतात—]

(५५) सर्व कर्मैं माझीं म्हणजे परमेश्वराचीं होत या बुद्धीनें कर्मे करणारा, मत्परायण व संगविरहित आणि सर्व भूतांचे ठायीं निर्वैर असा जो माझा भक्त तो हे पांडवा ! मला येऊन पोंचतो.

[परमेश्वरार्पणबुद्धीनें, म्ह० जगांतील सर्व कर्म परमेश्वराचें असून तोच खरा कर्ता व करविता आहे, पण हें कर्म आपणास निमित्तमात्र करून तो करवीत आहे अशा निरभिमानबुद्धीनें, जगांतील व्यवहार भगवद्भक्तानें करावे (वर श्लोक ३३ पहा), म्हणजे तीं कर्मैं शान्तीच्या किंवा मोक्ष-प्राप्तीच्या आड येत नाहींत, असा वरील श्लोकाचा अर्थ आहे; आणि या श्लोकांत सर्व गीताशास्त्राचें तात्पर्य आलें आहे, असें शांकर भाष्यांतहि म्हटलें आहे. गीतेंतील भक्तिमार्ग स्वस्थ 'हरि हरि' म्हणण्यास सांगणारा नसून जाज्वल्य भक्तीबरोबरच उत्साहानें सकल निष्काम कर्मैं करण्यास सांगणारा आहे असें यावरून उघड सिद्ध होतें. 'निर्वैर' म्हणजे संन्यासमार्गीयांप्रमाणें निष्क्रिय असा अर्थ या ठिकाणीं विवक्षित नाहीं हें व्यक्त करण्यासाठीं त्याला 'मत्कर्मकृत्' म्हणजे 'सर्व कर्मैं परमेश्वराचीं आहेत, आपलीं नव्हेत, असें मानून परमेश्वरार्पण-बुद्धीनें तीं करणारा,' हें विशेषण जोडलेलें आहे. पण याबद्दल गीता-

द्वादशोऽध्यायः ।

अर्जुन उवाच ।

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

§§ मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धया परयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥
ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।

रहस्याच्या बाराव्या प्रकरणांत (पृ० ३८९-३९६) सविस्तर विचार केला असल्यामुळें येथें जास्त चर्चा करीत नाहीं].

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग-म्हणजे कर्मयोग-शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील विश्वरूपदर्शनयोग नांवाचा अकरावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय बारावा.

[कर्मयोगसिद्ध्यर्थ सातव्या अध्यायांत ज्ञानविज्ञाननिरूपणास सुरुवात होऊन आठव्यांत अक्षर, अनिर्देश्य व अव्यक्त ब्रह्माचें स्वरूप सांगितलें; आणि नंतर नवव्या अध्यायांत भक्तिरूप प्रत्यक्ष राजमार्गाच्या निरूपणास सुरुवात करून दहाव्यांत व अकराव्यांत तदंतर्गत 'विभूतिवर्णन' व विश्वरूपदर्शन' हीं दोन उपाख्यानें झाल्यावर, भक्तीनें व निःसंग बुद्धीनें सर्व कर्में करण्याबद्दल सर्वार्थसार म्हणून अकराव्याच्या अखेर अर्जुनास उपदेश केला. आतां यावर अर्जुन असा प्रश्न करितो कीं, कर्मयोग

सर्वत्रगमचिंत्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥
संनियम्येंद्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥
क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

सिद्ध्यर्थ सातव्या व आठव्या अध्यायांत क्षराक्षरविचारपूर्वक परमेश्वराचें अव्यक्त रूपच श्रेष्ठ असें सिद्ध करून अव्यक्ताची किंवा अक्षराची उपासना (७.१९ व २४; ८.२१) सांगितली, व युक्तचित्तानें युद्ध कर (८.७) असा उपदेश केला; आणि पुढें नवव्या अध्यायांत व्यक्तोपासनेचा प्रत्यक्ष धर्म सांगून सर्व कर्में परमेश्वरार्पणबुद्धीनें करावीं (९.२७,३४ व ११.५५) असें सांगितलें. तरी या दोहोंपैकीं श्रेष्ठ मार्ग कोणता ? या प्रश्नांत व्यक्तोपासना म्हणजे भक्ति असा अर्थ आहे. पण ही भक्ति निरनिराळ्या अनेक उपास्यांची असा अर्थ येथें विवक्षित नसून उपास्य अगर प्रतीक कोणतेंहि असलें तरी त्यांत एकाच सर्वव्यापी परमेश्वराची भावना ठेवून जी भक्ति करितात ती खरी व्यक्तोपासना होय, व तीच या अध्यायांत उद्दिष्ट आहे.]

अर्जुन म्हणाला-(१) याप्रमाणें नेहमीं युक्त म्हणजे योगयुक्त होत्साते जे भक्त तुमची, आणि जे अव्यक्त अक्षराची म्हणजे ब्रह्माची, उपासना करितात त्यांपैकीं उत्तम (कर्म) योगवेत्ते कोण ?

श्रीभगवान् म्हणाले-(२) माझ्या ठिकाणीं मन ठेवून नेहमीं युक्तचित्त होत्साते, परमश्रद्धेनें जे माझी उपासना करितात ते माझ्या मतें सर्वांत उत्तम युक्त म्हणजे योगी होत. (३) पण जे अनिर्देश्य म्हणजे प्रत्यक्ष दाखवितां न येणारें, अव्यक्त, सर्वव्यापी, अचिंत्य आणि कूटस्थ म्हणजे सर्वांच्या बुडाशीं असणारें, अचल व नित्य अशा अक्षराची म्हणजे ब्रह्माची उपासना (४) सर्व इंद्रियें आंवरून सर्वत्र समबुद्धि होत्साते करितात, ते सर्व भूतांच्या हितांत गढलेले (लोक देखील) मलाच येऊन पोंचतात; (५) तथापि त्यांचें चित्त अव्यक्ताचे ठिकाणीं आसक्त असल्यामुळें त्यांना क्लेश

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः
अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥
तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।
भवामि न चिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥
मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

अधिक पडतात. कारण, (व्यक्त देहधारी मनुष्यांस) अव्यक्तोपासनेचा मार्ग कष्टानें सिद्ध होतो. (६) पण जे माझे ठायीं सर्व कर्मांचा संन्यास म्हणजे अर्पण करून मत्परायण होत्साते अनन्ययोगानें माझें ध्यान करून मला भजतात, (७) त्या मच्चित्त झालेल्या लोकांचा विलंब न लावितां हे पार्था ! मी या मृत्युमय संसारसागरांतून उद्धार करीत असतों. (८) (म्हणून) माझ्याच ठायीं मन ठेव, माझ्या ठायीं बुद्धि स्थिर कर म्हणजे पुढें माझ्या ठायींच तूं निवास करशील यांत संशय नाहीं.

[भक्तिमार्गाचें श्रेष्ठत्व यांत प्रतिपादिलें आहे. दुसऱ्या श्लोकांत भगवद्भक्त उत्तम योगी हा सिद्धान्त प्रथम देऊन नंतर तिसऱ्या श्लोकांत 'तु' हें पक्षान्तरबोधक अव्यय घालून त्या व चवथ्या मिळून दोन श्लोकांत अव्यक्ताची उपासना करणारेहि मलाच पोंचतात असें विधान केलें आहे पण हें खरें असलें तरी अव्यक्तोपासकांचा मार्ग अधिक क्लेशप्रद असें पांचव्या श्लोकांत सांगून सहा व सात या दोन श्लोकांत त्यापेक्षां व्यक्तोपासनेचें सुलभत्व वर्णून आठव्या श्लोकांत त्याप्रमाणें वागण्यास अर्जुनास अखेर उपदेश केला आहे. सारांश, अकराव्या अध्यायाच्या अखेर (गी. ११.५५) जो उपदेश केला तोच येथें अर्जुनाच्या प्रश्नावरून दृढ केला आहे. भक्तिमार्गाचें सुलभत्व कोणतें याचा सविस्तर विचार गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत केला असल्यामुळें येथें आम्ही त्याची पुनरुक्ति करीत नाहीं. एवढेंच सांगतों

§§ अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनंजय ॥ ९ ॥
अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव ।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥
अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।
सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

कीं, अव्यक्तोपासना कष्टमय असली तरी तीहि मोक्षप्रदच आहे, आणि भक्तिमार्ग झाला तरी त्यांत कर्में न सोडितां तींच ईश्वरार्पण करून अवश्य करावयाचीं आहेत हें भक्तिमार्गीयांनीं लक्षांत ठेवावें; व याच हेतूनें सहाव्या श्लोकांत " माझेच ठायीं सर्व कर्मांचा संन्यास करून " हे शब्द घातलेले आहेत, भक्तियोगांतील कर्में स्वरूपतः सोडावयाचीं नाहींत तर परमेश्वराचे ठिकाणीं तीं म्हणजे त्यांचीं फलें अर्पण करावयाचीं, असा याचा स्पष्ट अर्थ आहे. आणि जो भक्तिमान् पुरुष मला प्रिय म्हणून भगवंतांनीं या अध्यायाच्या अखेर सांगितला आहे तोहि याच म्हणजे निष्काम कर्मयोगमार्गांतला समजावयाचा, स्वरूपतः कर्मसंन्यासी नव्हे, हेंहि यावरून उघड होतें. असो; भक्तिमार्गाची सुलभता व श्रेष्ठत्व याप्रमाणें दाखवून आतां परमेश्वराच्या ठायीं या प्रकारची भक्ति जडण्यास उपाय अथवा साधनें कोणतीं तें सांगून त्यांतील तारतम्याचाहि अखेर खुलासा करितात—]

(९) आतां (याप्रमाणें) माझ्या ठायीं चांगल्या प्रकारें चित्त स्थिर ठेवणें तुला होत नसेल तर हे धनंजया! अभ्यासाच्या सहाय्यानें पुनःपुनः प्रयत्न करून माझी प्राप्ति करून घेण्याची उमेद राख. (१०) अभ्यास करण्यासहि तूं असमर्थ असशील तर मदर्थ म्हणजे मत्प्राप्त्यर्थ (शास्त्रांत सांगितलेलीं ज्ञान-ध्यान-भजन-पूजनादि) कर्में करीत जा; मदर्थ (हीं) कर्में केल्यानेंहि तूं सिद्धि पावशील. (११) पण हें कर्म करण्यासहि जर तूं

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनंतरम् ॥ १२ ॥

असमर्थ असशील तर मद्योग म्ह० मदर्पणपूर्वक जो योग, अर्थात् कर्मयोग त्याचा आश्रय करून यतात्मा म्ह० हळूहळू चित्त आंवरीत होत्साता तदनंतर (अखेर) सर्व कर्मांच्या फलाचा त्याग कर. (१२) कारण, अभ्यासापेक्षां ज्ञान अधिक चांगलें, ज्ञानापेक्षां ध्यान अधिक योग्यतेचें, ध्यानापेक्षां कर्मफलाचा त्याग (श्रेष्ठ), आणि (या कर्मफलाच्या), त्यागापासून पुढें लगेच शान्ति (प्राप्त) होत्ये.

[हे श्लोक कर्मयोगदृष्टया अत्यंत महत्त्वाचे आहेत; व त्यांत भक्तियुक्त कर्मयोग सिद्ध होण्यास अभ्यास, ज्ञानभजनादि कर्में वगैरे साधनें सांगून साधनांच्या तारतम्यविचारान्तीं अखेर म्हणजे १२ व्या श्लोकांत कर्मफलत्यागाचें म्हणजे निष्काम कर्मयोगाचें श्रेष्ठत्व वर्णिलें आहे. निष्काम कर्मयोगाचें हें श्रेष्ठत्व येथेंच वर्णिलें आहे असें नाहीं. तर पूर्वी तिसऱ्या (३. ८), पांचव्या (५. २) व सहाव्या (६. ४६) अध्यायांत हाच अर्थ स्पष्टरीत्या वर्णिला असून त्याप्रमाणें फलत्यागरूप कर्मयोगाचें आचरण करण्यासहि ठिकठिकाणीं अर्जुनास उपदेश केला आहे (गीतार. पृ. ३०४, ३०५ पहा). पण गीताधर्माहून ज्यांचा संप्रदाय भिन्न आहे त्यांना ही गोष्ट विरुद्ध पडत्ये. म्हणून त्यांनीं वरील श्लोकांचे व विशेषतः १२ व्या श्लोकांतील पदांचे अर्थ बदलण्याचा प्रयत्न केला आहे. निव्वळ ज्ञानमार्गी म्हणजे सांख्य टीकाकारांस ज्ञानापेक्षां कर्मफलत्याग श्रेष्ठ ठरविलेला आवडत नाहीं. म्हणून एक तर ज्ञान शब्दानें 'पुस्तकी ज्ञान' घ्यावें किंवा कर्मफलत्यागाची ही प्रशंसा अर्थवादात्मक म्हणजे पोकळ समजावी, असें त्यांनीं म्हटलें आहे. त्याचप्रमाणें पातंजलयोगमार्गीयांस अभ्यासापेक्षां कर्मफलत्याग अधिक ठरविलेला खपत नाहीं. आणि नुसत्या भक्तिमार्गीयांस म्हणजे भक्तीखेरीज दुसरी कांहीं कर्में करूं नये

§§ अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।

म्हणणारांस ध्यानापेक्षां म्हणजे भक्तीपेक्षां कर्मफलत्यागाचें श्रेष्ठत्व मान्य होत नाहीं. पातंजलयोग, ज्ञान किंवा भक्ति या तीन संप्रदायाहून भिन्न म्हणजे गीतेंतील भक्तियुक्त कर्मयोगसंप्रदाय हल्लीं बहुतेक लुप्त आहे; व त्यामुळें त्या संप्रदायाचा टीकाकारहि झाला नाहीं. म्हणून हल्लीं गीतेवर ज्या उपलब्ध टीका आहेत त्यांत कर्मफलत्यागाचें श्रेष्ठत्व अर्थवादात्मक ठरविलें आहे. पण आमच्या मतें ही चूक होय. गीतेंत निष्काम कर्मयोगच प्रतिपाद्य आहे असें मानिलें म्हणजे या श्लोकाच्या अर्थाबद्दल कांहींच अडचण रहात नाहीं. कर्म सोडून चालत नाहीं, निष्काम कर्म केलेंच पाहिजे, असें म्हटलें म्हणजे स्वरूपतः कर्मत्याग करणारा ज्ञानमार्ग, किंवा नुस्ती इंद्रियांची कसरत करणारा पातंजलयोग, अगर सर्व कर्में सोडून देणारा भक्तिमार्ग, हे सर्वच कर्मयोगापेक्षां कमी योग्यतेचे ठरतात. निष्काम कर्मयोग याप्रमाणें श्रेष्ठ ठरल्यावर त्यांत अवश्य लागणारी भक्तियुक्त साम्यबुद्धि संपादन, करण्यास उपाय काय एवढाच काय तो प्रश्न शिल्लक रहातो. हे उपाय तीन आहेत-अभ्यास, ज्ञान, व ध्यान. पैकीं कोणाला अभ्यास करवत नसला तर त्यानें ज्ञान किंवा ध्यान यांपैकीं कोणताहि उपाय स्वीकारावा. हे उपाय आचरण्यास यथोक्तक्रमानें सुलभ आहेत असें गीता सांगत आहे. पण हेंहि न साधलें, तर मनुष्यानें कर्मयोगाच्या आचरणासच एकदम सुरुवात करावी म्हणजे झालें असें १२ व्या श्लोकांत सांगितलें आहे. आतां या ठिकाणीं अशी एक शंका येत्ये कीं, ज्याला अभ्यास होत नाहीं व ज्ञानध्यानहि होत नाहीं, तो कर्मयोग तरी कसा चालविणार ? तेव्हां कर्मयोग सर्वापेक्षां सुलभ म्हणणेंच निरर्थक होय असें कित्येकांनीं ठरविलें आहे. पण जरा विचार केला तर या आक्षेपांत कांहीं अर्थ नाहीं असें दिसून येईल. १२ व्या श्लोकांत सर्वकर्मफलत्याग 'एकदम' कर असें म्हटलेलें नाहीं. तर भगवंतांनीं वर्णिलेल्या कर्मयोगाचा

निर्ममो निरहंकारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

प्रथम आश्रय करून, ततः म्हणजे तदनंतर हळूहळू ही गोष्ट अखेर सिद्ध करून घ्यावयाची आहे. आणि असा अर्थ केला म्हणजे कांहींच विसंगत रहात नाहीं. कर्मफलाचें स्वल्पाचरणच नव्हे (गी. २. ४०) तर जिज्ञासाहि (गी. ६. ४४ व त्यावरील आमची टीप पहा) झाल्यानें मनुष्य परकांत घातल्याप्रमाणें अखेर सिद्धीकडे ओढिला जातो, हें पूर्वीच्या अध्यायांतून सांगितलें आहे म्हणून कर्मयोगाचा आश्रय करणें म्हणजे त्या मार्गानें जावें असें मनांत येणें हेंच त्या मार्गांत सिद्धि मिळविण्याचें पहिलें साधन किंवा पायरी आहे; आणि हें साधन अभ्यास, ज्ञान व ध्यान यापेक्षां सुलभ नाहीं असें कोण म्हणेल? आणि १२ व्या श्लोकाचा भावार्थहि हाच आहे. भगवद्गीतेंतच नव्हे तर सूर्यगीतेंतहि याचप्रमाणें—

ज्ञानादुपास्तिरुत्कृष्टा कर्मोत्कृष्टमुपासनात् ।
इति यो वेद वेदान्तैः स एव पुरुषोत्तमः ॥

"ज्ञानापेक्षां उपासना म्ह० ध्यान किंवा भक्ति उत्कृष्ट, व उपासनेपेक्षां कर्म—अर्थात् निष्काम श्रेष्ठ, हें वेदान्ततत्त्व जो जाणितो तो पुरुषोत्तम म्हणावा" असें सांगितलें आहे (सूर्यगी. ४. ७७). सारांश, कर्मफलत्यागरूप योग म्हणजे ज्ञानभक्तियुक्त निष्काम कर्मयोगच सर्व मार्गांत श्रेष्ठ असें भगवद्गीतेचें ठाम मत असून त्याला अनुकूलच नव्हे तर पोषक युक्तिवाद १२ व्या श्लोकांत आहे. दुसऱ्या कोणत्या संप्रदायास तो पटत नसला तर त्यांनीं तो सोडून द्यावा, पण अर्थाची फुकट ओढाताण करूं नये. असो कर्मफलत्याग याप्रमाणें श्रेष्ठ ठरवून आतां त्या मार्गानें जाणारास (कर्में स्वरूपतः सोडणारास नव्हे) जी सम व शान्त स्थिति, अखेर प्राप्त होते तिचें वर्णन करून शेवटीं या प्रकारचाच भक्त मला अत्यंत प्रिय होय असें भगवान् सांगतात—]

(१३) कोणाचा द्वेष न करणारा, सर्व भूतांशीं मित्रभावानें

संतुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मे भक्तः स मे प्रियः ॥ १४ ॥
यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥
अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारंभपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥
यो न हृष्यति न द्वेष्टी न शोचति न कांक्षति ।
शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥
समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः ।
शीतोष्णसुखदुःखेषु समः संगविवर्जितः ॥ १८ ॥
तुल्यनिंदास्तुतिर्मौनी संतुष्टो येनकेनचित् ।

वागणारा, तसाच कृपाळु, ज्याची ममत्वबुद्धि व अहंकार सुटलीं, ज्याला सुख व दुःख सम झालीं, व जो क्षमावान्, (१४) सदा संतुष्ट, संयमी, दृढनिश्चयी, ज्यानें आपलें मन व बुद्धि मला वाहिलीं, असा जो माझा (कर्म-) योगी भक्त तो मला प्रिय होय. (१५) ज्याला लोक कंटाळत किंवा त्रासत नाहींत आणि लोकांनाहि जो कंटाळत नाहीं, तसेंच हर्ष, क्रोध, भय व विषाद यांपासून जो अलिप्त तोच मला प्रिय होय. (१६) निरपेक्ष, शुचिर्भूत, दक्ष म्हणजे कोणतेंहि काम आळस सोडून करणारा, (फलाबद्दल) उदासीन, ज्याला कोणताच विकार चाळवूं शकत नाहीं, आणि ज्यानें (काम्यफलाचे) सर्व आरंभ म्हणजे उद्योग सोडिले, असा जो माझा भक्त तो मला प्रिय होय. (१७) जो (कशाचाहि) आनंद मानीत नाहीं, द्वेष करीत नाहीं, शोक करीत नाहीं व इच्छाहि ठेवीत नाहीं, ज्यानें (कर्माचें) शुभ व अशुभ (फळ) सोडिलें, असा जो भक्तिमान पुरुष तो मला प्रिय होय. (१८) शत्रु आणि मित्र, तसेंच मान आणि अपमान, शीत आणि उष्ण, सुख आणि दुःख

अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

हीं ज्याला सारखींच, व ज्याला (कशांतहि) आसक्ति नाहीं, (१९) ज्याला निंदा व स्तुति दोन्ही समसमान, जो मितभाषी, व जें कांहीं मिळेल तेवढ्यानेंच संतुष्ट, आणि ज्याचें चित्त स्थिर असून जो अनिकेत म्हणजे ज्याचें कर्मफलाशारूप) बिऱ्हाड कोठेंच राहिलेलें नाहीं, असा भक्तिमान पुरुष मला प्रिय होतो.

['अनिकेत' हा शब्द गृहस्थाश्रम सोडून व संन्यास घेऊन रानांत भिक्षा मागत हिंडणाऱ्या यतींच्या वर्णनांतहि पुष्कळदां येत असतो (मनु. ६.२५ पहा). व त्याचा धात्वर्थ 'घर नसणारा' असा आहे. म्हणून या अध्यायांतील 'निर्मम' 'सर्वारंभपरित्यागी' व 'अनिकेत' आणि इतरत्र गीतेंत 'त्यक्तसर्वपरिग्रहः' (४.२१, किंवा 'विविक्तसेवी' (१८.५२) इत्यादि जे शब्द आहेत त्यांवरून "घरदार सोडून निरिच्छपणानें रानांत आयुष्याचे दिवस काढणें" असें जें संन्यासाश्रममार्गाचें परम ध्येय तेंच गीतेंत प्रतिपाद्य आहे, असें संन्यासमार्गीय टीकाकारांचें म्हणणें असून त्यास आधार म्हणून स्मृतिग्रंथांतील संन्यासाश्रमप्रकरणांतील श्लोक ते दाखवीत असतात. पण गीतावाक्यांचे हे केवळ संन्यासपर अर्थ संन्याससंप्रदायदृष्ट्या जरी महत्त्वाचे असले तरी खरे नव्हेत. कारण, 'निरग्नि' किंवा 'निष्क्रिय' होणें हा गीतेप्रमाणें खरा संन्यास होत नसून फक्त फलाशा सोडावी, कर्मं कधींच सोडूं नयेत, असा गीतेचा कायम सिद्धान्त आहे, हें मागें अनेक वेळां सांगितलें आहे (गी. ५.२ व ६.१,२ पहा). म्हणून 'अनिकेत' या पदाचा अर्थ घरदार सोडणें असा न घेतां गीतेंतील कर्मयोगाला जुळेल असाच घेतला पाहिजे. गी. ४.२० या श्लोकांत कर्मफलाची आशा न ठेवणाऱ्या पुरुषासच 'निराश्रय' हें विशेषण दिलेलें असून गी. ६.१ यांत "अनाश्रितः कर्मफलं" असे त्याच अर्थी शब्द आलेले

§§ ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।

आहेत. 'आश्रय' व 'निकेत' या दोन शब्दांचा अर्थ एकच आहे. म्हणून अनिकेत म्ह० घरदार सोडणारा असा अर्थ न करितां, गृहादिकांचे ठायीं ज्याच्या मनाचें बिऱ्हाड गुंतून राहिलेलें नाहीं असा अर्थ होतो. तसेंच वर १६ व्या श्लोकांत 'सर्वारंभपरित्यागी' असा जो शब्द आहे त्याचा अर्थहि "सर्व कर्में किंवा उद्योग सोडणारा" असा न करितां "ज्याचे समारंभ फलाशाविरहित त्याचीं कर्में ज्ञानानें दग्ध होतात" (गी. ४.१९) या श्लोकाशीं समानार्थक अर्थात् "काम्य आरंभ म्ह. कर्में सोडणारा" असाच करावा लागतो, हें गी. १८.२ आणि १८. ४८ व ४९ या श्लोकांवरून सिद्ध होतें. सारांश, घरादारांत, बायकामुलांत किंवा जगाच्या इतर व्यवहारांत ज्याचें चित्त गुंतलेलें असतें त्याला त्यापासून पुढें दुःख होतें, म्हणून या सर्व गोष्टींत चित्त गुंतवून ठेवूं नये, एवढेंच गीतेचें सांगणें आहे. आणि मनाची हीच वैराग्ययुक्त स्थिति दाखविण्यास गीतेंत 'अनिकेत,' 'सर्वारंभपरित्यागी' इत्यादि शब्द स्थितप्रज्ञाच्या वर्णनांत येत असतात. हेच शब्द यतींचीं म्हणजे कर्मत्याग करणाऱ्या संन्याशांचीं जी वर्णनें आहेत त्यांतहि स्मृतिग्रंथांत आलेले आहेत. पण तेवढ्यामुळें कर्मत्यागरूप संन्यासच गीतेंत प्रतिपाद्य आहे असें म्हणतां येत नाही. कारण ज्याच्या बुद्धींत हें वैराग्य पूर्ण भिनलें अशा ज्ञानी पुरुषानेंहि याच विरक्त बुद्धीनें फलाशा सोडून शास्त्रतः प्राप्त होणारीं सर्व कर्में केलींच पाहिजेत, असा याबरोबरच गीतेचा दुसराहि निश्चित सिद्धान्त आहे; आणि हा पूर्वापर सर्व संबंध लक्षांत न घेतां 'अनिकेत' शब्दासारखे वैराग्यबोधक शब्द गीतेंत काठ आढळले कीं तेवढयावर मदार ठेवून कर्मसंन्यासपर मार्गच गीतेंत प्रतिपाद्य आहे, असें म्हणणें बरोबर नाहीं.

श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

(२०) वर सांगितलेला हा अमृततुल्य धर्म मत्परायण होत्साते श्रद्धेनें जे आचरितात ते भक्त मला अत्यंत प्रिय आहेत.

[भक्तिमान ज्ञानी पुरुष सर्वांत श्रेष्ठ असें जें पूर्वीं वर्णन आलें आहे (गी. ६.४७; ७.१८) त्या वर्णनाला अनुसरून भगवंतांनीं आपणाला अत्यंत प्रिय कोण याचें म्ह० परम भगवद्भक्त कर्मयोग्याचें या श्लोकांत वर्णन केलें आहे. पण गी. ९.२९ या श्लोकांत भगवानच "मला सर्व सारखे, अमुक प्रिय व अमुक द्वेष्य नाहीं" असें सांगतात. दिसण्यांत हा विरोध आहे असा भास होतो; पण एक वर्णन सगुणोपासनेचें किंवा भक्तिमार्गांतलें, आणि दुसरें अध्यात्मदृष्टया किंवा कर्मविपाकदृष्ट्या आहे, हें लक्षांत आणिलें म्हणजे हा विरोध रहात नाहीं. गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणाच्या अखेरीस (पृ. ४२७ व ४२८) यासंबंधीं विवेचन केलें आहे तें पहा.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग—म्हणजे कर्मयोग—शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील भक्तियोग नांवाचा बारावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय तेरावा.

[अनिर्देश्य व अव्यक्त परमेश्वराचें (बुद्धीनें) चिंतन करून अखेर मोक्ष मिळतो हें जरी खरें आहे, तरी त्यापेक्षां श्रद्धेनें परमेश्वराच्या प्रत्यक्ष व व्यक्त स्वरूपाची भक्ति करून परमेश्वरार्पण बुद्धीनें सर्व कर्में करीत गेल्यानें तोच मोक्ष सुलभ रीतीनें मिळतो असें गेल्या अध्यायांत सिद्ध

त्रयोदशोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

इदं शरीरं कौंतेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।

केलें. परंतु सातव्या अध्यायांत जें ज्ञानविज्ञान सांगण्यास सुरुवात केली तें एवढ्यानेंच संपत नाहीं. परमेश्वराचें पूर्ण ज्ञान होण्यास बाह्य सृष्टीच्या क्षराक्षरविचाराबरोबरच मनुष्याचें शरीर आणि आत्मा, किंवा क्षेत्र आणि क्षेत्रज्ञ, यांचाहि विचार करावा लागतो. तसेंच जड प्रकृतीपासून सर्व व्यक्त पदार्थ निर्माण होतात असें जरी सामान्यतः कळलें तरी प्रकृतीच्या कोणत्या गुणामुळें हा विस्तार होतो व त्याचा क्रम काय हें सांगितल्याखेरीज ज्ञान-विज्ञानाचें निरूपण पूर्ण होत नाहीं. म्हणून तेराव्या अध्यायांत प्रथम क्षेत्र-क्षेत्रज्ञविचार व पुढें चार अध्यायांत गुणत्रयविभाग सांगून अठराव्या अध्यायांत एकंदर सर्व विषयाचा उपसंहार केला आहे. सारांश तृतीय षडध्यायी ही स्वतंत्र नसून कर्मयोगसिद्ध्यर्थ ज्या ज्ञानविज्ञानाच्या निरूपणास सातव्या अध्यायांत सुरुवात झाली त्याचीच पूर्तता या षडध्यायींत केली आहे. गीतारहस्य प्र. १४ पृ. ४५७–४५९ पहा. गीतेच्या कित्येक प्रतींत या तेराव्या अध्यायाच्या आरंभीं "अर्जुन उवाच—प्रकृतिं पुरुषं चैव क्षेत्रं क्षेत्रज्ञमेव च। एतद्वेदितुमिच्छामि ज्ञानं ज्ञेयं च केशव ॥" असा श्लोक दिलेला असतो; व त्याचा अर्थ अर्जुन म्हणाला, मला प्रकृति, पुरुष, क्षेत्र, क्षेत्रज्ञ, ज्ञान व ज्ञेय म्हणजे काय तें जाणण्याची इच्छा आहे, म्हणून मला तें सांगा" असा आहे. पण क्षेत्रक्षेत्रज्ञ विचार गीतेंत कसा आला हें न कळ-ल्यामुळें कोणीं तरी हा श्लोक येथें मागाहून घुसडून दिला आहे असें स्प-दिसून येतें. टीकाकार हा श्लोक प्रक्षिप्त मानितात; व तसें न केल्यास गीतेंतील श्लोकांची संख्याहि सातशेंपेक्षां एक अधिक होते. म्हणून आम्हींहि हा श्लोक प्रक्षिप्त समजून शांकरभाष्याप्रमाणें या अध्यायाचा आरंभ केला आहे.]

एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥ १ ॥
क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥ २ ॥

श्रीभगवान् म्हणाले–(१) हे कौंतेया ! या शरीरासच क्षेत्र असें म्हटलें आहे. हें (शरीर) जो जाणितो त्यास क्षेत्रज्ञ असें तद्विद म्हणजे या शास्त्रांतील ज्ञाते पुरुष म्हणतात. (२) सर्व क्षेत्रांमध्यें हे भारता ! क्षेत्रज्ञ सुद्धां मीच असें समज. क्षेत्र व क्षेत्रज्ञ यांचें जें ज्ञान तेंच माझें (परमेश्वराचें) ज्ञान मानिलें आहे.

[पहिल्या श्लोकांत ‘ क्षेत्र ’ व ‘ क्षेत्रज्ञ ’ या दोन शब्दांचे अर्थ दिले आहेत; व दुसऱ्या श्लोकांत क्षेत्रज्ञ म्हणजे मी परमेश्वर, किंवा जें पिंडीं तेंच ब्रह्मांडीं, असें क्षेत्रज्ञाचें स्वरूप सांगितलें आहे. दुसऱ्या श्लोकांतील चापि=सुद्धां या शब्दांचा क्षेत्रज्ञच नव्हे तर क्षेत्र देखील मीच आहें असा अर्थ होतो. कारण, क्षेत्र किंवा शरीर ज्या पंचमहाभूतांचें बनतें तीं प्रकृतीपासून झालेलीं असून प्रकृति परमेश्वराचीच कनिष्ठ विभूति आहे, हें सातव्या व आठव्या अध्यायांत वर्णिलें आहे (७. ४;८.४;९ ८ पहा). क्षेत्र किंवा शरीर अशा रीतीनें पंचमहाभूतांचें झालेलें असल्यामुळें क्षराक्षरविचारांत ज्याला क्षर म्हणतात त्या वर्गांतच क्षेत्राचा समावेश होतो; आणि क्षेत्रज्ञ म्हणजेच परमेश्वर होय. एतावता क्षराक्षरविचाराप्रमाणेंच क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचारहि परमेश्वराच्या ज्ञानाचा एक भाग बनतो (गीतार. पृ. १४१–१४६ पहा.), आणि हाच अभिप्राय मनांत आणून दुसऱ्या श्लोकाचे अखेर “ क्षेत्र व क्षेत्रज्ञ यांचे जें ज्ञान तेंच माझें म्हणजे परमेश्वराचें ज्ञान ” हें वाक्य आलें आहे. ज्यांना अद्वैत वेदान्त कबूल नाही त्यांना “ क्षेत्रज्ञ सुद्धां मीच ” या वाक्याची ओढाताण करावी लागून ‘ क्षेत्रज्ञ ’ व ‘ मी परमेश्वर ’ यांचा अभेदभाव या वाक्यानें दाखविला जात नाहीं असें प्रतिपादन

§§ तत्क्षेत्रं यच्च यादृक् च यद्विकारि यतश्च यत् ।
स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ ३ ॥
ऋषिभिर्बहुधा गीतं छंदोभिर्विविधैः पृथक् ।
ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ ४ ॥

करावें लागतें; व दुसरे कित्येक ' माझें ' (मम) या पदाचा अन्वय ' ज्ञान ' या शब्दाशीं न लावितां ' मतं ' म्हणजे " मानिलें आहे " या शब्दाशीं लावून " यांचें जें ज्ञान तें मी ज्ञान समजतों " असा अर्थ करितात. पण हे अर्थ सरळ नव्हेत देहामध्यें वास करणारा आत्मा (अधिदेव) मीच आहे, किंवा " पिंडीं तें ब्रह्मांडीं," असें आठव्या अध्यायाच्या आरंभींच वर्णन असून सातव्यांतहि ' जीव ही माझीच परा प्रकृति (७. ५), असें सांगितलें आहे. आणि पुढें या अध्यायांतील श्लोक २२ व ३१ यांतहि तसेंच वर्णन आहे. असो; आतां क्षेत्रक्षेत्रज्ञ-विचार कोठें व कोणीं केलेला आहे तें सांगतात—]

(३) क्षेत्र म्हणजे काय, तें कशाप्रकारचें आहे, त्याचे विकार कोणते, आणि (त्यांतहि) कशापासून काय होतें; तसेंच तो म्हणजे क्षेत्रज्ञ कोण व त्याचा प्रभाव काय, हें मी संक्षेपानें सांगतों ऐक. (४) बहुत प्रकारें, विविध छंदांनीं, पृथक् पृथक् (अनेक) ऋषींनीं आणि (कार्यकारण-रूप) हेतु दाखवून पूर्ण निश्चित केलेल्या ब्रह्मसूत्रांतील पदांनींहि हें म्हणजे हा विषय गाइला आहे.

[या श्लोकांत ब्रह्मसूत्र शब्दानें प्रस्तुतचीं वेदान्तसूत्रें उद्दिष्ट आहेत हें गीतारहस्याचे परिशिष्टप्रकरणांत आम्हीं सविस्तर दाखविलें आहे (गीतार. पृ. ५२७–५३४ पहा). उपनिषदें हा एकच ऋषीचा एक ग्रंथ नसून; अनेक ऋषींस भिन्न भिन्न कालीं किंवा स्थलीं ज्या अध्यात्म-विचारांचें स्फुरण झालें ते विचार परस्परसंबंध न पहातां निरनिराळ्या उपनिषदांतून वर्णिले आहेत. त्यामुळें उपनिषदें संकीर्ण व कित्येक

§§ महाभूतान्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।
इंद्रियाणि दशैकं च पंच चेंद्रियगोचराः ॥ ५ ॥
इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं संघातश्चेतना धृतिः ।
एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ ६ ॥

ठिकाणीं परस्परविरुद्ध झाल्यासारखीं दिसतात. वरील श्लोकाच्या पहिल्या चरणांत 'विविध' आणि 'पृथक्' असे जे शब्द आहेत ते उपनिषदांच्या या संकीर्णस्वरूपासच उद्देशून आहेत. उपनिषदें अशा प्रकारें संकीर्ण व परस्परविरुद्ध असल्यामुळें त्यांतील सिद्धान्तांची एकवाक्यता करण्यासाठीं बादरायणाचार्यांनीं ब्रह्मसूत्रें किंवा वेदान्तसूत्रें रचिलेलीं आहेत. व त्यांत उपनिषदांतील सर्व विषय घेऊन प्रत्येक विषयासंबंधानें सर्व उपनिषदांपासून एकच सिद्धान्त कसा काढितां येतो हें सप्रमाण म्हणजे कार्यकारणादि हेतु दाखवून पूर्णपणें सिद्ध केलें आहे. अर्थात् उपनिषदांतील रहस्य समजण्यास वेदान्तसूत्रांची नेहमीं जरूर पडत्ये म्हणून या श्लोकांत दोहोंचाहि उल्लेख केलेला आहे. ब्रह्मसूत्रांच्या दुसऱ्या अध्यायांतील तिसऱ्या पादाच्या पहिल्या १६ सूत्रांत क्षेत्राचा व नंतर त्या पादाच्या अखेरपर्यंत क्षेत्रज्ञाचा विचार केलेला आहे. ब्रह्मसूत्रांत हा विचार आहे म्हणून त्यांस 'शारीरकसूत्रें' म्हणजे शरीर किंवा क्षेत्र याचा विचार करणारीं सूत्रें असेंहि म्हणतात. असो; क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार कोणीं व कोठें केला आहे तें सांगितलें; आतां क्षेत्र म्हणजे काय तें सांगतात—]

(५) (पृथिव्यादि पांच स्थूल) महाभूतें, अहंकार, बुद्धि (महान्), आणि अव्यक्त (प्रकृति), तसेंच दहा (सूक्ष्म) इंद्रियें व एक (मन), आणि (पांच) इंद्रियांचे पांच (शब्द, स्पर्श, रूप, रस, गंध हे सूक्ष्म) विषय, (६) इच्छा, द्वेष, सुख, दुःख, संघात, चेतना म्हणजे प्राणादिकांचा व्यक्त व्यापार, आणि धृति म्हणजे धैर्य, या (तत्त्वांच्या) समुदायास सविकार क्षेत्र असें म्हटलें आहे.

§§ अमानित्वमदंभित्वमहिंसा शांतिरार्जवम् ।

[क्षेत्र व त्यांचे विकार यांचें हें लक्षण आहे. पांचव्या श्लोकांत सांख्यांच्या पंचवीस तत्त्वांपैकीं पुरुष सोडून बाकी चोवीस तत्त्वें आलीं आहेत. या चोवीस तत्त्वांतच मनाचा समावेश होत असल्यामुळें इच्छा, द्वेष इत्यादी मनोधर्म निराळे सांगण्याची जरूर नव्हती. काणादांच्या मतें हे धर्म आत्म्याचे होत व हें मत स्वीकारल्यास या गुणांचा क्षेत्रांतच समावेश होतो कीं नाहीं ही शंका येते. म्हणून क्षेत्र शब्दाची व्याख्या निःसंदिग्ध करण्यासाठीं क्षेत्रांतच स्पष्टरीत्या इच्छाद्वेषादि द्वंद्वांचा येथें समावेश केला आहे व त्यांतच भयाभयादि इतर द्वंद्वांचाहि लक्षणेनें समावेश होतो. सर्वांचा संघात म्हणजे समूह हा क्षेत्राहून स्वतंत्र कर्ता नाहीं हें दाखविण्यास त्याची गणना क्षेत्रांत केली आहे. 'चेतना' या शब्दाचाच कित्येकदां 'चैतन्य' असा अर्थ होतो. पण प्रकृत स्थलीं चेतना म्हणजे जड देहांत प्राणादिकांचे जे व्यापार दृग्गोचर होतात ते, किंवा जिवंतपणाच्या चेष्टा, एवढाच अर्थ विवक्षित असून जडांत ही चेतना ज्यामुळें उत्पन्न होते ती चिच्छक्ति किंवा चैतन्य क्षेत्रज्ञ या रूपानें क्षेत्राहून निराळें असतें, हें वर दुसऱ्या श्लोकांत सांगितलें आहे. 'धृति' या शब्दाची व्याख्या गीतेंतच पुढें (१८.३३) केलेली आहे ती पहा. सहाव्या श्लोकांतील 'समासेन' या पदाचा अर्थ "हीं सर्व मिळून होणारा समुदाय" असा आहे. जास्त माहिती गीतारहस्याच्या आठव्या प्रकरणाच्या अखेर (पृ. १४१ व १४२) दिली आहे ती पहा. 'क्षेत्रज्ञ' म्हणजे 'परमेश्वर' हें प्रथम सांगून नंतर 'क्षेत्र' म्हणजे काय याचा खुलासा केला. आतां ज्ञान कशाला म्हणावयाचें हें सदर ज्ञानाचे मनुष्याच्या स्वभावावर जे परिणाम घडतात त्यांचें वर्णन करून सांगतात; व पुढें ज्ञेयाचें स्वरूप सांगितलें आहे. हे दोन्ही विषय दिसण्यांत निराळे दिसतात; पण वास्तविकरीत्या क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचाराचेच दोन भाग आहेत. कारण क्षेत्रज्ञ म्हणजे परमेश्वर

आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ ७ ॥
इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहंकार एव च ।
जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ ८ ॥
असक्तिरनभिष्वंगः पुत्रदारगृहादिषु ।
नित्यं च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ ९ ॥
मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १० ॥
अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ ११ ॥

हें आरंभींच सांगितलें आहे. म्हणून क्षेत्रज्ञाचें जें ज्ञान तेंच परमेश्वराचें ज्ञान होय, व याचेंच स्वरूप पुढील श्लोकांतून वर्णिलें आहे. भलताच निराळा विषय मध्यें घुसडलेला नाहीं.]

(७) मान नसणें, दंभ नसणें, अहिंसा, क्षमा, सरळपणा, गुरुसेवा, शुचिर्भूतपणा, स्थैर्य, मनोनिग्रह, (८) इंद्रियांच्या विषयांचे ठायीं विरक्ति, तसेंच अहंकार नसणें, आणि जन्म, मृत्यु, जरा, व्याधि व दुःख (हे आप ल्यामागें लागलेले) दोष आहेत अशी बुद्धि असणें; (९) (कर्माचे ठायीं) अनासक्ति, बायकामुलें व घर इत्यादिकांत लंपट न होणें, इष्ट किंवा अनिष्ट प्राप्त झालें तरी नेहमीं चित्ताची एकसारखी वृत्ति असणें, (१०) आणि माझ्या ठायीं अनन्यभावानें न ढळणारी भक्ति 'विविक्त' म्हणजे निवडक किंवा एकान्त जागीं रहाणें, सामान्य जनांचा चव्हाठा न आवडणें, (११) अध्यात्मज्ञान नित्य आहे अशी बुद्धि होणें, व तत्त्वज्ञानाच्या सिद्धान्तांचें परिशीलन, यांस ज्ञान म्हटलें आहे. याखेरीज जें दुसरें तें अज्ञान होय.

§§ ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वाऽमृतमश्नुते ।

[क्षेत्रक्षेत्रज्ञाचें ज्ञान म्हणजे प्रकृतिपुरुषांच्या विवेकाचें ज्ञान असें सांख्यांचें मत आहे, व तें याच अध्यायांत पुढें सांगितलें आहे (१३. १९–२३; १४.१८); तसेंच "अविभक्तं विभक्तेषु" असेंहि ज्ञानाच्या स्वरूपाचें व्यापक लक्षण अठराव्या अध्यायांत (१८.२०) दिलें आहे पण क्षेत्रक्षेत्रज्ञज्ञान म्हणजे अमुक अमुक गोष्टी अमक्या प्रकारच्या आहेत असें केवळ बुद्धीनें जाणणें एवढाच अर्थ मोक्षशास्त्रांत विवक्षित नसतो. त्या ज्ञानाचा देहस्वभावावर साम्यबुद्धिरूप परिणाम घडला असला पाहिजे, एरवीं तें ज्ञान अपुरें किंवा कच्चें होय, असा अध्यात्मशास्त्राचा सिद्धान्त आहे. म्हणून ज्ञान म्हणजे बुद्धीला अमुक अमुक कळणें असें न सांगतां मान व दंभ सुटणें, अहिंसा, अनासक्ति, समबुद्धि इत्यादि वरील पांच श्लोकांत सांगितलेले वीस गुण मनुष्याचे अंगांत दृष्टीस पडूं लागले म्हणजे त्याला ज्ञान म्हणावें अशी ज्ञानाची व्याख्या वरील श्लोकांत केली आहे (गीतार. प्र. ९ पृ. २४५ व ३४६ पहा). दहाव्या श्लोकांत "विविक्त जागीं रहाणें व चव्हाटा न आवडणें" असें जें ज्ञानाचें एक लक्षण दिलें आहे त्यावरून संन्यासमार्गच गीतेस अभिप्रेत आहे असें दाखविण्याचा कित्येकांनीं प्रयत्न केला आहे. पण हें मत खरें नसून असा अर्थ करणें युक्तहि नाहीं हें आम्हीं पूर्वींच सांगितलें आहे (गी. १२.१९ वरील टीप व गीतार. पृ. २८० पहा). 'ज्ञान' म्हणजे काय एवढ्याचा या ठिकाणीं विचार केलेला आहे; व तें ज्ञान म्हणजे बायकामुलें, घरदार किंवा लोकांचा चव्हाटा या ठिकाणीं अनासक्ति होय, याबद्दल कोणताच वाद नाहीं. हें ज्ञान झाल्यावर याच अनासक्त बुद्धीनें बायकामुलांत किंवा जगांत राहून सर्वभूतहितार्थ जगाचे व्यवहार करावे कीं नाहीं हा यापुढला प्रश्न आहे आणि त्याचा निकाल केवळ ज्ञानाच्या व्याख्येवरूनच करणें योग्य नाहीं. कारण, गीतेंतच भगवंतांनीं अनेक ठिकाणीं ज्ञानी पुरु-

अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते ॥ १२ ॥
सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।
सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १३ ॥
सर्वेंद्रियगुणाभासं सर्वेंद्रियविवर्जितम् ।
असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ॥ १४ ॥
बहिरंतश्च भूतानामचरं चरमेव च ।
सूक्ष्मत्वात्तदविज्ञेयं दूरस्थं चांतिके च तत् ॥ १५ ॥

यानें कर्मांत लंपट न होतां तींच कर्में आसक्त बुद्धीनें लोकसंग्रहार्थ केलीं पाहिजेत असें म्हटलें असून तत्सिद्ध्यर्थ जनकाच्या व आपल्या वर्तनाचा दाखलाहि दिला आहे (गी. ३. १९–२५; ४. १४). शहरांत रहाण्याची आवड नसूनहि जगाचे व्यवहार केवळ कर्तव्य म्हणून कसे करितां येतात हें समर्थ श्रीरामदासांच्या चरित्रावरून उघड होतें. दासबोध १९ ६.२९ व १९.९.११ पहा. हें ज्ञानाचें लक्षण झालें; आतां ज्ञेयाचें स्वरूप सांगतात—]

(१२) (आतां) जें जाणिल्यानें 'अमृत' म्हणजे मोक्ष मिळतो तें (तुला) सांगतों. (तें) अनादि, (सर्वांच्या) पलीकडलें ब्रह्म (होय). त्याला 'सत्' म्हणत नाहींत आणि 'असत्'हि म्हणत नाहींत. (१३) त्याला सर्व बाजूंनीं हातपाय आहेत; सर्व बाजूंनीं डोळे, डोकीं व तोंडें आहेत. सर्व बाजूंनीं कान आहेत; आणि तेंच या लोकीं सर्व व्यापून राहिलें आहे. (१४) (त्यांत) सर्व इंद्रियांच्या गुणांचा आभास होणारा असून त्याला कोणतेंच इंद्रिय नाहीं; तें (सर्वांपासून) असक्त म्हणजे विलग असूनहि सर्वांचें धारण करणारें; आणि निर्गुण असूनहि गुणांचा उपभोग घेणारें आहे. (१५) (तें) सर्व भूतांच्या आंत व बाहेरहि आहे; अचर आहे व चरहि आहे; सूक्ष्म असल्यामुळें तें अविज्ञेय आहे, आणि दूर

अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम् ।
भूतभर्तृ च यज्ज्ञेयं ग्रसिष्णु प्रभविष्णु च ॥ १६ ॥
ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ।
ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं हृदि सर्वस्य धिष्ठितम् ॥ १७ ॥

असूनहि जवळ आहे. (१६) तें (तत्त्वतः) 'अविभक्त' म्हणजे अखंड (असतांहि), सर्व भूतांत जणूं काय (नानात्वानें) विभागून राहिलेलें आहे; व (सर्व) भूतांना धारण करणारें, ग्रासणारें व उत्पन्न करणारेंहि तेंच समजलें पाहिजे. (१७) त्यालाच तेजाचेंहि तेज, व अंधकारापलीकडचें म्हणतात, ज्ञान जें जाणावयाचें तें (ज्ञेय) व ज्ञानगम्य म्हणजे ज्ञानानें (-च) कळणारेंहि (तेंच) असून, सर्वांच्या हृदयांत तेंच अधिष्ठित झालेलें आहे.

[अचिंत्य व अक्षर परब्रह्म ज्याला क्षेत्रज्ञ किंवा परमात्मा असेंहि म्हणतात (गी. १३.२२), त्याचें वरील वर्णन, आठव्या अध्यायांतील अक्षर ब्रह्माच्या वर्णनाप्रमाणें (गी. ८,९.११), उपनिषदांच्या आधारें केलेलें आहे. सबंध तेरावा श्लोक (श्वे. ३.१६) आणि "सर्व इंद्रियांच्या गुणांचा भास होणारें तथापि सर्वेंद्रियविरहित" हें पुढील श्लोकार्ध अक्षरशः श्वेताश्वतरोपनिषदांत (श्वे. ३.१७), आणि "दूर असूनहि जवळ" हे शब्द ईशावास्य (५) व मुंडक (३.१.७) उपनिषदांतून आढळून येतात. तसेंच "तेजाचें तेज" हे शब्द बृहदारण्यकांतले (बृ. ४.४.१६) व "अंधकाराच्या पलीकडले" हे शब्द श्वेताश्वतरांतले (३.८) आहेत. "जें सत्‌हि नाहीं व जें असत्‌हि म्हणतां येत नाहीं" हें वर्णन ऋग्वेदांतील "नासदासीत् नो सदासीत" या प्रसिद्ध ब्रह्मपर सूक्तास (ऋ. १०.१२९) अनुलक्षून आहे. 'सत्' व 'असत्' या दोन शब्दांच्या अर्थाचा विचार गीतारहस्य प्र. ९ पृ. २४१ व २४२ यांत सविस्तर, व पुनः गीता ९.१९ या श्लोकाव-

§§ इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं चोक्तं समासतः ।

रील टीकेंत केलेला आहे तो पहा. गीता ९.१९ यांत 'सत्' आणि 'असत्' मीच आहें असें म्हटलें असून आतां खरें ब्रह्म 'सत्' नाहीं आणि 'असत्'हि नाहीं असें विरुद्ध वर्णन केल्यासारखें वाटतें. पण हा विरोध वस्तुतः खरा नाहीं. कारण 'व्यक्त' (क्षर) आणि 'अव्यक्त' (अक्षर) सृष्टि हीं दोन्ही परमेश्वराचींच स्वरूपें असलीं तरी खरें परमेश्वरतत्त्व या दोहोंपलीकडलें म्हणजे पूर्णपणें अज्ञेय आहे, हा सिद्धांत गीतेंतच पूर्वी "भूतभृन्न च भूतस्थो" (गी. ९.५). या श्लोकांत, आणि पुनः पुढें (१५.१६,१७) पुरुषोत्तमलक्षणांतहि स्पष्ट सांगितला आहे. असो, निर्गुण ब्रह्म कशाला म्हणतात व तें जगांत असूनहि जगाबाहेरील कसें, किंवा तें 'विभक्त' म्ह० नानारूपात्मक दिसलें तरी मूळांत अविभक्त म्ह० एकच कसें, वगैरे प्रश्नांचा विचार गीतारहस्याच्या ९ व्या प्रकरणांत (पृ. २०५ पासुन पुढें) केला असल्यामुळें त्याची द्विरुक्ती येथें करीत नाहीं. सोळाव्या श्लोकांत "जणूं काय विभागून राहिल्यासारखें दिसतें" हें 'विभक्तमिव' याचें भाषांतर असून हा 'इव' शब्द अर्थी, म्हणजे जगांतील नानात्व भ्रांतिकारक व एकत्वच काय तें सत्य, या अर्थी उपनिषदांतून अनेक वेळा आलेला आहे. उदाहरणार्थ "द्वैतमिव भवति" "य इह नानेव पश्यति" इत्यादी. पहा (बृ. २.४.१४; ४.४.१९; ४.३.७). (म्हणून नामानामरूपात्मक माया हा भ्रम व यांत अविभक्तत्वानें रहाणारें ब्रह्म तेवढेंच सत्य, हा अद्वैत सिद्धांतच गीतेंत प्रतिपाद्य आहे असें उघड दिसून येतें. 'अविभक्तं विभक्तेषु' म्हणजे नानात्वाच्या ठिकाणीं एकत्व पहाणें हें सात्त्विक ज्ञानाचें लक्षण होय, असें गीता १८.२० यांत पुनः सांगितलें आहे. हें सात्त्विक ज्ञान म्हणजेच ब्रह्म होय, इत्यादी चर्चा गीतारहस्याच्या अध्यात्मप्रकरणांत केलेली आहे. (गीतार. प्र. ९ पृ. २११, २१२ आणि प्र. ६ पृ. १३० व १३१) ती पहा.]

मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥ १८ ॥

(१८) याप्रमाणें क्षेत्र, तसेंच ज्ञान व ज्ञेय ह्मणजे काय हें संक्षेपानें सांगितलें. हें जाणिलें ह्मणजे माझा भक्त माझ्या स्वरूपाला येऊन पोंचतो.

[अध्यात्म किंवा वेदान्तशास्त्राच्या आधारें आतांपर्यंत क्षेत्र ज्ञान व ज्ञेय यांचा विचार केला, पैकीं 'ज्ञेय' ह्मणजेच क्षेत्रज्ञ किंवा परब्रह्म आणि 'ज्ञान' दुसऱ्या श्लोकांत सांगितलेलें क्षेत्रक्षेत्रज्ञज्ञान, असा अर्थ असल्यामुळें परमेश्वराच्या सर्व ज्ञानाचें हें थोडक्यांत निरूपण होतें. आणि ज्या अर्थी क्षेत्रक्षेत्रज्ञ विचार म्हणजेच परमेश्वराचें ज्ञान होय त्या अर्थी त्याचें फळहि मोक्षच असलें पाहिजे हें पुढें ओघानेंच प्राप्त होतें; व तोच सिद्धान्त १८ व्या श्लोकांत सांगितला आहे. वेदान्तशास्त्रांतील क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार येथें संपला. पण प्रकृतीपासूनच पांचभौतिक सविकार क्षेत्र उत्पन्न झालें असल्यामुळें, आणि सांख्य ज्याला 'पुरुष' म्हणतात त्याला अध्यात्मशास्त्रांत 'आत्मा' हें नांव असल्यामुळें, क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार म्हणजेच सांख्यदृष्ट्या प्रकृतिपुरुषविवेक होतो. सांख्यांप्रमाणें प्रकृति व पुरुष हीं दोन तत्त्वें गीताशास्त्र स्वतंत्र मानीत नसून एकाच परमेश्वराचीं हीं कनिष्ठ व श्रेष्ठ दोन रूपें आहेत असें सातव्या अध्यायांत सांगितलें आहे (७.४,५). परंतु सांख्यांच्या द्वैताऐवजीं गीताशास्त्रांतलें हें अद्वैत एकदां पत्करिल्यावर, मग प्रकृति व पुरुष यांच्या परस्परसंबंधाचें सांख्यांचें ज्ञान गीतेस अमान्य नाहीं. किंबहुना क्षेत्रक्षेत्रज्ञज्ञानाचेंच प्रकृतिपुरुषविवेक हें रूपान्तर होतें, असें म्हटलें तरी चालेल (गीतार; प्र. ७ पहा). म्हणून एवढा वेळ उपनिषदांच्या आधारें जें क्षेत्रक्षेत्रज्ञज्ञान सांगितलें तेंच ज्ञान आतां सांख्यांच्या परिभाषेंत, पण सांख्यांचें द्वैत न स्वीकारितां, प्रकृतिपुरुषविवेक या दुसऱ्या रूपानें सांगण्यास सुरुवात करितात—]

§§ प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपि ।
विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि प्रकृतिसंभवान् ॥ १९ ॥
कार्यकरणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।
पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ २० ॥

(१९) प्रकृति व पुरुष हीं दोन्हीहि अनादि असें समज. विकार व गुण हे सर्व प्रकृतीपासून उद्भवतात असें जाण.

[सांख्यशास्त्राप्रमाणें प्रकृति व पुरुष हे दोन्ही अनादिच नव्हे तर स्वतंत्र व स्वयंभूहि आहेत, वेदान्ती प्रकृति परमेश्वरापासून उत्पन्न झालेली, अतएव स्वयंभू नाहीं आणि स्वतंत्रहि नाहीं असें समजतात (गी. ४. ५, ६). पण प्रकृति परमेश्वरापासून केव्हां निघाली तें सांगतां येत नसल्यामुळें, व पुरुष (जीव) हा परमेश्वराचाच अंश (गी.१५.७) असल्यामुळें दोन्ही अनादि आहेत एवढें वेदान्त्यांस मान्य आहे. यासंबंधाचा जास्त खुलासा गीतारहस्य पृ. ७ विशेषतः पृ. १५९-१६४ आणि प्र. १० पृ. २५९-२६२ यांत केला आहे तो पहा.]

(२०) कार्य म्हणजे देह, व कारण म्हणजे इंद्रियें, यांच्या कर्तृत्वास प्रकृति कारण आहे असें म्हणतात; आणि (कर्ता नसूनहि) सुखदुःखाचा उपभोग घेण्यास पुरुष (क्षेत्रज्ञ) कारण आहे असें म्हटलें आहे.

[या श्लोकांत 'कार्यकरण' या ऐवजीं 'कार्यकारण' असाहि पाठ आहे; व तेव्हां सांख्यांचीं महदादि तेवीस तत्त्वें एकापासून एक अशा कार्यकारणक्रमानें उत्पन्न होऊन सर्व व्यक्त सृष्टि प्रकृतीपासून बनल्ये असा त्याचा अर्थ होतो हाहि अर्थ कांहीं गैरशिस्त नाहीं. तथापि क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचारांत क्षेत्राची उत्पत्ति प्रस्तुत नाहीं. जग प्रकृतीपासून कसें झालें हें पूर्वी सातव्या व नवव्या अध्यायांत वर्णिलें आहे. म्हणून 'कार्यकरण' हा पाठच येथें अधिक प्रशस्त दिसतो. शांकरभाष्यांत 'कार्यकरण' हाच पाठ घेतलेला आहे.]

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुंक्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।
कारणं गुणसंगोऽस्यसदसद्योनिजन्मसु ॥ २१ ॥
§§ उपद्रष्टाऽनुमंता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।
परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ २२ ॥
य एवं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥ २३ ॥

(२१) कारण प्रकृतींत पुरुष अधिष्ठित झाला म्हणजे प्रकृतीच्या गुणांचा तो उपभोग घेतो; आणि (प्रकृतीच्या) गुणांचा संयोग पुरुषाला बऱ्यावाईट योनींत जन्म घेण्यास कारण होतो.

[प्रकृति व पुरुष यांच्या परस्परसंबंधाचें व भेदाचें हें वर्णन सांख्यशास्त्रांतलें आहे (गीतार. पृ. १५९-१६० पहा). आतां त्यांपैकीं पुरुषाला वेदान्ती परमात्मा म्हणतात असें सांगून सांख्य व वेदान्त यांची जोड घालतात; व तसें केलें म्हणजे प्रकृतिपुरुषविचार व क्षेत्र-क्षेत्रज्ञविचार यांची पुरी एकवाक्यता होत्ये.]

(२२) (हा जो प्रकृतीच्या गुणांचा) उपद्रष्टा म्हणजे जवळ बसून पहाणारा, अनुमोदन देणारा, भर्ता म्हणजे (प्रकृतीच्या गुणांत) भर घालणारा, आणि उपभोग घेणारा त्यासच या देहांतील परपुरुष, महेश्वर आणि परमात्मा असें म्हणतात. (२३) पुरुष (निर्गुण) आणि प्रकृति (च काय ती) गुणांसहवर्तमान, याप्रमाणें जो जाणितो तो कसाहि वागत असला तरी त्याला पुनर्जन्म घडत नाहीं.

[पुरुष म्ह० देहांतील परमात्मा असें २२ व्या श्लोकांत ठरविल्यावर सांख्यशास्त्राप्रमाणें पुरुषाचें जें उदासनित्व व अकर्तृत्व तेंच आतां आत्म्याचें अकर्तृत्व होतें व सांख्याच्या उपपत्तीची व वेदान्ताची एकवाक्यता होत्ये. सांख्य म्हणजे वेदान्ताचे शत्रु होत अशी वेदान्तांतील

§§ ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
अन्ये सांख्येन योगेन कर्मयोगेण चापरे ॥ २४ ॥
अन्ये त्वेवमजानन्तः श्रुत्वान्येभ्य उपासते ।
तेऽपि चातितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायणाः ॥ २५ ॥
§§ यावत्संजायते किंचित्सत्त्वं स्थावरजंगमम् ।

कित्येक ग्रंथकारांची समजूत असून पुष्कळ वेदान्ती सांख्य उपपत्ति सर्वथा त्याज्य मानितात. पण गीतेंत तसें न करितां क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार हा एकच विषय एकदां वेदान्तदृष्ट्या, व एकदां (वेदान्ताचें अद्वैत मत न सोडितां) सांख्यदृष्ट्या, प्रतिपादन केला आहे, यावरून गीताशास्त्राची समबुद्धि व्यक्त होते. किंबहुना उपनिषदांतील आणि गीतेंतील विवेचनांतला हा एक महत्त्वाचा भेद होय असें म्हटलें तरी चालेल (गी. र. परिशिष्ट पृ. ५३३ पहा). सांख्यांचा द्वैतवाद गीतेस मान्य नसला तरी सांख्यांच्या प्रतिपादनांत जें कांहीं सयुक्तिक दिसेल तें गीतेस अमान्य नाही हें यावरून दिसून येतें. क्षेत्रक्षेत्रज्ञाचें ज्ञान म्हणजेच परमेश्वराचें ज्ञान होय हें दुसऱ्याच श्लोकांत सांगितलें आहे. आतां पिंडाचें आणि देहांतील परमेश्वराचें हें ज्ञान संपादन करून मोक्ष मिळविण्याचे मार्ग कोणते हें प्रसंगानुसार थोडक्यांत सांगतात—]

(२४) कांहीं लोक आपण होऊनच आपल्या ठायीं ध्यानानें आत्म्याला पहातात; कांहीं सांख्ययोगानें आणि कांहीं कर्मयोगानें, (२५) परंतु ज्यानां याप्रमाणें (स्वतः) ज्ञान होत नाहीं असे कित्येक दुसऱ्यांचें सांगणें ऐकून (श्रद्धेनें परमेश्वराचें) भजन करितात. ऐकिलेली गोष्ट प्रमाण मानून वागणारे हे पुरुषहि मृत्यु तरून पलीकडे जातात.

[पातंजलयोगाप्रमाणें ध्यान, सांख्यमार्गाप्रमाणें ज्ञानोत्तर कर्मसंन्यास, कर्मयोगाप्रमाणें निष्काम बुद्धीनें परमेश्वरार्पणपूर्वक कर्में करणें आणि ज्ञान नसलें तरी श्रद्धेनें आप्तवचनावर विश्वास ठेवून परमेश्वराची

क्षेत्रक्षेत्रज्ञसंयोगात्तद्विद्धि भरतर्षभ ॥ २६ ॥
समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।
विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यति ॥ २७ ॥
समं पश्यन् हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
न हिनस्त्यात्मनात्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ २८ ॥

भक्ति करणें (गी. ४. ३९), असे आत्मज्ञानाचे निरनिराळे मार्ग या दोन श्लोकांत सांगितले आहेत. कोणत्याहि मार्गानें गेलें तरी अखेर भगवंताचें ज्ञान होऊन मोक्ष मिळतो. तथापि लोकसंग्रहदृष्ट्या कर्मयोग श्रेष्ठ असा जो पूर्वी सिद्धांत केला आहे तो यामुळें बाधित होत नाहीं. याप्रमाणें साधनें सांगून झाल्यावर एकंदर विषयाचा सामान्यरीता पुढील श्लोकांत उपसंहार केला असून त्यांतहि कापिल सांख्याची वेदान्ताशीं जोड घातलेली आहे.]

(२६) हे भरतश्रेष्ठा! स्थावर किंवा जंगम जो कोणीहि वस्तु निर्माण होत्ये, ती क्षेत्र व क्षेत्रज्ञ यांच्या संयोगापासून होत्ये हें ध्यानांत ठेव (२७) सर्व भूतांचे ठायीं सारखाच राहणारा, व सर्व भूतें नाहींशीं झालीं तरी ज्याचा नाश होत नाहीं, अशा परमेश्वराला ज्यानें पाहिलें त्यानें (खरें तत्त्व) ओळखिलें म्हणावयाचें. (२८) ईश्वर सर्वत्र सारखाच भरलेला आहे हें जाणून (जो पुरुष) आपण आपलाच घात करीत नाहीं, म्हणजे आपण होऊनच चांगल्या मार्गाला लागतो, तो त्यामुळें उत्तम गतीस पोंचतो.

[२७ व्या श्लोकांत सांगितलेलें परमेश्वराचें लक्षण मागें गी. ८–२० यांत आलेलें असून त्याचा खुलासा गीतारहस्याच्या नवव्या प्रकरणांत केलेला आहे, (गीतार. पृ २१५ व २६५ पहा) तसेंच आत्मा हा आपला बंधु व तोच आपला शत्रु असें जें मागें (गी. ६. ५–७) सांगितलें तोच अर्थ २८ व्या श्लोकांत पुनः आला आहे. २६, २७ व २८ या श्लोकांत सर्व भूतांचें ठायीं साम्यबुद्धिरूप भावाचें याप्रमाणें वर्णन झाल्यावर हें जाणिल्यानें काय होतें तें सांगतात—]

§§ प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथात्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ २९ ॥
यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।
तत एव च विस्तारं ब्रह्म संपद्यते तदा ॥ ३० ॥
§§ अनादित्वान्निर्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः ।
शरीरस्थोऽपि कौंतेय न करोति न लिप्यते ॥ ३१ ॥
यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते ।
सर्वत्रावस्थितो देहे तथात्मा नोपलिप्यते ॥ ३२ ॥
यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।
क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ॥ ३३ ॥

(२९) (सर्व) कर्मे सर्व प्रकारें केवळ प्रकृतीकडूनच केलीं जातात, आणि आत्मा हा अकर्ता म्हणजे कांहींएक न करणारा आहे, हें ज्यानें जाणिलें त्यानें (खरें तत्त्व) ओळखिलें म्हणावयाचें. (३०) जेव्हां सर्व भूतांतील पृथक्त्व म्हणजे नानात्व एकत्वानें (दिसूं लागेल), आणि या (एकत्वा-) पासूनच (सर्व) विस्तार (झाला आहे) असें दिसूं लागेल तेव्हां ब्रह्म प्राप्त होतें.

[आत्मा निर्गुण, अलिप्त व अक्रिय कसा तें आतां सांगतात—]

(३१) अनादि व निर्गुण असल्यामुळें हा अव्यय परमात्मा शरीरांत राहूनहि हे कौंतेया! कांहीं करीत नाहीं, व त्याला (कोणत्याहि कर्माचा) लेप म्हणजे बंध लागत नाहीं. (३२) ज्याप्रमाणें आकाश चोहोंकडे भरलें असून सूक्ष्म असल्यानें त्याला (कशाचाहि) लेप लागत नाहीं, त्याप्रमाणें आत्मा देहांत सर्वत्र रहात असून त्याला (कशाचाहि) लेप लागत नाहीं. (३३) ज्याप्रमाणें एकटा सूर्य हें सर्व जग प्रकाशित करितो, त्याप्रमाणें हे भारता! क्षेत्रज्ञ सर्व क्षेत्राला म्हणजे शरीराला प्रकाशित करीत असतो.

§§ क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमंतरं ज्ञानचक्षुषा ।
भूतप्रकृतिमोक्षं च ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

---

(३४) याप्रमाणें ज्ञानचक्षूनें म्हणजे ज्ञानरूप डोळ्यानें, क्षेत्र व क्षेत्रज्ञ यांमधील भेद आणि सर्व भूतांच्या (मूलभूत) प्रकृतीचा मोक्ष ज्यांनीं जाणिला ते परब्रह्माप्रत जातात.

[एकंदर सर्व प्रकरणाचा हा उपसंहार आहे. ‘ भूतप्रकृतिमोक्ष ’ या शब्दाचा अर्थ आम्हीं सांख्यशास्त्राच्या सिद्धान्ताप्रमाणें केला आहे. मोक्ष मिळणें किंवा न मिळणें या अवस्था आत्म्याच्या नाहींत; कारण तो नेहमींच अकर्ता व असंग आहे. परंतु प्रकृतिगुणांच्या संगानें तो आपल्या ठायीं कर्तृत्वाचा आरोप करीत असल्यामुळें, त्याचें हें अज्ञान नाहींसें झालें म्हणजे त्याशीं संयुक्त असलेली प्रकृति सुटते, म्हणजे तिचाच मोक्ष होतो, व नंतर ती पुरुषापुढें नाचावयाची बंद होते, असा सांख्यांचा सिद्धान्त आहे. म्हणून बंध व मोक्ष या दोन्ही अवस्था तात्त्विकदृष्ट्या प्रकृतीच्याच आहेत असें सांख्य प्रतिपादन करीत असतात (सांख्यकारिका ६२ आणि गीतारहस्य प्र. ७ पृ. १६२ पहा). या सांख्यसिद्धान्ताला अनुसरूनच ‘ प्रकृतीचा मोक्ष ’ हे शब्द या श्लोकांत आले आहेत असें आम्हांस वाटतें. परंतु कित्येक “ भूतेभ्यः प्रकृतेश्च मोक्षः ” म्हणजे पंचमहाभूतें व प्रकृति यांच्यापासून अर्थात् मायात्मक कर्मांपासून आत्म्याचा मोक्ष होतो असाहि या शब्दाचा अर्थ लावितात. असो; हा क्षेत्रक्षेत्रज्ञविवेक ज्ञानचक्षूनें कळणारा (गी. १३. ३४), तर नवव्या अध्यायांतील राजविद्या प्रत्यक्ष म्हणजे चर्मचक्षूनें कळणारी (गी. ९.२), आणि विश्वरूपदर्शन परम भगवद्भक्तासहि केवळ दिव्य

चतुर्दशोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।
यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १ ॥

चक्षूनेंच दिसणारें (गी. ११.८), हा नऊ, अकरा व तेरा या अध्यायांतील ज्ञानविज्ञाननिरूपणांतला भेद लक्षांत ठेवण्यासारखा आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणून सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग—म्हणजे कर्मयोग—शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील प्रकृतिपुरुषविवेक म्ह० क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोग नांवाचा तेरावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय चवदावा.

[तेराव्या अध्यायांत क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार एकदां वेदान्तदृष्टया व एकदां सांख्यदृष्टया सांगितला, आणि त्यांत सर्व कर्तृत्व प्रकृतीचें असून पुरुष म्ह० क्षेत्रज्ञ उदासीन असतो असें प्रतिपादन केलें. पण प्रकृतीचें हें कर्तृत्व कसें चालू रहातें याचें विवेचन अद्याप झालें नाहीं. म्हणून एकाच प्रकृतीपासून नानाविध सृष्टि, विशेषतः सजीव सृष्टि, कशी उत्पन्न होते असें या अध्यायांत निरूपण करितात. केवळ मानवी सृष्टीचाच विचार केला तर हा विषय क्षेत्राबद्दलचा म्हणजे शरीराचा असल्यामुळें त्याचा क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचारांत समावेश होऊं शकतो. पण स्थावर सृष्टिसुद्धां त्रिगुणात्मक प्रकृतीचाच पसारा असल्यामुळें प्रकृतीच्या गुणभेदाचें हें विवेचन क्षराक्षरविचाराचाहि भाग होऊं शकतें. म्हणून क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार हें संकुचित नांव सोडून देऊन सातव्या अध्यायांत जें ज्ञानविज्ञान सांगण्यास सुरुवात केली तेंच ज्ञान-

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ २ ॥
§§ मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् ।
संभवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ ३ ॥
सर्वयोनिषु कौंतेय मूर्तयः संभवन्ति याः ।
तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥ ४ ॥

विज्ञान जास्त खुलासेवार आतां तुला पुनः सांगतों अशी या अध्यायास भगवंतांनीं सुरुवात केली आहे. सांख्यशास्त्रदृष्ट्या या विषयाचें सविस्तर निरूपण गीतारहस्याच्या आठव्या प्रकरणांत केलें आहे तें पहा. त्रिगुणाच्या पसाऱ्याचें हें वर्णन अनुगीतेंत व मनुस्मृतीच्या बाराव्या अध्यायांतहि आलेलें आहे.]

श्रीभगवान् ह्मणाले—(१) आणखीं पुनः ज्ञानांतलें उत्तम ज्ञान सांगतों, जें जाणल्यानें सर्व मुनींना या लोकांतून परम सिद्धि प्राप्त झाली आहे. (२) या ज्ञानाचा आश्रय करून माझ्याशीं एकरूपता पावलेले, सृष्टीच्या उत्पत्तिकालींहि जन्मत नाहींत आणि प्रलयकालींहि व्यथा पावत नाहींत; (ह्मणजे जन्ममरणापासून अजिबात मुक्त होतात.).

[ही प्रस्तावना झाली. आतां प्रकृति हें माझेंच स्वरूप आहे असें प्रथम सांगून सांख्यांचें द्वैत काढून टाकल्यावर सत्त्व, रज व तम या प्रकृतीच्या तीन गुणांमुळें सृष्टींतील नानाविध व्यक्त पदार्थ कसे निर्माण होतात याचें वेदान्तशास्त्राशीं विरोध न आणितां निरूपण करितात—]

(३) हे भारता ! महद्ब्रह्म म्हणजे प्रकृति ही माझीच योनि असून मी तिच्या ठिकाणीं गर्भ ठेवितों; नंतर त्यापासून सर्व भूतें उत्पन्न होऊं लागतात. (४) (पशुपक्ष्यादि) सर्व योनींत ज्या ज्या मूर्ति जन्मास येतात त्यांचा हे कौंतेया ! महत् ब्रह्म ही योनि असून मी बीजदाता पिता आहें.

§§ सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ।
निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ ५ ॥
तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।
सुखसंगेन बध्नाति ज्ञानसंगेन चानघ ॥ ६ ॥
रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासंगसमुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौंतेय कर्मसंगेन देहिनम् ॥ ७ ॥
तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्यनिद्राभिस्तन्निबध्नाति भारत ॥ ८ ॥
सत्त्वं सुखे संजयति रजः कर्मणि भारत ।
ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे संजयत्युत ॥ ९ ॥

(५) हे महाबाहो ! प्रकृतीपासून उत्पन्न झालेले सत्त्व, रज व तम हे गुण देहांत रहाणाऱ्या अव्ययास म्हणजे निर्विकार आत्म्यास देहांत बांधून टाकितात, (६) पैकीं निर्मल असल्यामुळें प्रकाश पाडणारा व निर्दोष असा जो सत्वगुण तो हे निष्पाप अर्जुना ! सुख आणि ज्ञान यांच्या संगानें (प्राण्यास) बांधून टाकितो. (७) रजोगुणाचा स्वभाव रंगविण्याचा असून तृष्णा व आसक्ति हीं यापासून उत्पन्न होतात असें समज. हे कौंतेया ! तो प्राण्याला कर्में करण्याच्या (प्रवृत्तिरूप) संगानें बांधून टाकितो. (८) पण तमोगुण अज्ञानापासून उत्पन्न होऊन सर्व प्राण्यांना मोह घालणारा आहे असें समज. हे भारता तो प्रमाद, आळस व निद्रा यांनीं (त्यास) बांधून टाकितो. (९) सत्वगुण सुखाचे ठायीं; व रजोगुण कर्मांचे ठायीं आसक्ति उत्पन्न करितो. परंतु हे भारता ! तमोगुण, हा ज्ञानावर पांघरूण घालून प्रमाद म्हणजे कर्तव्यमूढता किंवा कर्तव्याचा विसर याचे ठायीं आसक्ति उत्पन्न करितो.

[सत्व, रज व तम या तीन गुणांचीं हीं पृथक् लक्षणें सांगितलीं. पण हे गुण पृथक् पृथक् कधींच रहात नसून नेहमीं तिन्ही एकत्र

§§ रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।
रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥
सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ।
ज्ञानं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ ११ ॥
लोभः प्रवृत्तिरारंभः कर्मणामशमः स्पृहा ।
रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १२ ॥
अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनंदन ॥ १३ ॥

असतात. उदाहरणार्थ कोणतेंहि चांगलें काम करणें हें जरी सत्त्वाचें लक्षण असलें तरी चांगलें काम करण्याची प्रवृत्ति होणें हा धर्म रजाचा असल्यामुळें सात्त्विक स्वभावांतहि थोडी तरी रजाची मिसळ नेहमींच असली पाहिजे. यासाठींच तमाचें मिथुन म्हणजे जोडी सत्त्व, सत्त्वाचें मिथुन रज, असें अनुगीतेंत या गुणांचें मिथुनात्मक वर्णन असून (म. भा. अश्व. ३६), त्यांच्या अन्योन्य म्हणजे परस्परांच्या आश्रयानें अगर झटापटीनें सृष्टींतील सर्व पदार्थ होतात, असें म्हटलें आहे. सां. का. १२ व गीतार. पृ. १५५ व १५६ पहा. हेंच तत्त्व आतां प्रथम सांगून नंतर सात्त्विक, राजस व तामस स्वभावांचीं लक्षणें सांगतात—]

(१०) रज व तम यांचा पाडाव करून सत्त्व (वरचढ) होतें (तेव्हां त्याला सात्त्विक म्हणावयाचें); व त्याचप्रमाणें सत्त्व व तम यांचा पाडाव करून रज, आणि सत्त्व व रज यांचा पाडाव करून तम (वरचढ होत असतें). (११) या देहांत सर्व द्वारांत (इंद्रियांत) प्रकाश म्हणजे निर्मल ज्ञान जेव्हां उत्पन्न होतें तेव्हां सत्त्वगुण वाढला आहे असें समजावें. (१२) हे भरतश्रेष्ठा ! रजोगुण वाढला म्हणजे लोभ, कर्मांकडे प्रवृत्ति व त्यांचा आरंभ, अतृप्ति व इच्छा हीं उत्पन्न होतात. (१३) आणि हे कुरुनंदना !

§§ यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत्।
तदोत्तमविदां लोकानमलान्प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥
रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसंगिषु जायते।
तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १५ ॥
कर्मणः सुकृतस्याहुः सात्त्विकं निर्मलं फलम्।
रजसस्तु फलं दुःखमज्ञानं तमसः फलम् ॥ १६ ॥
सत्त्वात्संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च।
प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥ १७ ॥
ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १८ ॥

तमोगुण वाढला म्हणजे अंधार, कांहीं करूं नये असें वाटणें, प्रमाद म्हणजे कर्तव्याचा विसर आणि मोह हे देखील उत्पन्न होत असतात.

[मनुष्य जिवंत असतां त्रिगुणामुळें त्याच्या स्वभावांत कोणकोणते फरक होतात तें सांगितलें. आतां या तीन प्रकारच्या मनुष्यांस कोणती गति मिळत्ये तें सांगतात—]

(१४) सत्त्वगुणाचा उत्कर्ष झाला असतां प्राणी मरण पावला तर उत्तम तत्त्वें जाणणारांचे म्हणजे देवादिकांचे निर्मल (स्वर्गादि) लोक त्याला प्राप्त होतात. (१५) रजोगुणाचें प्राबल्य असतां मरण पावला तर कर्मांत आसक्त झालेल्यांत (जनांत) जन्म घेतो; आणि तमोगुणांत मेला तर (पशुपक्ष्यादि) मूढ योनींत जन्मतो. (१६) पुण्य कर्मांचें फल निर्मल व सात्त्विक, पण राजस कर्मांचें फल दुःख, आणि तामस कर्मांचें फल अज्ञान होय, असें आहे. (१७) सत्त्वापासून ज्ञान, तर रजोगुणापासून केवळ लोभ उत्पन्न होतो. तमोगुणापासून प्रमाद व मोहच नव्हे तर अज्ञानहि उत्पन्न होतें. (१८) सात्त्विक पुरुष वरच्या म्हणजे स्वर्गादि लोकांस जातात.

§§ नान्यं गुणेभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ।
गुणेभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १९ ॥

राजस मध्यम ह्मणजे मनुष्यलोकीं राहतात आणि कनिष्ठगुणवृत्तीचे तामस अधोगतीस जातात.

[सत्त्वस्थ मनुष्य धार्मिक व पुण्यकर्मे करणारा असल्यामुळें त्याला स्वर्ग मिळतो, आणि तामस अधर्माचरण करून अधोगतीला जातो, असें सांख्यकारिकेंतहि वर्णन आहे (सांका. ४४) तसेंच १८ वा श्लोक अनुगीतेंतील त्रिगुणवर्णनांतहि अक्षरशः आला आहे (म. भा. अश्व. ३९. १०; व मनु. १२. ४० पहा). पण सात्त्विक कर्मांनीं स्वर्गप्राप्ति झाली तरी स्वर्गसुख अनित्य असल्यामुळें परम पुरुषार्थाची सिद्धि त्यानें होत नाहीं. हा परम पुरुषार्थ किंवा मोक्ष प्राप्त होण्यास उत्तम सात्त्विक स्थिती राहून, त्याशिवाय प्रकृती निराळी व मी (पुरुष) निराळा हें ज्ञान झालें पाहिजे असा सांख्यांचा सिद्धान्त आहे. यालाच सांख्य त्रिगुणातीतावस्था असें ह्मणतात; व ही स्थिती सत्त्व, रज आणि तम या तीन गुणापलीकडली असली, तरी सात्त्विक अवस्थेचीच ती पराकाष्ठा असल्यामुळें तिचा सामान्यतः सात्त्विक वर्गांतच समावेश करितात, त्यासाठीं नवा चवथा वर्ग कल्पीत नाहींत, हें आम्हीं गीता-रहस्याच्या सातव्या प्रकरणांत अखेर (पृ.१६५) सांगितलें आहे. तथापि प्रकृति व पुरुष हें सांख्यांचें द्वैत गीतेस मान्य नसल्यामुळें, प्रकृति व पुरुष यांच्या पलीकडे जो एक आत्मस्वरूपी परमेश्वर किंवा परब्रह्म आहे तें निर्गुण ब्रह्म जो ओळखील तो त्रिगुणातीत ह्मणावयाचा, असें सांख्यांच्या वरील सिद्धान्ताचें गीतेंत रूपान्तर होत असतें; आणि तोच अर्थ आतां पुढील श्लोकांतुन वर्णिला आहे—]

(१९) द्रष्टा म्हणजे उदासीनपणानें पहाणारा पुरुष, (प्रकृतीच्या) गुणाखेरीज दुसरा कोणी कर्ता नाहीं असें जेव्हां जाणितो, व (तिन्ही) गुणांच्या पलीकडचें (तत्त्व) ओळखितो, तेव्हां माझ्या स्वरूपाला पोंचतो.

गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देहसमुद्भवान्।
जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ २० ॥

अर्जुन उवाच ।

§§ कैर्लिंगैस्त्रीन्गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।
किमाचारः कथं चैतांस्त्रीन्गुणानतिवर्तते ॥ २१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पांडव ।
न द्वेष्टि संप्रवृत्तानि न निवृत्तानि कांक्षति ॥ २२ ॥

(२०) देहधारी मनुष्य देहोत्पत्तीस कारण झालेल्या या तिन्ही गुणांच्या पलीकडे जाऊन जन्म मृत्यु, जरा यांच्या दुःखानीं विमुक्त होत्साता अमृताचा ह्म० मोक्षाचा अनुभव घेतो.

[वेदान्तांत ज्याला माया ह्मणतात त्यालाच सांख्य त्रिगुणात्मक प्रकृती असें म्हणत असल्यामुळें त्रिगुणातीत होणें म्हणजे मायेंतून सुटून परब्रह्म ओळखणें होय (गी ९.५१); व हिलाच ब्राह्मी अवस्था म्हणतात (गी २ ७२; १८. ५३). त्रिगुणातीताचें हें अध्यात्मशास्त्रांतील लक्षण ऐकून त्याची अधिक माहिती करून घेण्याची अर्जुनास इच्छा होऊन मागें दुसऱ्या अध्यायांत स्थितप्रज्ञाबद्दल जसा त्यानें प्रश्न केला होता (२,५४), तद्वत् आतांहि तो विचारितो कीं--]

अर्जुन म्हणाला--(२१) हे प्रभो! कोणत्या लक्षणांनीं या तीन गुणांच्या पलीकडे जातो (म्हणावयाचा)? त्या (त्रिगुणातीताचा) आचार कसा आणि तो या तीन गुणांच्या पलीकडे कसा जातो? (हें मला सांगा). श्रीभगवान् म्हणाले-(२२) हे पांडवा! प्रकाश, प्रवृत्ति आणि मोह (म्हणजे अनुक्रमें सत्व, रज व तम या गुणांनीं कार्यें किंवा फळें)

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।
गुणा वर्तन्त इत्येव योऽवतिष्ठति नेंगते ॥ २३ ॥
समदुःखसुखः स्वस्थः समलोष्टाश्मकांचनः ।
तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिंदात्मसंस्तुतिः ॥ २४ ॥
मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ।
सर्वारंभपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ २५ ॥

प्राप्त झालीं तरी त्यांचा जो द्वेष करीत नाहीं, आणि प्राप्त न झालीं तरी त्यांची आकांक्षा ठेवीत नाहीं; (२३) (कर्माबद्दल) जो उदासीनासारखा राहणारा; (सत्व, रज व तम हे) गुण ज्याला चाळवूं शकत नाहींत; गुण (आपापलें) काम करीत आहेत एवढेंच मानुन जो स्थिर रहातो, हलत नाहीं म्हणजे विकार पावत नाहीं; (२४) ज्याला सुख व दुःख सारखेंच; जो स्वस्थ म्ह० आपलया ठिकाणींच स्थिर झाला; माती, दगड व सोनें हीं ज्याला सारखींच; प्रिय व अप्रिय, निंदा व आपली स्तुति हीं ज्याला समसमान; सदा धैर्यानें युक्त; (२५) ज्याला मान व अपमान किंवा मित्र व शत्रुपक्ष तुल्य म्हणजे एकसारखे; आणि (प्रकृति सर्व करिते असें समजल्यामुळें) ज्याचे सर्व (काम्य) उद्योग सुटले, त्या पुरुषास गुणातीत असें म्हणतात.

[त्रिगुणातीत पुरुषाचीं लक्षणें व आचार कसा असतो या दोन प्रश्नांचें हें उत्तर झालें. हीं लक्षणें आणि दुसऱ्या अध्यायांतील स्थितप्रज्ञ (२.५५.७२) व बाराव्या अध्यायांतील भक्तिमान पुरुष (१२.१३–२०) यांचीं लक्षणें एकसारखींच आहेत. किंबहुना 'सर्वारंभपरित्यागी,' तुल्यनिंदास्तुतिः,' 'उदासीनः' वगैरे कांहीं विशेषणेंहि दोन्ही किंवा तिन्ही ठिकाणीं एकच आहेत. यावरून मागील अध्यायांत (१३.२४, २५) सांगितलेल्या चार मार्गांपैकीं कोणताहि मार्ग स्वीकारिला तरी सिद्धी पावलेल्या पुरुषाचा आचार लक्षणें सर्व मार्गांत एकच

§§ मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान्समतीत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २६ ॥
ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकांतिकस्य च ॥ २७ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे गुणत्रयविभागयोगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

असतात हें उघड होतें. तथापि मागें तिसऱ्या, चवथ्या, पांचव्या वगैरे अध्यायांतून निष्काम कर्म कोणालाच चुकलीं नाहींत असा जो एक ठाम सिद्धान्त केला तो अबाधित असल्यामुळें हे स्थितप्रद भगवद्भक्त किंवा त्रिगुणातीत सर्व कर्मयोगमार्गांतील आहेत हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. 'सर्वारंभपरित्यागी' याचा अर्थ काय हें १२. १९ या श्लोकाच्या टीपेंत सांगितलें आहे तें पहा. सिद्धावस्थेस पोंचलेल्या पुरुषाचीं हीं वर्णनें स्वतंत्र आहेत असें कल्पून संन्यासमार्गांतील टीकाकार आपलाच संप्रदाय गीतेंत प्रतिपाद्य आहे असें वर्णन करीत असतात. पण तो अर्थ पूर्वापार संदर्भाच्या विरुद्ध आहे, खरा नव्हे, हें गीतारहस्यांतील ११ व्या व १२ व्या प्रकरणांत (पृ. ३२२ व ३७१) आम्हीं सविस्तर प्रतिपादन केलें आहे. असो अर्जुनाच्या दोन प्रश्नांचीं उत्तरें झालीं. आतां हे पुरुष तीन गुणांपलीकडे कसे जातात याचें उत्तर सांगतात—]

(२६) आणि जो (सर्व कर्मं मलाच अर्पण करण्याच्या) अव्यभिचार म्हणजे एकनिष्ठ भक्तियोगानें माझी सेवा करितो तो या तीन गुणांच्या पलीकडे जाऊन ब्रह्मभूतावस्था प्राप्त करून घेण्यास समर्थ होतो.

[त्रिगुणातीतावस्था सांख्यमार्गांतली असतां तीच कर्मपर भक्तियोगानें कशी प्राप्त होत्ये अशी शंका या श्लोकावर येण्याचा संभव आहे, म्हणून भगवान् असें सांगतात कीं—]

(२७) कारण, मीच अमृत व अव्यय ब्रह्माचें, शाश्वत धर्माचें व एकान्तिक म्हणजे परमावधीच्या अत्यंत सुखाचें अखेरचें स्थान आहें.

पंचदशोऽध्यायः ।

श्रीभगवानुवाच ।

ऊर्ध्वमूलमधःशाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।

[सांख्यांचें द्वैत सोडून दिल्यावर सर्वत्र एकच परमेश्वर असल्यामुळें त्याच्याच भक्तीनें त्रिगुणातीतावस्थाहि प्राप्त होत्ये, असा या श्लोकाचा भावार्थ आहे तथापि परमेश्वर एक आहे एवढें कबूल केल्यावर साधना-संबंधानें गीतेचा कोणताहि आग्रह नाहीं (गी. १३. २४ व २५ पहा). भक्तिमार्ग हा सुलभ अतएव सर्वांस ग्राह्य असें गीतेंत म्हटलें आहे खरें; तथापि इतर मार्ग त्याज्य होत असें गीतेंत कोठेंहि म्हटलें नाहीं. गीतेंत भक्ति किंवा ज्ञान अगर योगच प्रतिपाद्य आहे, हीं मतें त्या त्या सांप्रदायाच्या अभिमान्यांनीं मागाहून गीतेवर लादलेलीं आहेत. गीतेचा खरा प्रतिपाद्य विषय निराळाच होय मार्ग कोणताहि असो, परमेश्वराचें ज्ञान झाल्यावर संसारांतील कर्में लोकसंग्रहार्थ करावीं किंवा नाहीं हा गीतेंतील मुख्य प्रश्न आहे, व त्याचें उत्तर कर्मयोग श्रेष्ठ असें पूर्वींच साफ दिलें आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग–म्हणजे कर्मयोग–शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांचें संवादांतील गुणत्रयविभागयोग नांवाचा चवदावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय पंधरावा.

[क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार जोडून तेराव्या अध्यायांत तत्सदृश सांख्यांचा प्रकृतिपुरुषविवेक सांगितला, व चवदाव्यांत प्रकृतीच्या तीन गुणांनीं मनुष्यामनुष्यामध्यें स्वभावभेद कसा उत्पन्न होतो व त्यामुळें सात्त्विकादि गतिभेद कसे होतात हें सांगून त्रिगुणातीतावस्था किंवा अध्यात्मदृष्ट्या

छंदांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १ ॥

ब्राह्मी स्थिति म्हणजे काय व ती कशी संपादन करावी याचें विवेचन केलें. हें सर्व निरूपण सांख्यांचे परिभाषेत आहे खरें, तथापि सांख्यांचें द्वैत न पत्करितां, प्रकृति व पुरुष ज्या एकाच परमेश्वराच्या विभूति त्या परमेश्वराचें ज्ञानविज्ञान या दृष्टीनें तें केलेलें आहे. परमेश्वररूपाच्या या वर्णनाखेरीज अधियज्ञ, अभ्यास, अधिदैवत इ. भेद आठव्या अध्यायांत दाखवून, सर्व ठिकाणीं एकच परमात्मा भरला आहे, व क्षेत्रांत क्षेत्रज्ञहि तोच आहे हें पूर्वीच सांगितलें आहे. आतां परमेश्वरानेंच निर्माण केलेल्या सृष्टीच्या पसाऱ्याचें किंवा परमेश्वराच्या नामरूपात्मक विस्ताराचेंच कधीं कधीं वृक्षरूपानें किंवा वनरूपानें जें वर्णन येतें त्यांतील बीज काय हें प्रथम सांगून नंतर परमेश्वराच्या सर्व स्वरूपांत श्रेष्ठ असें जें पुरुषोत्तमस्वरूप त्याचें या अध्यायांत वर्णन केलें आहे.]

श्रीभगवान् म्हणाले–(१) मूळ (एक) वर, व शाखा (अनेक) खालीं असून (जो) अव्यय म्हणजे कधींहि नाश न पावणारा छंदांसि म्हणजे वेद हीं ज्याचीं पानें, असें ज्या अश्वत्थवृक्षाचें वर्णन करितात, तो (वृक्ष) ज्यानें जाणिला तो पुरुष (खरा) वेदवेत्ता होय).

[वरील वर्णन ब्रह्मवृक्षाचें म्ह. संसारवृक्षाचें आहे. संसार किंवा प्रपंच याचा अर्थ “ बायकामुलांत राहून नित्य व्यवहार करणें ” असा मराठींत समजतात. परंतु प्रकृतस्थलीं हा संकुचित अर्थ विवक्षित नसून संसार म्हणजे “ डोळ्यांपुढें दिसणारें सर्व जग किंवा दृश्य सृष्टी ” असा अर्थ आहे. यासच सांख्य, “ प्रकृतीचा विस्तार ” व वेदान्ती “ भगवंताच्या मायेचा पसारा ” असें म्हणतात, व अनुगीतेंत यासच ‘ ब्रह्मवृक्ष व ब्रह्मवन ’ (ब्रह्मारण्य) असें म्हटलें आहे (म. भा. अश्व. ३५ व ४७ पहा). एक सूक्ष्म बीजापासून ज्याप्रमाणें मोठा गगनचुंबित वृक्ष निर्माण व्हावा त्याप्रमाणें एका अव्यक्त परमेश्वरापासून दृश्य सृष्टि-

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखा गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः।

रूप भव्य वृक्ष निघालेला आहे ही कल्पना किंवा रूपक वैदिक धर्मांतच नव्हे तर दुसर प्राचीन धर्मांतहि आढळून येते; व प्राचीन युरोपीय भाषांतून त्यास 'विश्ववृक्ष' किंवा 'जगद्वृक्ष' अशीं नांवें आहेत. ऋग्वेदांत (१. २४. ७) वरुणाच्या लोकीं एक वृक्ष असून त्या वृक्षाच्या किरणांचें मूळ वर (ऊर्ध्व) असून त्याचे किरण वरून खालीं (निचीनाः) पसरतात असें वर्णन आहे; आणि विष्णुसहस्रनामांत "वरुणो वृक्षः" (वरुणाचा वृक्ष) हें परमेश्वराच्या हजार नांवांतलेंच एक नांव म्हणून सांगितलें आहे. यम आणि पितर ज्या "सुपलाश वृक्षा" खालीं बसून सहपान करितात (ऋ. १०. १३५. १), किंवा ज्याच्या "अग्रभागीं स्वादु पिप्पल असून ज्यावर दोन सुपर्ण पक्षी रहातात" ऋ. १. १६४. २२), अगर "ज्या पिप्पलाला (पिंपळाला) आयु देवता (मरुद्गण) हालवितात" (ऋ. ५. ५४. १२) तो वृक्षहि हाच असून अथर्ववेदांत "देवसदन अश्वत्थवृक्ष तिसऱ्या स्वर्गलोकांत (वरुणलोकांत) आहे" असें जें वर्णन आहे (अथर्व. ५. ४. ३; व १९. ३९. ६) तेंहि याच वृक्षास अनुलक्षून आहेसें दिसतें. अग्नि किंवा यज्ञप्रजापति पितृयाणकालीं देवलोकांतून नष्ट होऊन या वृक्षांत अश्वाचें (घोड्याचें) रूप धारण करून एक वर्ष गुप्त राहिला म्हणून या वृक्षास अश्वत्थ हें नांव पडलें अशी तैत्तिरीय (३. ८. १२. २) ब्राह्मणांत अश्वत्थ या शब्दाची व्युत्पत्ति दिली आहे (म. भा. अनु. ८५ पहा); व कित्येक नैरुक्तिकांचें असेंहि मत आहे कीं पितृयाणांतील दीर्घ रात्रींत सूर्याचे घोडे यमलोकीं या झाडाखालीं विश्रान्ति घेतात म्हणून यास अश्वत्थ (म्हणजे घोड्याचे ठाणें) हें नांव प्राप्त झालें असावें. 'अ' म्हणजे नाहीं, 'श्व' म्हणजे उद्यां आणि 'त्थ' म्हणजे टिकणारा, ही आध्यात्मिक निरुक्ति मागाहून कल्पिलेली आहे. नामरूपात्मक मायेचें स्वरूप विनाशी किंवा दर घडीस

अधश्च मूलान्यनुसंततानि कर्मानुबंधीनि मनुष्यलोके ॥ २ ॥

पालटणारें असल्यामुळें त्याला " उद्यांपर्यंत न टिकणारें " असें म्हणतां येईल खरें; पण ही दृष्टि येथें अभिप्रेत नाहीं, हें 'अव्यय' म्हणजे 'कधींहि ज्याचा व्यय होत नाहीं' या विशेषणावरून स्पष्ट होतें. पिंपळ या वृक्षासच आरंभीं अश्वत्थ म्हणत असून कठोपनिषदांत (६.१)–

ऊर्ध्वमूलोऽवाक्शाख एषोऽश्वत्थः सनातनः ।
तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ॥

असा जो ब्रह्ममय अमृत अश्वत्थवृक्ष सांगितला आहे तोहि हाच होय; व भगवद्गीतेंतील वर्णन कठोपनिषदांतील वर्णनावरूनच घेतलेलें आहे. हें " ऊर्ध्वमूलमधःशाखं " या पदसादृश्यावरूनच व्यक्त होतें परमेश्वर स्वर्गांत असून त्यापासून निघालेला जगद्वृक्ष खालीं म्हणजे मनुष्य-लोकीं आलेला असल्यामुळें या वृक्षाचें मूळ म्हणजे परमेश्वर वर आणि त्या वृक्षाच्या अनेक शाखा म्हणजे जगाचा पसारा खालीं फुटलेला असल्याबद्दल वर्णन केलें आहे. परंतु वडाच्या झाडाच्या पारंब्याहि वरून खालीं वाढत जात असल्यामुळें हा संसारवृक्ष वटवृक्ष असावा, पिंपळ नव्हे, अशीं दुसरी कल्पनाहि प्राचीन धर्मग्रंथांतून आढळून येत्ये. उदा० अश्वत्थवृक्ष आदित्याचा आणि " न्यग्रोधो वारुणो वृक्षः"–न्यग्रोध म्हणजे खालीं (न्यक्) वाढणारा (रोध) वटवृक्ष हा वरुणाचा वृक्ष–असें वर्णन असून (गोभिलगृह्य. ४. ७. २४). मार्कंडेय ऋषींनीं प्रलयकालीं बालरूपी परमेश्वर (त्या प्रलयकालींहि नाश न पावणाऱ्या अतएव) अव्यय अशा एका न्यग्रोधाच्या म्ह० वटवृक्षाच्या खांदीवर पाहिला असें महाभारतांत वर्णन आहे (म. भा. वन. १८८.९१). तसेंच छांदोग्योप-निषदांत अव्यक्त परमेश्वरापासून अवाढव्य दृश्य जग कसें निर्माण होतें हें दाखविण्यास जो दृष्टान्त घेतला आहे तोहि न्यग्रोधाच्या बीजाचाच आहे (छां. ६.१२.१). श्वेताश्वतरोपनिषदांतहि विश्ववृक्षाचें वर्णन

§§ न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नांतो न चादिर्न च संप्रतिष्ठा।

आहे (श्वे. ६.६). पण हा वृक्ष कोणता हें येथें स्पष्ट सांगितलें नाहीं; आणि मुंडकोपनिषतांत (३.१) याच वृक्षावर दोन पक्षी (जीवात्मा व परमात्मा) बसलेले असून एक पिंपळ म्हणजे पिंपळाचीं फळें खातो असें ऋग्वेदांतलेंच वर्णन घेतलेलें आहे. पिंपळ आणि वड यांजखेरिज या संसारवृक्षाच्या स्वरूपाची तिसरी कल्पना म्हटली म्हणजे औदुंबर होय; व पुराणांतून हा दत्तात्रेयाचा वृक्ष मानिला आहे. सारांश, परमेश्वराच्या मायेनें उत्पन्न झालेलें जग म्हणजे एक मोठा पिंपळ, वड किंवा औदुंबर आहे या तिन्ही कल्पना प्राचीन ग्रंथांतून आढळतात; व याच कारणामुळें विष्णुसहस्रनामांत " न्यग्रोधोदुंबरो श्वत्थः " अशीं विष्णूचीं वृक्षात्मक तीन नांवें दिलीं असून (म. भा. अनु. १४९-१०१), हेच तीन वृक्ष प्रचारांतहि देवतात्मक व पूजार्ह मानीत असतात. शिवाय विष्णुसहस्रनाम व गीता हे दोन्ही महाभारताचे भाग आहेत, व विष्णुसहस्रनामांत जर औदुंबर वड (न्यग्रोध) आणि अश्वत्थ अशी तीन निराळीं नांवें दिलेलीं आहेत, तर 'अश्वत्थ' शब्दानें गीतेंतहि पिंपळ (औदुंबर अगर वट नव्हे) हाच अर्थ घेतला पाहिजे, व मूळचा अर्थहि तोच आहे. " छंदांसि म्हणजे वेद हीं ज्याचीं पानें " वाक्यांतील छंदांसि शब्दांत छद्=झांकणें हा धातु मानून (छां. १.४.२. पहा) वृक्षाला झांकणाऱ्या पानांशीं वेदांचें साम्य वर्णिलें आहे; आणि हें सर्व वर्णन वैदिक परंपरेप्रमाणें असल्यामुळें हें ज्यानें जाणिलें तो वेदवेत्ता म्हणावयाचा असें अखेर म्हटलें आहे. येणेंप्रमाणें वैदिक वर्णन झालें; आतां याच वृक्षाचें दुसऱ्या प्रकारें म्हणजे सांख्यशास्त्राप्रमाणें वर्णन करितात—]

(२) सत्त्वादि (तीन) गुणांनीं पोसलेल्या आणि ज्यापासून (शब्द स्पर्श–रूप–रस व गंध–रूपी) विषयांचे अंकुर फुटलेले आहेत, अशा त्याच्या शाखा खालीं आणि वरहि पसरलेल्या आहेत; आणि अखेर कर्माचें

अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसंगशस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ॥ ३ ॥

रूप पावणाऱ्या त्याच्या मुळ्या खालींहि मनुष्यलोकांत वाढत लांब गेल्या आहेत.

[सांख्यशास्त्राप्रमाणें प्रकृति व पुरुष हीं दोनच तत्त्वें आरंभीं असून पुरुषापुढें त्रिगुणात्मक प्रकृति आपला पसारा मांडूं लागली म्हणजे महदादि तेवीस तत्त्वें उत्पन्न होऊन त्यांचा ब्रह्मांडवृक्ष कसा बनतो याचें गीतारहस्याच्या ८ व्या प्रकरणांत (पृ. १७६) सविस्तर निरूपण केलें आहे. परंतु वेदान्तशास्त्राच्या दृष्टीनें प्रकृति स्वतंत्र नसून परमेश्वराचाच एक अंश असल्यामुळें त्रिगुणात्मक प्रकृतीचा हा पसारा स्वतंत्र वृक्ष न मानितां 'ऊर्ध्वमूल' पिंपळाच्याच या शाखा होत असा वेदान्तशास्त्राचा सिद्धान्त आहे. या सिद्धान्ताला अनुसरून पहिल्या श्लोकांत वर्णिलेल्या वैदिक 'अधःशाखा' वृक्षाच्या "त्रिगुणांनीं पोसलेल्या" शाखा 'खालीं'च नव्हे तर 'वर'हि पसरलेल्या आहेत, असें आतां थोडें निराळें स्वरूप वर्णिलें असून, कर्म-विपाकप्रक्रियेचा धागाहि त्यांत अखेर ओवून दिला आहे. अनुगीतेंत ब्रह्मवृक्षाचें जें वर्णन आहे त्यांत या वृक्षाच्या वैदिक व सांख्य वर्णनांचा मेळ घालण्याच्या भरीस न पडतां फक्त सांख्यशास्त्रांतील चोवीस तत्त्वांचाच ब्रह्मवृक्ष तेथें वर्णिला आहे (म. भा. अश्व. ३५.२२.२३; व गीतार. प्र. ८ पृ. १७६ पहा) परंतु गीतेंत तसें न करितां दृश्यसृष्टिरूप वृक्ष या नात्यानें परमेश्वराचें जें वर्णन वेदांत आढळून येतें, तें आणि सांख्यशास्त्रोक्त प्रकृतीच्या पसाऱ्याचें किंवा ब्रह्मांडवृक्षाचें वर्णन यांची या दोन श्लोकांत जोड घातलेली आहे. मोक्षप्राप्ती होण्यास त्रिगुणात्मक व ऊर्ध्वमूल वृक्षाच्या या पसाऱ्यांतून मुक्त झालें पाहिजे. पण हा वृक्ष एवढा अवाढव्य आहे. कीं, याला कोठून सुरुवात झाली हेंहि कळत नाहीं. म्हणून या जगड्व्याळ वृक्षाचा नाश करून त्याच्या बुडाशीं असणारें अमृततत्त्व ओळखण्यास मार्ग कोणता तें सांगतात—]

(३) परंतु (वर असें वर्णन केलें) त्याप्रमाणें इहलोकीं याचें स्वरूप

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन्गता न निवर्तन्ति भूयः।
तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ ४ ॥

उपलब्ध होत नाहीं; किंवा अंत, आदि आणि आधारस्थानहि मिळत नाहीं. अत्यंत खोल गेलेल्या मुळयांचा हा अश्वत्थ (वृक्ष) अनासक्तिरूप बळकट तरवारीनें तोडून टाकून, (४) नंतर (सृष्टिक्रमाची ही) " पुरातन प्रवृत्ति ज्यापासून निघाली त्याच आद्य पुरुषाकडे मी जातों " (अशा संकल्पानें), जेथें गेलें असतां पुनः माघारे येत नाहींत, तें स्थान शोधून काढावें.

[सृष्टीचा संसार म्हणजे नामरूपात्मक कर्म असून हें कर्म अनादि आहे, आणि त्याचा क्षय करणें म्हणजे त्यांतील आसक्तबुद्धि सोडून देणें होय; दुसऱ्या कोणत्याहि रीतीनें त्याचा क्षय होणें शक्य नाहीं; कारण स्वरूपतः तें अनादि व अव्यय आहे; इत्यादि विवेचन गीतारहस्याच्या दहाव्या प्रकरणांत (पृ. २८२-२८६) केलें आहे तें पहा. कर्म अनादि आहे हा सिद्धान्तच तिसऱ्या श्लोकांत "त्याचें स्वरूप किंवा आदिअंत लागत नाहीं" या शब्दांनीं व्यक्त केला आहे; व पुढें या कर्मवृक्षाचा क्षय करण्यास अनासक्ति हें एकच साधन सांगितलें आहे; तसेंच उपासना करितांना जी भावना मनांत असते त्याप्रमाणें पुढें फल मिळतें (गी. ८.६). म्हणून वृक्षच्छेदनाची ही क्रिया चालू असतां मनांत भावना कोणती असावी याचा खुलासा चवथ्या श्लोकांत आहे. "तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये" असा जो पाठ शांकरभाष्यांत घेतलेला आहे त्यांत वर्तमानकाळीं प्रथमपुरुषीं एकवचनीं 'प्रपद्ये' असें क्रियापद असल्यामुळें हा अर्थ करावा लागतो; व त्यांत 'इति' सारखें कांहीं तरी पद अध्याहृत घ्यावें लागतें. ही अडचण टाळण्यास रामानुजभाष्यांत नमूद केलेलें "तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्येद्यतः प्रवृत्तिः" हें पाठांतर स्वीकारिलें तर "ज्या स्थानीं गेलें असतां पुनः माघारीं येत नाहीं तें स्थान शोधून काढावें, (व) ज्यापासून सर्व सृ-

निर्मानमोहा जितसंगदोषा अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।
द्वंद्वैर्विमुक्ताः सुखदुःखसंज्ञैर्गच्छन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ ५ ॥
न तद्भासयते सूर्यो न शशांको न पावकः ।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ ६ ॥

सृष्टीची उत्पत्ति झाली त्यालाच जाऊन पोंचावें'' असा अर्थ करितां येईल पण 'प्रपद्' हा धातु नित्य आत्मनेपदी असल्यामुळें 'प्रपद्येत्' असें त्याचें विध्यर्थी तृतीयपुरुषीं रूप होऊं शकत नाहीं. 'प्रपद्येत्' हें परस्मैपदाचें रूप असून तें व्याकरणदृष्ट्या अशुद्ध होय. प्रायः याच कारणास्तव हा पाठ शांकरभाष्यांत स्वीकारिला नाहीं; व तेंच युक्त आहे. छांदोग्योपनिषदांतील कांहीं मंत्रांत 'प्रपद्ये' या पदाचा 'इति' शिवाय अशाच प्रकारें उपयोग केलेला आहे (छां. ८.१४.१). 'प्रपद्ये' हें क्रियापद प्रथमपुरुषीं असलें तरी वक्त्याशीं म्हणजे हा उपदेश करणाऱ्या श्रीकृष्णाशीं त्याचा संबंध जोडितां येत नाहीं, हें सांगावयास नको. आतां याप्रमाणें वागल्यानें काय फल मिळतें तें सांगतात--]

(५) मान व मोह यांनीं जे विरहित, आसक्तिदोष ज्यांनीं जिंकिला आहे; अध्यात्मज्ञानाचे ठिकाणीं जे नेहमीं स्थिर, जे निष्काम आणि सुख दुःखसंज्ञक द्वंद्वांपासून मुक्त झालेले आहेत, ते ज्ञाते पुरुष त्या अव्यय स्थानाला जाऊन पोंचतात. (६) जेथें गेलें असतां परत येत नाहींत, (असें) तें माझें परम स्थान होय. तें ना सूर्य, ना चंद्र, ना अग्निहि प्रकाशित करीत नाहीं.

[यांपैकीं सहावा श्लोक श्वेताश्वतर (६.१४), मुंडक (२.२.१०) व कठ (५.१५) या तिन्ही उपनिषदांत आला आहे. सूर्य, चंद्र किंवा तारे हे सर्व नामरूपांच्या कोटींत येतात, आणि परब्रह्म या सर्व नामरूपांपलीकडचें असल्यामुळें परब्रह्माच्या तेजानें सूर्यचंद्रादिकांस प्रकाश मिळतो, परब्रह्मास प्रकाशित करण्यास दुसऱ्या कोणाचीहि अपेक्षा

§§ ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।
मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ ७ ॥
शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।
गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गंधानिवाशयात् ॥ ८ ॥
श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ ९ ॥

नाहीं, हें उघड सिद्ध होतें. वरील श्लोकांत 'परम स्थान' या शब्दाचा 'परब्रह्म' असा अर्थ आहे, व या ब्रह्मांत मिळून जाणें हा ब्रह्मनिर्वाण मोक्ष होय. वृक्षाचें रूपक घेऊन परब्रह्माचें अध्यात्मशास्त्रांत जें ज्ञान सांगतात त्याचें विवेचन संपलें. आतां पुरुषोत्तमस्वरूप सांगावयाचें; पण "जेथें गेलें असतां परत येत नाहीं" असें जें शेवटीं सांगितलें त्यावरून सुचणारी जीवाची उत्क्रान्ति व त्याला लागूनच जीवाचें स्वरूप या दोन गोष्टींचें प्रथम वर्णन करितात—]

(७) माझाच सनातन अंश जीवलोकीं (कर्मभूमींत) जीव होऊन प्रकृतींत असणारीं मनासह सहा म्हणजे मन व पांच (सूक्ष्म) इंद्रियें तो (आपल्याकडे) ओढून घेतो. (यालाच लिंगशरीर असें म्हणतात). (८) (या) ईश्वराला म्हणजे जीवाला जेव्हां (स्थूल) शरीर प्राप्त होतें, आणि जेव्हां तो (स्थूल) शरीरांतून निघून जातो, तेव्हां (गंधाच्या पुष्पादि) आश्रयापासून वायु जसा गंध, तद्वत् हा (जीव) वरील (मन व पांच इंद्रियें) बरोबर घेऊन जातो, (९) कान, डोळे, त्वचा व जीभ आणि नाकहि, तसेंच मन, यांचे ठायीं ठाणें देऊन हा (जीव) विषयांचा उपभोग घेत असतो.

[या तीन श्लोकांपैकीं पहिल्यांत सूक्ष्म किंवा लिंग शरीर म्हणजे काय हें सांगून पुढें हें लिंगशरीर स्थूल देहांत शिरतें कसें, त्यांतून

उत्क्रामंतं स्थितं वापि भुंजानं वा गुणान्वितम् ।
विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुषः ॥ १० ॥
यतन्तो योगिनश्चैवं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।
यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥ ११ ॥

बाहेर कसें जातें आणि त्यांत राहून विषयोपभोग कसा घेतें या तीन स्थितींचें वर्णन आहे. सांख्यमताप्रमाणें हें सुक्ष्म शरीर महान् तत्वापासून सुक्ष्म पंचतन्मात्रांपर्यंतच्या अठरा तत्वांचें झालेलें आहे; व वेदान्तसुत्रांत (३.१.१) पंच सुक्ष्म भूतें व प्राण यांचाहि त्यांत समावेश होतो असें म्हटलें आहे. गीतारहस्यप्रकरण ८ पृ. १८४–१८७ पहा. तसेंच मैत्र्युपनिषदांत (९.१०) सुक्ष्म शरीर अठरा तत्वाचें असें वर्णन आहे. यावरून " मन व पांच इंद्रियें " या शब्दांनीं सूक्ष्म शरीरांत असणाऱ्या दुसऱ्या तत्वांचा संग्रहहि येथें अभिप्रेत आहे, असें म्हणावें लागतें. जीवात्मा परमेश्वरापासून दरवेळीं नवा नवा उत्पन्न होत नसून परमेश्वराचा तो " सनातन अंश " आहे (गी. २. २४ पहा), हा सिद्धान्त वेदान्तसूत्रांतहि 'नित्य' आणि 'अंश' या दोन पदांचा उपयोग करूनच सांगितला आहे (वे. सू. २. ३. १७ व ४३) व गीतेंतील क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचार ब्रह्मसूत्रांतून घेतला आहे असें जें तेराव्या अध्यायांत म्हटलें आहे (१३. ४) त्याचें यानें दृढीकरण होतें (गी. र. परी. पृ. ५३३, ५३४ पहा). 'अंश' शब्दाचा अर्थ 'घटकाशा'दिवत् अंश समजावयाचा, तोडून काढिलेला 'अंश' नव्हे, असें गीतारहस्याच्या नवव्या प्रकरणांत (पृ. २४३) दाखविलें आहे. शरीर धारण करणें, शरीर सोडून जाणें व उपभोग घेणें या तीन क्रिया याप्रमाणें चालल्या असतां--]

(१०) शरीरांतून निघून जाणारास अथवा राहाणारास किंवा गुणांनीं युक्त होऊन (स्वत: नव्हे) उपभोग घेणारास मूर्ख लोक जाणीत नाहींत. ज्ञानचक्षूनें पहाणारे लोक (त्यास) ओळखितात. (११) तसेंच प्रयत्न

§§ यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यच्चंद्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १२ ॥
गामाविश्य च भूतानी धारयाम्यहमोजसा ।
पुष्णामि चौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥१३॥

करणारे जे योगी ते आपले ठायीं स्थित असलेल्या या आत्म्यास ओळखितात पण ज्यांचा आत्मा म्हणजे बुद्धि संस्कृत नाहीं असे अज्ञ लोक प्रयत्न करूनहि याला ओळखीत नाहींत.

[१० व्या ११ व्या श्लोकांत ज्ञानचक्षूनें किंवा कर्मयोगमार्गानें आत्मज्ञान होतें असें सांगून जीवाच्या उत्क्रान्तीचें वर्णन पुरें केलें. आतां याचे मागें सातव्या अध्यायांत वर्णिल्याप्रमाणें (७.८–१२ पहा) आत्म्याच्या सर्वव्यापित्वाचें प्रस्तावनेदाखल थोडें पुन्हा वर्णन करून पुढ सोळाव्या श्लोकापासुन पुरुषोत्तमस्वरूप सांगितलें आहे.]

(१२) जें तेज सूर्यामध्यें असून सर्व जगाला प्रकाशित करितें, जें तेज चंद्रांत आणि अग्नींत आहे तें माझेंच तेज असें समज. (१३) तसेंच पृथ्वीमध्यें प्रवेश करून मीच (सर्व) भूतें आपल्या तेजानें धारण करितों, आणि रसात्मक सोम (चंद्र) होऊन सर्व औषधींचें म्हणजे वनस्पतींचें पोषण करितों.

[सोम या शब्दाचे 'सोमवल्ली' व 'चंद्र' असे दोन्ही अर्थ आहेत; आणि चंद्र ज्याप्रमाणें जलात्मक, अंशुमान व शुभ्र आहे त्याचप्रमाणें सोमवल्लीहि असते, असें वेदांत वर्णन असून, दोहोंसहि 'वनस्पतींचा राजा' असें म्हटलें आहे. तथापि पूर्वापरसंदर्भावरून येथें चंद्र हाच अर्थ विवक्षित आहे. चंद्राचें तेज मीच असें या श्लोकांत सांगितल्यावर या श्लोकांतच वनस्पतींचें पोषण करण्याचा जो चंद्राचा गुण तोहि मीच असें म्हटलें आहे. चंद्र जलमय असल्यामुळें हा गुण त्याचे अंगीं असून त्यामुळें वनस्पतींची वाढ होते अशीं इतरत्रहि वर्णनें आहेत.]

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।
प्रणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥ १४ ॥
सर्वस्य चाहं हृदि संनिविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदांतकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥
§§ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ १६ ॥
उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

(१४) मी वैश्वानररूप अग्नि होऊन प्राण्यांच्या देहांत राहिलों असून, प्राण व अपान यांनीं युक्त होत्साता (भक्ष्य, चोष्य, लेह्य व पेय असें) चार प्रकारचें अन्न पचन करितों. (१५) तसेंच सर्वांच्या हृदयांत मी अधिष्ठित असून स्मृति, ज्ञान व अपोहन म्हणजे तन्नाश, हीं माझ्यापासूनच होतात आणि सर्व वेदांनीं जें काय जाणावयाचें तें मीच. वेदान्ताचा कर्ता आणि वेद जाणणाराहि मी.

[या श्लोकाचा दुसरा चरण कैवल्योपनिषदांत आला असून (कै.२.३) त्यांत " वेदैश्च सर्वैः " याऐवजीं " वेदैरनेकैः " एवढाच पाठभेद आहे. तेव्हां 'वेदान्त' हा शब्द गीताकालीं प्रवृत्त झालेला नव्हता असें कल्पून हा श्लोक प्रक्षिप्त असावा किंवा त्यांत 'वेदान्त' शब्दाचा अर्थ दुसरा कांहीं तरी घेतला पाहिजे असे जे तर्क कित्येकांनीं काढिले आहेत ते निर्मूल होत. 'वेदान्त' हा शब्द मुंडक (३. २. ६) व श्वेताश्वतर (६.२२) या उपनिषदांतून आलेला असून श्वेताश्वतरांतील कांहीं मंत्र तर शब्दशः गीतेंत आलेले आहेत. आतां पुरुषोत्तमाचें लक्षण काय तें निरुक्तिपूर्वक सांगतात—]

(१६) या लोकांत 'क्षर' आणि 'अक्षर' हे दोन पुरुष आहेत. क्षर म्हणजे सर्व (नाशवंत) भूतें आणि कूटस्थ म्हणजे या सर्व भूतांच्या मूळाशीं (कूटाशीं)

यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥ १७ ॥
यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।
अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ १८ ॥

असणारें जें (प्रकृतिरूप अव्यक्त तत्त्व) त्यास अक्षर असें म्हणतात. (१७) परंतु जो पुरुष उत्तम तो (या दोहोंहून) भिन्न आहे. त्याला परमात्मा असें म्हणतात. तोच अव्यय ईश्वर त्रैलोक्यांत भरलेला असून (त्रैलोक्याचें) पोषण करितो. (१८) ज्या अर्थी मी क्षराच्याहि पलीकडचा व अक्षराहूनहि उत्तम (पुरुष) आहें त्या अर्थी लोकव्यवहारांत आणि वेदान्तामध्येंहि पुरुषोत्तम या नांवानें प्रसिद्ध आहें.

[सोळाव्या श्लोकांत 'क्षर' आणि 'अक्षर' हे दोन शब्द व्यक्त व अव्यक्त –किंवा व्यक्त सृष्टि आणि अव्यक्त प्रकृति–या दोन सांख्यशास्त्रांतील शब्दांशीं समानार्थक आहेत. पैकीं क्षर म्हणजे नाशवंत पंचभूतात्मक व्यक्त पदार्थ हा अर्थ उघड आहे. पण अक्षर ' हें विशेषण पूर्वीं अनेक वेळां परब्रह्मासहि लाविलेलें असल्यामुळें (गी. ८.३; ८.२१; ११.३७; १२.३ पहा), पुरुषोत्तमाच्या वरील लक्षणांत 'अक्षर' या शब्दाचा अक्षरपरब्रह्म असा अर्थ नसून सांख्यांची अक्षर प्रकृति असा अर्थ आहे, हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे; व हा घोटाळा उत्पन्न होऊं नये म्हणूनच 'अक्षर म्हणजे कूटस्थ (प्रकृती)' अशी व्याख्या सोळाव्या श्लोकांत मुद्दाम दिली आहे (गीतारहस्य पृ. १९८–२०१), सारांश, व्यक्त सृष्टि व अव्यक्त प्रकृति यांच्या पलीकडलें अक्षरब्रह्म (गी. ८.२० –२२ वरील आमची टीका पहा), आणि 'क्षर' (व्यक्त सृष्टी) व 'अक्षर' (प्रकृति) यांच्यापलीकडला पुरुषोत्तम हे दोन्ही वस्तुतः एकच आहेत. यांसच परमात्मा असें म्हणतात आणि हाच परमात्मा शरीरांत क्षेत्रज्ञरूपानें वास करितो असें तेराव्या अध्यायांत सांगितलें आहे (गी. १३.३१) यावरून क्षराक्षरविचारांत अखेर निष्पन्न

§§ यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।
स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥ १९ ॥
इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयानघ ।
एतद्बुध्वा बुद्धिमान् स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ॥ २० ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे पुरुषोत्तमयोगो नाम पंचदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

होणारें मूलतत्त्व जें अक्षरब्रह्म तेंच क्षेत्रक्षेत्रज्ञविचाराचेंहि पर्यवसान होय, किंवा " पिंडीं व ब्रह्मांडीं " मिळून एकच पुरुषोत्तम आहे असें सिद्ध होतें. तसेंच अधिभूत, अधियज्ञ इत्यादिकांतील किंवा जुन्या पिंपळांतीलहि तत्व हेंच होय असेंहि सांगितलें आहे. जगांतील हें ऐक्य ज्यानें ओळखिलें आणि " सर्वांभूतीं एक आत्मा " (गी. ६.२९) ही ओळख ज्याच्या मनांत मरेपर्यंत कायम राहिली (वे. सू. ४.१.१२; गी. ८.६), तो कर्मयोग आचरीत असतांच परमेश्वरप्राप्ति करून घेतो हा या ज्ञानविज्ञान प्रकरणाचा अखेर निष्कर्ष आहे. कर्में न करितां केवळ परमेश्वरभक्तीनें मोक्ष मिळत नाहीं असें नाहीं; पण गीतेंतील ज्ञानविज्ञाननिरूपणाचें तें तात्पर्य नसून ज्ञानानें किंवा भक्तीनें परिपूत झालेल्या निष्काम बुद्धीनें सर्व सांसारिक कर्में करावीं, व तीं करीत असतांच मोक्ष कसा मिळतो, हें दाखविण्यासाठींच ज्ञान-विज्ञानाच्या या निरूपणास सुरवात केलेली आहे, असें सातव्या अध्यायाच्या आरंभींच म्हटलें आहे. असो; आतां हें जाणिल्यानें काय फल मिळतें तें सांगतात—]

(१९) याप्रमाणें मी पुरुषोत्तम हें मोह न पावतां जो जाणितो, तो सर्वज्ञ होत्साता सर्वभावेंकरून हे भारता ! मलाच भजतो (२०) हे निष्पाप भारता ! असें हें गुह्यांतलें गुह्य शास्त्र मीं सांगितलें. हें समजून घेतल्यानें (मनुष्य) बुद्धिमान् म्हणजे बुद्ध किंवा जाणता आणि कृतकृत्य होईल.

सप्तदशोऽध्यायः।

अर्जुन उवाच।

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः।

[या श्लोकांतील 'कार्याकार्यव्यवस्थिति, या पदावरून कर्तव्य-शास्त्राची म्ह० नीतिशास्त्राची कल्पना डोळ्यापुढें ठेवून गीता उपदेशिली आहे हें स्पष्ट होतें. यासच कर्मयोगशास्त्र असें म्हणतात, हें गीता-रहस्यांत (पृ. ४९–५१) स्पष्ट करून दाखविलें आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग–म्हणजे कर्मयोग–शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील दैवासुरसंपद्विभागयोग नांवाचा सोळावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय सतरावा.

[कर्मयोगशास्त्राप्रमाणें जगाचें धारणपोषण करणारे पुरुष कोणत्या प्रकारचे आणि त्याच्या उलट जगाचा नाश करणारे पुरुष कोण, याचें याप्रमाणें वर्णन झाल्यावर, मनुष्यामनुष्यांमध्यें असे भेद कां होतात असा प्रश्न सहज उत्पन्न होतो या प्रश्नाचें सामान्य उत्तर "प्रकृत्या नियताः स्वया"–ज्याचा त्याचा प्रकृतिस्वभाव–असें सातव्याच अध्यायांत आलें आहे (७. २०). परंतु सत्त्व रज व तम या गुणांचें विवेचन तेव्हां केलें नसल्यामुळें या प्रकृतिजन्य भेदाची सविस्तर उपपत्ति तेथें सांगतां आली नाहीं. म्हणून चवदाव्या अध्यायांत त्रिगुणाचें विवेचन करून आतां त्याचमुळें श्रद्धादिकांचेंहि स्वभाववैचित्र्य कसें उत्पन्न होतें तें सांगून ज्ञानविज्ञानाचें एकंदर निरूपण या अध्यायांत पुरें केलें आहे. तसेंच नवव्या अध्यायांतील भक्तिमार्गाचे सुद्धां अनेक भेद कां होतात, याचें कारणहि या अध्यायांतील उपपत्तीनें समजून येतें (९.२३,२४ पहा). अर्जुन प्रथमतः असें विचारितो कीं—]

तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ २ ॥
सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥ ३ ॥

अर्जुन म्हणाला-(१) हे कृष्णा ! श्रद्धेनें युक्त असूनहि शास्त्रांतील विधि सोडून जे यजन करितात, त्यांची निष्ठा म्हणजे (मनाची) स्थिति कोणती बरें समजावयाची ? सात्त्विक, कीं राजस, कीं तामस ?

[गेल्या अध्यायाचे अखेर शास्त्रांतील विधि किंवा नियम पाळले पाहिजेत असें जें सांगितलें त्यावर अर्जुनाची ही शंका आहे. शास्त्रावर श्रद्धा असूनहि मनुष्य अज्ञानानें चुकतो. उदाहरणार्थ, सर्वव्यापी परमेश्वराचें भजनपूजन करावें हा शास्त्रविधि सोडून देवतांच्याच नादीं लागतो (गी. ९. २३). तरी अशा पुरुषाची निष्ठा म्हणजे अवस्था अगर स्थिति कोणती असा अर्जुनाचा प्रश्न आहे. शास्त्राचा व धर्माचा अश्रद्धेनें तिरस्कार करणाऱ्या म्ह० आसुरी लोकांबद्दल हा प्रश्न नव्हे. तथापि प्रसंगानुसार त्यांच्या कर्मांची फलेंहि या अध्यायांत वर्णिलीं आहेत.]

श्रीभगवान् म्हणाले-(२) प्राणिमात्राची ही श्रद्धा स्वभावतः तीन प्रकारची असत्ये; सात्त्विक व राजस आणि तामस. (कशी) ती ऐक. (३) सर्व लोकांची श्रद्धा हे भारता ! त्यांच्या त्यांच्या सत्त्वाप्रमाणें म्हणजे प्रकृति-स्वभावाप्रमाणें होत असत्ये. मनुष्य हा श्रद्धामय आहे. ज्याची ज्या ठिकाणीं श्रद्धा (असत्ये), त्याप्रमाणें तो (बनत असतो).

यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ ४ ॥

[दुसऱ्या श्लोकांत 'सत्त्व शब्दाचा अर्थ देहस्वभाव, बुद्धि किंवा अंतःकरण असा आहे. कठोपनिषदांत 'सत्त्व' शब्दाचा हा अर्थ आला असून (कठ. ६. ७), वेदान्तसूत्राच्या शांकरभाष्यांतहि 'क्षेत्रक्षेत्रज्ञ' या पदाऐवजीं 'सत्वक्षेत्रज्ञ' हें पद आलेलें आहे (वे. सू. शां. भा. १.२.१२). सारांश, दुसऱ्या श्लोकांतील 'स्वभाव' आणि तिसऱ्या श्लोकांतील 'सत्व' हे दोन्ही शब्द या ठिकाणीं समानार्थक आहेत. कारण, स्वभाव म्हणजे प्रकृति व प्रकृतीपासूनच पुढें बुद्धि व अंतःकरण होतें हा सिद्धान्त सांख्य व वेदान्त या दोहोंसहि मान्य आहे. "ज्याची जशी श्रद्धा तसा तो होतो" हें तत्त्व "देवांची भक्ति करणारे देवांस" इत्यादी जे सिद्धान्त पूर्वी आलेले आहेत त्यांचाच सामान्यानुवाद आहे (गी. ७.२०.२३; ९.२५) व त्याचें विवेचन आम्हीं गीतारहस्याच्या तेराव्या प्रकरणांत केलें आहे (गीता. पृ. ४२०–४२६ पहा) ज्याची जशी बुद्धि तसें त्याला फल, आणि ही बुद्धि होणें किंवा न होणें हें प्रकृतिस्वभावावर अवलंबून असतें, असें म्हटल्यावर त्यांत सुधारणा कशी व्हावी असाहि प्रश्न उद्भवतो. आत्मा स्वतंत्र असल्यामुळें हा देहस्वभाव अभ्यासानें आणि वैराग्यानें हळूहळू पालटतां येतो हें त्याचें उत्तर होय, व त्याचें विवेचन गीतारहस्याच्या दहाव्या प्रकरणांत (पृ. २७४–२७९) केलें आहे तें पहा. सध्यां श्रद्धाभेद कां व कसे कसे होतात एवढेंच पहाणें आहे. म्हणून प्रकृतिस्वभावाप्रमाणें श्रद्धा बदलत्ये असें सांगितल्यावर आतां प्रकृतिहि ज्या अर्थी सत्त्व, रज व तम या तीन गुणांनीं युक्त आहे, त्या अर्थी श्रद्धेचेहि मनुष्यामनुष्यांत कोणत्या प्रकारचे त्रिधा भेद होतात, व त्याचे परिणाम काय घडतात, तें सांगतात—]

(४) सात्त्विक म्हणजे सत्त्वगुणप्रधान स्वभावाचे जे पुरुष ते देवांचे

§§ अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः।
दंभाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥
कर्षयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः ।
मां चैवांतः शरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान् ॥ ६ ॥

यजन करितात; राजस यक्षराक्षसांचें, आणि याशिवाय बाकीचे तामस प्रेतें व भूतगण यांचें यजन करितात.

[शास्त्रावर श्रद्धा असणाऱ्या मनुष्यांचेहि सत्त्वादि प्रकृतिगुणभेदानें जे तीन भेद होतात ते आणि त्यांचें स्वरूपहि सांगितलें. आतां शास्त्रावर श्रद्धा नसल्यामुळें कामपरायण व दांभिक लोकांचा वर्ग कोणता तें सांगतात. हे लोक सात्त्विक नव्हेत हें उघड आहे. पण त्यांस नुस्तें तामस असेंहि म्हणतां येत नाहीं; कारण त्यांचीं कर्में शास्त्राविरुद्ध असलीं तरी तीं करण्याकडे त्यांची प्रवृत्ति असत्ये व प्रवृत्ति रजोगुणाचा धर्म आहे सारांश अशा लोकांस सात्त्विक, राजस किंवा तामस हीं विशेषणें एक एकटीं लागू पडत नाहींत. म्हणून दैवी व आसुरी असे निराळे दोन वर्ग करून त्यांपैकीं या दुष्ट लोकांचा आसुरी वर्गांत समावेश करितात; आणि तोच अर्थ पुढील दोन श्लोकांत वर्णिला आहे.]

(५) परंतु जे लोक दंभ व अहंकार यांनीं युक्त होत्साते, काम आणि आसक्ति यांच्या जोरावर, शास्त्रविरुद्ध घोर तप करितात, (६) आणि शरीरांतील पंचमहाभूतादिकांच्या समुदायासच नव्हे तर शरीरान्तर्गत असणाऱ्या मलाहि कष्टवितात ते अविवेकी आसुर बुद्धीचे असें समज.

[अर्जुनाच्या प्रश्नाचीं उत्तरें झालीं. मनुष्याची श्रद्धा ज्याच्या त्याच्या प्रकृतिस्वभावामुळें सात्त्विक, राजस किंवा तामस असूं शकेल; आणि त्याप्रमाणें त्याच्या कर्मांत भेद पडून त्याच्या कर्मानुरूप त्याला निरनिराळी गति मिळेल. तथापि एवढ्यानेंच कोणी आसुरी वर्गां-

§§ आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।
यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥
आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः ।
रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ ८ ॥
कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

पडतो असें नाहीं. आत्मस्वातंत्र्याचा उपयोग करून व शास्त्रप्रमाणें वागून प्रकृतिस्वभाव हळहळू सुधारणें हें प्रत्येकाचें काम आहे. हें न करितां दुष्ट प्रकृतिस्वभावाचाच अभिमान धरून शास्त्रविरुद्ध जे आचरण करितात ते आसुरी बुद्धीचे म्हणावयाचे असा या श्लोकांचा भावार्थ आहे. आतां श्रद्धेप्रमाणेंच आहार, यज्ञ, तप व दान यांचे सत्त्व, रज व तम या प्रकृतिगुणांमुळें निरनिराळे भेद कसे होतात व त्यामुळें स्वभाववैचित्र्याबरोबरच क्रियावैचित्र्यहि कसें उत्पन्न होतें याचें वर्णन करितात—]

(७) आतां प्रत्येकाला आवडणाऱ्या आहाराचेंहि तीन प्रकार होतात. आणि तोच प्रकार यज्ञ, तप व ज्ञान यांचा होय. त्यांचा हा भेद सांगतों ऐक. (८) सात्त्विक पुरुषास आवडणारे आहार आयुष्य, सात्त्विक वृत्ति, बल, आरोग्य, सुख आणि प्रीति हीं वाढविणारे, रसयुक्त, स्निग्ध, शरीरांत मुरून चिरकाल रहाणारे आणि मनाला आनंददायक असतात. (९) राजस पुरुषाला प्रिय होणारे आहार कटु म्हणजे तिखट, आंबट, खारट, अति उष्ण, झणझणीत, रुक्ष, दाहकारक आणि दुःख, शोक व रोग उत्पन्न करणारे असतात.

[संस्कृतांत कटु म्हणजे तिखट आणि तिक्त म्हणजे कडू असा अर्थ असून, त्याप्रमाणें संस्कृत वैद्यक ग्रंथांत मिरें कटु व निंब तिक्त असें

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥

§§ अफलाकांक्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥ ११ ॥

वर्णन असतें (वाग्भट. सूत्र. अ. १० पहा). कटु व तिक्त यांचेच अनुक्रमें कडू व तिखट हे अपभ्रंश आहेत, पण मराठींत त्यांच्या अर्थांची अदलाबदल झालेली आहे. 'अपरोक्ष' या शब्दाचेहि मराठी व संस्कृत अर्थ असेच भिन्न होतात. ही गोष्ट शब्दव्युत्पत्तिशास्त्रदृष्ट्या महत्वाची आहे.]

(१०) तामस पुरुषास आवडणारें अन्न वेळ होऊन गेलेलें म्हणजे निवालेलें, नीरस, दुर्गंधी, (एक दिवसाचें) शिळें झालेलें, उष्टें आणि तसेंच अपवित्र असतें.

[सात्त्विक मनुष्यास सात्विक, व राजस मनुष्यास राजस, अगर तामस मनुष्यास तामस अन्न आवडतें, इतकेंच नव्हे तर उलटपक्षीं आहार शुद्ध म्हणजे सात्त्विक ठेविल्यानें मनुष्याची वृत्तिहि हळूहळू शुद्ध किंवा सात्विक होऊं शकत्ये—आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः-असें उपनिषदांत म्हटलें आहे. (छां. ७. २६. २). कारण, मन, बुद्धि हे प्रकृतीचे विकार असल्यामुळें खाणें सात्विक असल्यास त्याप्रमाणें बुद्धिहि आपोआपच सात्विक बनत्ये. आहाराचे हे भेद झाले. आतां याचप्रमाणें यज्ञाचेहि तीन भेद कसे होतात. तें सांगतात.]

(११) फलाशेची आकांक्षा न ठेवितां यज्ञ करणें हें आपलें कर्तव्य समजून शास्त्रविधीप्रमाणें शान्त चित्तानें जो यज्ञ करितात तो सात्विक

अभिसंधाय तु फलं दंभार्थमपि चैव यत् ।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विधि राजसम् ॥ १२ ॥
विधिहीनमसृष्टान्नं मंत्रहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥
§§ देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥
अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥

होय. (१२) पण फलाची इच्छा ठेवून किंवा दंभार्थ म्हणजे ऐश्वर्यप्रदर्शनार्थहि जो यज्ञ करितात तो यज्ञ हे भरतश्रेष्ठा ! राजस असें समज. (१३) शास्त्रविधि सोडून अन्नसंतर्पणाशिवाय, मंत्रांवांचून, दक्षिणा न देतां आणि श्रद्धा नसतां (केलेला) जो यज्ञ त्याला तामस म्हणतात.

[आहार व यज्ञ यांप्रमाणें तपाचेहि तीन प्रकार आहेत. पण आधीं कायिक, वाचिक व मानसिक असे तपाचे तीन भेद करून नंतर या तिघांच्याहि प्रत्येकीं सत्व, रज व तम या गुणांनीं होणाऱ्या त्रैविध्याचें वर्णन केलें आहे. तप म्हणजे अरण्यांत जाऊन पातंजल योगानें शरीर कष्टविणें असा संकुचित अर्थ या ठिकाणीं विवक्षित नसून यज्ञयागादिक कर्में, वेदाध्ययन किंवा चातुर्वर्ण्याप्रमाणें ज्याचें जें कर्तव्य—उदाहरणार्थ क्षत्रियास युद्ध, वैश्यास व्यापार इ०—तें सर्व त्याचें तपच होय असा जो 'तप' शब्दाचा व्यापक अर्थ मनूनें दिला आहे (मनु. ११.२३६) तोच गीतेच्या खालील श्लोकांत अभिप्रेत आहे.]

(१४) देव, ब्राह्मण, गुरु व विद्वान्, यांचें पूजन, शुचिर्भूतपणा, सरळपणा, ब्रह्मचर्य व अहिंसा यांस शारीर म्हणजे कायिक तप म्हणतात. (१५) (मनाला) उद्वेग न देणारें, सत्य, प्रिय व हितकारक, असें जें भाषण

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १६ ॥
§§ श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ।
अफलाकांक्षिभिर्युक्तैः सात्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥
सत्कारमानपूजार्थं तपो दंभेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १८ ॥
मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥
§§ दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

तें, आणि स्वाध्यायाचा म्हणजे स्वकर्माचा अभ्यास, यांस वाङ्मय (वाचिक) तप म्हणतात. (१६) मन प्रसन्न ठेवणें, सौम्यता, मौन म्ह० मुनीप्रमाणें वृत्ति असणें, मनोनिग्रह आणि शुद्ध भावना यांस मानस तप म्हणतात.

[पंधराव्या श्लोकांतील सत्य, प्रिय, व हित हे शब्द "सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात्सत्यमप्रियम् । प्रियं च नानृतं ब्रूयादेषधर्मः सनातनः (मनु. ४.१३८)—खरें बोलावें, गोड बोलावें, खरें व अप्रिय बोलूं नये, हा सनातन धर्म होय—असें जें मनूचें वचन आहे त्याला अनुलक्षून आहेत असें दिसतें. तथापि "अप्रियस्य च पथ्यस्य वक्ता श्रोता हि दुर्लभः" असें महाभारतांतच विदुरानें दुर्योधनास सांगितलें आहे (सभा. ६३.१७ पहा). कायिक, वाचिक, मानसिक या तिन्ही प्रकारच्या तपाचे पुन: जे भेद होतात ते असे—]

(१७) हें तीनहि प्रकारचें तप फलाची आकांक्षा न ठेवितां उत्कृष्ट श्रद्धेनें व योगयुक्त बुद्धीनें मनुष्यांनीं केलें म्हणजे त्यास सात्विक म्हणतात. (१८) आणि आपला सत्कार, मान किंवा पूजा व्हावी म्हणून अथवा दंभानें जें तप करितात तेव्हां त्या चल व अस्थिर तपास येथें म्ह० शास्त्रांत राजस म्हटलें आहे. (१९) वेड्या आग्रहानें आपल्याला पीडा करणारें; किंवा

देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥
यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ २१ ॥
अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

(जारणमारणादि कर्मांनीं) लोकांना नाडवण्यासाठीं जें तप करितात त्याला तामस म्हणतात.

[तपाचे भेद झाले; आतां दानाचे त्रिविध भेद सांगतात—]

(२०) दान करणें आपलें कर्तव्य आहे अशा बुद्धीनें, (योग्य) स्थल, काल व पात्र (यांचा विचार) पाहून आपल्यावर उपकार न करणाऱ्यास जें दान देतात तें सात्त्विक म्हटलें आहे. (२१) परंतु (केलेल्या) उपकाराचा मोबदला म्हणून, किंवा पुढें कांहीं फलाची आशा ठेवून संकटानें जें दान देतात तें राजस म्हटलें आहे. (२२) अयोग्य स्थलीं, अकालीं किंवा अपात्रीं सत्काररहित अगर अवहेलनापूर्वक जें दान देतात तें तामस म्हणतात.

[आहार, यज्ञ, तप व दान यांप्रमाणें ज्ञान, कर्म, कर्ता, बुद्धि धृति व सुख यांच्या त्रैविध्याचें वर्णन पुढील अध्यायांत केलें आहे (गी.१८. २०–३९) या अध्यायांतील गुणभेदप्रकरण येथें संपलें. आतां ब्रह्मनिर्देश घेऊन वर सांगितलेलें सात्त्विक कर्माचें श्रेष्ठत्व व संग्राह्यत्व सिद्ध करितात. कारण, वरील एकंदर विवेचनावर सामान्यतःच अशी शंका येण्याचा संभव आहे कीं, कर्म सात्त्विक असो, राजस असो किंवा तामस असो, कोणतेंहि कर्म घेतलें तरी तें दोषमय व दुःखकारक असल्यामुळें हीं सर्व कर्में सोडिल्याखेरीज ब्रह्मप्राप्ति होणें शक्य नाहीं; आणि हें जर खरें तर, अमुक कर्म सात्त्विक आणि अमुक राजस हा भेद

§§ ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ २३ ॥

करण्यांत तरी काय हंशील ? गीतेचें या आक्षेपास असें उत्तर आहे कीं, सात्त्विक, राजस, तामस हे कर्मांचे भेद परब्रह्माला सोडून आहेत असें नाहीं. ब्रह्म म्हणजे काय हें ज्या संकल्पांत सांगितलें आहे त्यांतच सात्त्विक कर्मे व सत्कर्मे यांचा समावेश होतो, व त्यामुळें हीं कर्मे अध्यात्मदृष्ट्याहि त्याज्य नव्हेत, असें निर्विवाद सिद्ध होतें (गीतार. पृ. २४३ पहा). परब्रह्माच्या स्वरूपाबद्दल मनुष्याला जें काय ज्ञान प्राप्त झालें आहे तें सर्व " ॐ तत् सत् " या तीन शब्दाच्या निर्देशांत ग्रथित झालें आहे. पैकीं ॐ हें अक्षरब्रह्म असून त्याचा उपनिषदांतून निरनिराळ्या प्रकारें अर्थ केलेला आहे (प्रश्न. ५; कठ. २.१५-१७; तै. १.८; छां. १.१; मैत्र्यु. ६.३,४; मांडूक्य. १-१२). आणि हें वर्णाक्षररूपी ब्रह्म व ज्या अर्थी जगाच्या आरंभीं होतें त्या अर्थी सर्व क्रियांना तेथून प्रारंभ होतो. 'तत्=तें' म्ह० सामान्य कर्माहून पलीकडचें अर्थात् निष्काम बुद्धीनें फलाशा सोडून केलेलें सात्त्विक कर्म, आणि 'सत्' म्हणजे फलाची आशा असली तरी शास्त्रप्रमाणें केलेलें शुद्ध कर्म, असा या संकल्पाचा अर्थ होतो. आणि या अर्थाप्रमाणें निष्काम बुद्धीनें केलेल्या सात्त्विक कर्मांचाच नव्हे तर शास्त्रप्रमाणें केलेल्या सत्कर्मांचाहि परब्रह्माच्या सामान्य व सर्वमान्य संकल्पांत समावेश होतो. म्हणून हीं कर्मे त्याज्य होत हें म्हणणें गैर ठरतें. 'तत्' आणि 'सत्' या दोन कर्मांखेरीज 'असत्' म्हणजे वाईट कर्म शिल्लक राहिलें. पण तें उभय लोकींहि गर्ह्य असल्यामुळें त्याचा संकल्पांत समावेश होत नाहीं, असें शेवटच्या श्लोकांत दर्शविलें आहे. भगवान् म्हणतात--]

(२३) परब्रह्माचा 'ॐतत्सत्' असा तीन प्रकारें (शास्त्रांत) निर्देश केला जातो. या (-च) निर्देशानें पूर्वी ब्राह्मण वेद व यज्ञ निर्माण केलेले आहेत.

§§ तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥
तदित्यनभिसंधाय फलं यज्ञतपःक्रियाः ।
दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकांक्षिभिः ॥ २५ ॥
सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते ।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते ॥ २६ ॥
यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

[सर्व सृष्टीच्या आरंभीं ब्रह्मदेवरूपी पहिला ब्राह्मण, देव आणि यज्ञ हे उत्पन्न झालेले आहेत असें पूर्वींच (गी. ३.१०) सांगितलें आहे. पण हें सर्व ज्या परब्रह्मापासून निर्माण झालें, त्या परब्रह्माचें स्वरूप "ॐतत्सत्" या तीन शब्दांत आहे. म्हणून "ॐतत्सत्" हा संकल्प सर्व सृष्टीचें मूळ होय, असा या श्लोकाचा भावार्थ आहे. आतां या संकल्पांतील तीन पदांचें कर्मयोगदृष्ट्या पृथक् निरूपण करितात--]

(२४) तस्मात् म्हणजे जगाला या संकल्पानें आरंभ झाला आहे म्हणून, ब्रह्मवादी लोकांचीं यज्ञ, दान, तप, आणि इतर शास्त्रोक्त कर्में नेहमीं 'ॐ' असा उच्चार करून प्रवृत्त होत असतात. (२५) 'तत्' या शब्दानें फलाची आशा न ठेवितां यज्ञ, तप दान वगैरे अनेक प्रकारच्या क्रिया मोक्षार्थी लोक करीत असतात. (२६) अस्तित्व आणि साधुत्व म्हणजे चांगलेपणा या अर्थीं 'सत्' हा शब्द योजिला जातो; आणि हे पार्था ! तसेंच प्रशस्त म्हणजे चांगल्या कर्मासहि 'सत्' हा शब्द लावण्यांत येतो. (२७) यज्ञ, तप आणि दान यांच्या ठिकाणीं स्थिति म्ह० स्थिर भावना असणें यालाहि 'सत्' असें म्हणतात; व यांच्यासाठीं जें कर्म करावयाचें त्या कर्मालाहि 'सत्' हेंच नांव आहे.

§§ अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे श्रद्धात्रयविभागयोगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

[यज्ञ, तप, व दान हीं प्रमुख धार्मिक कृत्यें होत; व यासाठीं जें कर्म करावयाचें त्यालाच मीमांसकांनीं यज्ञार्थ कर्म असें सामान्य नांव दिलें आहे. हें कर्म करितांना फलाशा असली तरी ती धर्माला अनुकूल असल्यामुळें हीं कर्में 'सत्' या वर्गांत पडून सर्व निष्काम कर्मे "तत्=तें ह्मणजे पलीकडलें" या वर्गांत येतें. याप्रमाणें प्रत्येक कर्मारंभीं "ॐतत्सत्" असा जो ब्रह्मसंकल्प ह्मणतात, त्यांत या दोन्हीं कर्मांचा समावेश होत असल्यामुळें हीं दोन्हीं कर्में ब्रह्मानुकूलच ह्मटलीं पाहिजेत. गीतारहस्य पृ. २४३ पहा. बाकी राहिलें 'असत्' त्याची वाट काय हें आतां सांगतात–]

(२८) अश्रद्धेनें जें हवन केलें, जें (दान) दिलें, जें तप आचरिलें, आणि जें कांहीं (कर्म) केलें, तें 'असत्' ह्मटलें आहे. हे पार्था ! तें (कर्म) मेल्यावर (परलोकीं) नाहीं, आणि या लोकींहि (लाभत) नाहीं.

[तात्पर्य, ब्रह्मस्वरूपाचा बोधक जो सर्वमान्य संकल्प त्यांतच निष्काम बुद्धीनें, किंवा केवळ कर्तव्य ह्मणून, केलेल्या सात्त्विक कर्मांचा आणि शास्त्राप्रमाणें सद्बुद्धीनें, केलेल्या प्रशस्त कर्मांचा किंवा सत्कर्मांचा समावेश होतो. बाकीचीं कर्में फुकट होत. ब्रह्मनिर्देशांतच ज्या कर्मांचा समावेश होतो. आणि ब्रह्मदेवाबरोबरच जें कर्म उत्पन्न झालें (गी. ३. १०), व जें कोणालाहि सुटलें नाहीं, तें सोडून द्या असें ह्मणणें योग्य नव्हे हें यावरून सिद्ध होतें 'ॐतत्सत्' या ब्रह्मनिर्देशाचा वरील कर्मयोगपर अर्थ याच अध्यायांत कर्मविभागाला जोडून सांगण्याचा

अष्टादशोऽध्यायः।

अर्जुन उवाच।

संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम्।

हेतुहि तोच आहे. कारण नुसत्या ब्रह्मस्वरूपाचें वर्णन मागें तेराव्या अध्यायांत व त्यापूर्वींहि आलेलें आहे. 'ॐतत्सत्' याचा मूळचा अर्थ काय असावा हें गीतारहस्याच्या नवव्या प्रकरणाच्या अखेर (पु.२४३) सांगितलें आहे. 'सच्चिदानंद' हा ब्रह्मनिर्देश हल्लीं प्रचारांत आहे. पण तो न घेतां 'ॐतत्सत्' हा ब्रह्मनिर्देशच ज्या अर्थी येथें घेतला आहे त्या अर्थी 'सच्चिदानंद' हा ब्रह्मनिर्देशच सामान्य ब्रह्मनिर्देश या रूपानें, प्रायः गीतेनंतर प्रचारांत आला असावा असें यावरून एक अनुमान निघण्याचा संभव आहे.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग–म्हणजे कर्मयोग–शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील श्रद्धात्रयविभाग नांवाचा सतरावा अध्याय समाप्त झाला.

अध्याय अठरावा.

[अठरावा अध्याय हा सर्व गीताशास्त्राचा उपसंहार होय. म्हणून आतांपर्यंत काय काय सांगितलें याचें या ठिकाणीं थोडक्यांत सिंहावलोकन करूं (जास्त माहितीसाठीं गीतार. प्र. १४ पहा). स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलें युद्ध सोडून देऊन भीक मागण्यास तयार झालेल्या अर्जुनास आपलें कर्तव्य करावयास प्रवृत्त करण्यासाठीं गीता उपदेशिली आहे, हें पहिल्या अध्यायावरून स्पष्ट आहे. गुरुहत्यादि दोषयुक्त कर्म केल्यानें आत्म्याचें कल्याण होणार नाहीं, अशी अर्जुनाची शंका होती. म्हणून आत्म-

त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १ ॥

ज्ञानी पुरुषांनीं स्वीकारिलेले दोन प्रकारचे आयुष्यक्रमणाचे मार्ग दुसऱ्या अध्यायाच्या आरंभींच सांगितले, एक सांख्य (सन्यास) व दुसरा कर्मयोग (योग); आणि हे दोन्ही मार्ग जरी मोक्षप्रद असले तरी त्यांतले त्यांत कर्मयोगच अधिक श्रेयस्कर असा अखेर सिद्धान्त केला (गी. ५.२). पैकीं कर्मयोगांत बुद्धि श्रेष्ठ समजतात; बुद्धि स्थिर व सम असली म्हणजे कर्माची बाधा लागत नाहीं; कर्म कोणाला सुटलें नाहीं व कोणीं सोडूंहि नये; फक्त फलाशा सोडिली म्हणजे झालें; स्वतःकरितां नको तरी लोकसंग्रहार्थ कर्म करणें जरूर आहे; बुद्धि चांगली असली म्हणजे ज्ञानाचा व कर्माचा विरोध येत नाहीं; आणि पूर्वींची वहिवाट पहातां जनकादि याप्रमाणेंच वागले; इत्यादि युक्तिवाद तिसऱ्यापासून पांचव्या अध्यायापर्यंत आहे. कर्मयोगसिद्ध्यर्थ लागणारी बुद्धीची ही समता कशी प्राप्त करावी, आणि हा कर्मयोग चालवीत असतां त्यानेंच अखेर मोक्ष कसा मिळतो, हा यापुढला विषय होय. ही समता प्राप्त होण्यास इंद्रियनिग्रह करून एकच परमेश्वर सर्वांभूतीं भरला आहे हें पुरें जाणिलें पाहिजे, दुसरा मार्ग नाहीं. पैकीं इंद्रियनिग्रहाचें वर्णन सहाव्या अध्यायांत करून सातव्या अध्यायापासून सतराव्या अध्यायापर्यंत कर्मयोग आचरीत असतांच परमेश्वराचें ज्ञान कसें होतें, व तें ज्ञान कोणतें, हें सांगितलें आहे. पैकीं सातव्यांत व आठव्यांत क्षराक्षराचें किंवा व्यक्ताव्यक्तांचें ज्ञानविज्ञान सांगून, परमेश्वराच्या व्यक्त रूपापेक्षां अव्यक्त जरी श्रेष्ठ आहे, तरी परमेश्वर एक आहे ही बुद्धी ढळूं न देतां व्यक्ताचीच उपासना करणें प्रत्यक्षावगम्य अतएव सर्वांस सुलभ हा अर्थ नवव्या अध्यायापासुन बाराव्या अध्यायापर्यंत वर्णिला आहे. नंतर क्षराक्षरविचारांत ज्याला अव्यक्त म्हणतात तोच मनुष्याच्या शरीरांतील आत्मा होय असा क्षेत्रक्षेत्रज्ञ विचार तेराव्या अध्यायांत सांगितला; व पुढें एकाच अव्यक्तापासुन प्रकृतीच्या गुणांमुळें जगांतील विविध स्वभा-

श्रीभगवानुवाच ।

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः ।

वाचीं मनुष्यें अगर दुसरा नानाविध पसारा कसा होतो या क्षराक्षरविज्ञानान्तर्गत विषयाचा चवदाव्यापासून सतराव्यापर्यंत चार अध्यायांत सविस्तर विचार करून ज्ञानविज्ञाननिरूपण पुरें केलें आहे. तथापि ठिकठिकाणीं तूं कर्म कर, असाच अर्जुनास उपदेश असून, परमेश्वराची भक्ति करून शुद्धान्तःकरणानें 'परमेश्वरार्पणपूर्वक स्वधर्माप्रमाणें केवळ कर्तव्य म्हणून आमरणान्त सर्व कर्मे करीत रहाणें' हा कर्मयोगपर आयुष्यक्रमणाचा मार्गच सर्वांत उत्तम असा सिद्धान्त केला आहे. ज्ञानमूलक व भक्तिप्रधान कर्मयोगाचें याप्रमाणें सांगोपांग विवेचन झाल्यावर, त्याच धर्माचा अठराव्या अध्यायांत उपसंहार करून अर्जुनाला स्वेच्छेनें युद्ध करण्यास प्रवृत्त केलें आहे. गीतेंत सर्वोत्तम म्हणून प्रतिपादन केलेल्या या मार्गांत 'तूं चतुर्थाश्रम धारण करून संन्यासी हो,' असें अर्जुनाला सांगितलें नाहीं. तथापि या मार्गानें वागणारा मनुष्य 'नित्यसंन्यासी' (गी. ५. ३) असतो, असें म्हटलें आहे. म्हणून चतुर्थाश्रमरूपी सन्यास घेऊन सर्व कर्मांचा केव्हां तरी खरोखरच त्याग करण्याचें तत्त्व या कर्मयोगमार्गांत आहे कीं नाहीं, नसल्यास 'संन्यास व 'व त्याग' या दोन शब्दांचें काय असा अर्जुनाचा आतां प्रश्न आहे. गीतारहस्य पृ. ३४६–३४७ पहा.]

अर्जुन म्हणाला—(१) हे महाबाहो हृषीकेशा ! संन्यासांतील तत्त्व, आणि हे केशिदैत्यनिषूदना ! त्यागांतील तत्त्व मी पृथक् जाणूं इच्छितों.

['संन्यास' व 'त्याग' या शब्दांचे केवळ कोशकारांनीं दिलेले अर्थ किंवा त्यांतील भेद विचारण्यासाठीं हा प्रश्न केलेला नाहीं. दोहोंचाहि धात्वर्थ 'सोडणें' असा असून ही गोष्ट अर्जुनास माहीत नव्हती असें नाहीं. परंतु भगवान् कर्मे सोडण्यास कोठेंच सांगत नसून चवथ्या, पांचव्या किंवा सहाव्या अध्यायांत (४. ४१; ५. १३; ६. १) अगर

सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥

इतरत्र संन्यासाचें म्हणून जें वर्णन आहे तेथें फक्त फलाशेचा ‘ त्याग ’ करून (गी. १२ ११) सर्व कर्मांचा परमेश्वराचे ठायीं ‘संन्यास’ म्हणजे अर्पण करा असें त्यांनीं सांगितलें आहे (३.३०;१२.६); आणि उपनिषदांत पहावें तर ‘न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः’ (कै. १. २;) नारायण. (१२. ३)—सर्व कर्मांचा स्वरूपतः ‘त्याग’ करूनच कित्येकांनीं मोक्ष मिळविला,–किंवा “ वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धतत्त्वाः ” (मुंडक ३.२.६)—कर्मत्यागरूपी ‘ संन्यास ’ योगानें शुद्ध झालेले ‘ यति ’–अथवा ‘ किं प्रजया करिष्यामः’ (बृ. ४.४.२२)–आम्हांला पुत्रपौत्रादिक प्रजा काय करावयाची !–अशीं कर्मत्यागपर संन्यासधर्माचीं वचनें आढळून येतात. अर्थात् भगवान् ‘ त्याग ’ व ‘ संन्यास ’ हे दोन शब्द स्मृतिग्रंथांतून प्रतिपादन केलेल्या चार आश्रमांपैकीं कर्मत्यागरूप संन्यासाश्रमास न लावितां दुसऱ्या कोणत्या तरी अर्थानें त्या शब्दांचा उपयोग करीत आहेत अशी अर्जुनाची समजूत झाल्यानें, त्याचा पूर्ण खुलासा व्हावा म्हणून त्यानें हा प्रश्न विचारिला आहे. गीतारहस्य प्रकरण अकरा (पृ. ३४४–३४७) यांत याचें सविस्तर विवेचन आहे तें पहा.]

श्रीभगवान् म्हणाले—(२) काम्य (म्हणून जेवढीं) कर्मे त्यांचा न्यास म्हणजे सोडणें याला शहाणे लोक संन्यास असें समजतात; (व) सर्व कर्मांच्या फलांचा त्याग करणें याला पंडित त्याग असें म्हणतात.

[कर्मयोगमार्गांत संन्यास व त्याग कशाला म्हणावयाचें तें या श्लोकांत स्पष्ट सांगितलें आहे. पण संन्यासमार्गीय टीकाकारांस हें मत ग्राह्य नसल्यामुळें त्यांनीं या श्लोकाची बरीच ओढाताण केली आहे. श्लोकांत प्रथमच ‘ काम्य ’ हा शब्द आला आहे. म्हणून मीमांसकांचे नित्य, नैमित्तिक, काम्य व निषिद्ध, इ. कर्मांचे भेद या ठिकाणीं विव-

§§ त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः ।

क्षित असून पैकीं काम्य तेवढीं " कर्में सोडावीं असा भगवंतांचा उपदेश आहे असें या टीकाकारांचें ह्मणणें आहे. परंतु संन्यासमार्गांतील लोकांस नित्य आणि नैमित्तिक कर्मांचा समावेश काम्य कर्मांतच येथें केलेला आहे, असें प्रतिपादन करावें लागत आहे. इतकें झालें तरी या श्लोकाच्या दुसऱ्या अर्धांत फलाशा सोडावी, कर्में सोडूं नयेत, असें जें ह्मटलें आहे (पुढें सहावा श्लोक पहा) त्याची संगति लागत नसल्यामुळें, अखेर कर्मयोगमार्गाची भगवंतांनीं ही पोकळ स्तुती केली आहे, भगवंतांचा खरा अभिप्राय कर्में सोडावीं असाच आहे, असा आपल्या पदरचाच शेरा मारून या टीकाकारांनीं आपलें समाधान करून घेतलें आहे ! संन्यासादि सांप्रदायिक दृष्टीनें या श्लोकाचा अर्थ नीट लागत नाहीं, हें यावरून उघड होतें. त्याचा खरा अर्थ कर्मयोगपर म्हणजे फलाशा सोडून आमरणान्त सर्व कर्में करण्याचें जें तत्व पूर्वीं गीतेंत अनेक वेळां सांगितलें आहे त्याच्याच अनुरोधानें लाविला पाहिजे; व तो सरळ लागतोहि. 'काम्य' शब्दानें मीमांसकांचा नित्य, नैमित्तिक, काम्य व निषिद्ध, हा कर्मविभाग या ठिकाणीं अभिप्रेत नाहीं, हें प्रथम लक्षांत ठेविलें पाहिजे. कर्मयोगमार्गांत सर्व कर्मांचे 'काम्य' म्हणजे फलाशा धरून केलेलीं, आणि 'निष्काम' म्हणजे फलाशा सोडून केलेलीं, असे दोनच वर्ग करीत असतात; व मनुस्मृतींत त्यांस अनुक्रमें 'प्रवृत्त' कर्म व 'निवृत्त' कर्म अशीं नांवें दिलेलीं आहेत (मनु. १२.८८ व ८९ पहा). कर्में नित्य असोत, नैमित्तिक असोत, काम्य असोत, कायिक असोत, वाचिक असोत, मानसिक असोत, अथवा सात्विकादि भेदानें दुसऱ्या कोणत्याहि प्रकारचीं असोत, तीं सर्व 'काम्य' आणि 'निष्काम,' या दोन वर्गांपैकीं कोणत्या तरी एका कोटींत आलींच पाहिजेत. कारण, काम म्ह० फलाशा असणें किंवा नसणें, या दोहोंव्यतिरिक्त फलाशेच्या दृष्टीनें तिसरा भेद संभवत नाहीं. ज्या

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥

कर्मांचें जें फल शास्त्रांत सांगितलें आहे, उदाहरणार्थ, पुत्रप्राप्तीसाठीं पुत्रेष्टि, त्या फलासाठीं तें कर्म केलें तर काम्य झालें; आणि त्या फलाची इच्छा मनांत न ठेवतां तेंच कर्म केवळ कर्तव्य म्हणून केलें तर तें निष्काम म्हणावयाचें. सर्व कर्मांचे 'काम्य' आणि 'निष्काम' (किंवा मनुच्या परिभाषेप्रमाणें प्रवृत्त व निवृत्त) असे दोन भेद झाल्यावर, कर्मयोगी सर्व प्रकारचीं काम्य कर्में अजीबात सोडितो; म्हणून कर्मयोगांतहि काम्यकर्मांचा 'संन्यास' करावा लागतो असें सिद्ध होतें. कर्मांच्या वरील दोन वर्गांपैकीं निष्काम कर्में शिल्लक राहिलीं. हीं निष्काम कर्में कर्मयोग्यानें केलीं पाहिजेत, असा गीतेचा निश्चित उपदेश आहे हें खरें; पण त्यांतहि फलाशेचा सर्वस्वी 'त्याग' करावा लागतो (गी. ६.२). म्हणून त्यागाचें तत्वहि गीताधर्मांत कायमच रहातें. सारांश, सर्व कर्में न सोडितांहि 'संन्यास' व 'त्याग' हीं दोन्ही तत्वें कर्मयोगमार्गांत कायम रहातात, हें अर्जुनाच्या लक्षांत येण्यासाठीं संन्यास म्हणजे 'काम्य कर्मांचा अजीबात संन्यास', आणि त्याग' म्हणजे 'जीं कर्में करावयाचीं त्या सर्वांत फलाशेचा त्याग' या दोन व्याख्या या श्लोकांत दिल्या आहेत. मागें संन्यास (किंवा सांख्य) व योग हे तत्वतः एकच आहेत, असें दाखवितांना 'संन्यासी' या शब्दाचा (गी ५.३–६ व ६.१,२ पहा), व पुढें याच अध्यायांत 'त्यागी' शब्दाचा (गी. १८.११) अर्थहि याचप्रमाणें केलेला असून, प्रकृतस्थलीं तोच अर्थ इष्ट आहे. ब्रह्मचारी गृहस्थ व वानप्रस्थ अशा क्रमानें "शेवटीं प्रत्येकानें सर्वकर्मत्यागरूप संन्यास अगर चतुर्थाश्रम घेतल्याखेरीज मोक्षप्राप्तीच होत नाहीं," हें स्मार्त मत येथें प्रतिपाद्य नाहीं. संन्यासाचा भगवा वेष घेऊन कर्मयोगी सर्व कर्मांचा त्याग करीत नसला तरी तो संन्यासाचें खरें तत्व पाळीत असल्यामुळें कर्मयोगाचा स्मृतिग्रंथाशीं विरोध नाहीं असें यावरून सिद्ध होतें. आतां

निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।
त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः ॥ ४ ॥
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ॥ ५ ॥
एतान्यपि तु कर्माणि संगं त्यक्त्वा फलानि च ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ ६ ॥

संन्यासमार्ग व मिमांसक यांच्यामधील कर्माबद्दलच्या वादाचा उपन्यास करून कर्मयोगशास्त्राचा त्या बाबतींतील अखेर निर्णय सांगतात—]

(३) कर्म दोषयुक्त म्हणून त्याचा (सर्वस्वी) त्याग करावा असें कित्येक पंडित ह्मणतात; आणि यज्ञ, दान, तप व कर्म यांचा कधींहि त्याग करूं नये असें दुसऱ्यांचें म्हणणें आहे. (४) तरी हे भरतश्रेष्ठा! त्यागाबद्दल माझा निर्णय काय तो ऐक. त्याग हे पुरुषश्रेष्ठा! तीन प्रकारचा सांगितला आहे. (५) यज्ञ, दान, तप आणि कर्म यांचा त्याग करूं नये; तीं (कर्में) केलींच पाहिजेत. यज्ञ, दान व तप, हीं शहाण्या पुरुषांस (-हि) पावन म्हणजे चित्तशुद्धिकारक आहेत. (६) म्हणून हीं (यज्ञदानादि) कर्में सुद्धां आसक्ति न ठेवतां फलांचा त्याग करून (इतर निष्काम कर्मां प्रमाणेंच लोकसंग्रहार्थ) केलीं पाहिजेत, असें हे पार्था! माझें निश्चित मत (असून तेंच) उत्तम आहे.

[कर्माचा दोष म्ह० बंधकत्व कर्मांत नाहीं, फलाशेंत आहे. म्हणून सर्व कर्में फलाशा सोडून निष्काम बुद्धीनें करावीं असें कर्मयोगाचें जें तत्व पूर्वीं अनेक वेळां सांगितलें त्याचा हा उपसंहार आहे. सर्व कर्में दोषयुक्त अतएव त्याज्य होत हें संन्यासमार्गांतलें मत गीतेस संमत नाहीं (गी. १८.४८ व ४९ पहा). गीता फक्त 'काम्य' कर्मांचा संन्यास करण्यास सांगत आहे. पण धर्मशास्त्रांत प्रतिपादिलेलीं कर्में पाहिलीं

§§ नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।

तर तीं सर्व काम्यच असल्यामुळें (गी. २.४२–४४), त्यांचाहि संन्यास करावा असें आतां प्राप्त होतें; व तसें केलें तर यज्ञचक्र बुडून (३. १६) सृष्टि उध्वस्त होण्याचाहि प्रसंग येतो. तेव्हां करावें काय ? गीता या प्रश्नाचें उत्तर असें देते कीं, यज्ञदानादि कर्मे स्वर्गादि फल-प्राप्त्यर्थ करा म्हणून शास्त्रांत जरी सांगितलें असलें, तरी यज्ञ करणें दान करणें, तप करणें इ० माझें कर्तव्य होय (गी. १७.११, १७ व २० पहा), अशा निष्काम बुद्धीनें लोकसंग्रहार्थ हींच कर्मे करितां येत नाहींत असें नाहीं. म्हणून लोकसंग्रहार्थ स्वधर्माप्रमाणें दुसरीं निष्काम कर्मे जशीं करावयाचीं तद्वतच यज्ञदानादि कर्मेसुद्धां फलाशा व आसक्ति सोडून केलीं पाहिजेत. कारण, तीं नेहमींच 'पावन' म्हणजे चित्तशुद्धि-कारक किंवा परोपकारबुद्धि वाढविणारीं आहेत. मूळांत "एतान्यपि–हीं सुद्धां" असे जे शब्द आहेत त्यांचा अर्थ "इतर निष्काम कर्माप्र-माणें हीं यज्ञदानादि कर्मे सुद्धां" असा आहे. अशा रीतीनें फलाशा सोडून किंवा भक्तिदृष्ट्या केवळ परमेश्वरार्पणबुद्धीनें हीं कर्मे केलीं म्हणजे सृष्टीचें रहाटगाडगें चालू राहून कर्त्याच्या मनांतली फलाशा सुटलेली असल्यामुळें हीं कर्मे मोक्षप्राप्तीच्याहि आड न येतां सर्व गोष्टींचा नीट मेळ बसतो; व कर्मासंबंधानें कर्मयोगशास्त्राचा हाच अखे-रचा निश्चित सिद्धान्त आहे (गीता. २.४५ वरील आमची टीप पहा) मीमांसकांचा कर्ममार्ग आणि गीतेंतील कर्मयोग यांमधला भेद गीता-रहस्यांत (पृ. २८९–२९२; व पृ. ३४२–३४४) अधिक स्पष्ट करून दाखविला असल्यामुळें, या विषयाची येथें जास्त चर्चा करीत नाहीं. असो; अर्जुनाच्या प्रश्नावरून संन्यास व त्याग यांच्या अर्थाचा कर्म-योगदृष्ट्या याप्रमाणें खुलासा केल्यावर, सात्त्विकादि भेदानें कर्मे कर-ण्याचे निरनिराळे प्रकार कोणते हे सांगून तोच अर्थ दृढ करितात—

मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ।। ७ ।।
दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥ ८ ॥
कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
संगं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ ९ ॥
§§ न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्यते ।

(७) जें कर्म (स्वधर्माप्रमाणें) नियत म्ह० नेमलेलें त्याचा संन्यास म्ह० त्याग करणें (कोणासहि) योग्य नाहीं. मोहानें केलेला त्याचा त्याग तामस म्हटला आहे. (८) शरीराला कष्ट होतील या भीतीनें, म्ह० दुःखकारक एवढ्याचसाठीं, जर कर्म सोडील तर त्याचा त्याग राजस होऊन त्यागाचें (म्हणून जें) फल (तें) त्याला मिळणार नाहीं. (९) हे अर्जुना (स्वधर्माप्रमाणें) नियत म्हणजे नेमलेलें कार्य म्हणजे कर्तव्य ह्मणूनच जें कर्म संग व फल सोडून केलें जातें, तेव्हां त्याला सात्त्विक त्याग समजतात.

[सातव्या श्लोकांत 'नियत' या पदाचा नित्यनैमित्तिकादि भेदांपैकीं 'नित्य' कर्म असा अर्थ कित्येक करितात तो बरोबर नाहीं. 'नियतं कुरु कर्म त्वं' (गी. ३.८) या ठिकाणीं नियत पदाचा जो अर्थ आहे तोच येथेंहि घेतला पाहिजे, मीमांसकांची परिभाषा येथें विवेक्षित नाहीं, हें वर सांगितलेंच आहे. 'नियत' शब्दाऐवजीं 'कार्य' हा शब्द गी. ३.१९ यांत आला असून ९ व्या श्लोकांत ' कार्य ' व ' नियत ' हे शब्द एकत्र आले आहेत. स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलें कोणतेहि कर्म न सोडितां तेंच कर्म कर्तव्य म्हणून करणें (गी. ३.१९ पहा) याला सात्त्विक त्याग म्हणतात, इतकेंच नव्हे तर कर्मयोगशास्त्रांत यालाच त्याग किंवा संन्यास हें नांव आहे, असें जें या अध्यायाचे आरंभीं दुसऱ्या श्लोकांत सांगितलें त्याचेंच हें समर्थन आहे. त्याग किंवा संन्यास

त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १० ॥
न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥
§§ अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥

[यांच्या अर्थाचा हा खुलासा झाला. आतां याच तत्त्वाला अनुसरून खरा त्यागी किंवा संन्यासी कोण हें सांगतात--]

(१०) एखादें कर्म अकुशल म्हणजे अकल्याणकारक असलें तर त्याचा द्वेष करीत नाहीं, व दुसरें कल्याणकारक किंवा फायद्याचें आहे म्हणून त्यांत अनुषक्त होत नाहीं, तो सत्वशील बुद्धिमान् व संशयविरहित त्यागी म्ह० संन्यासी म्हणावयाचा (११) कारण ज्याला म्हणून देह आहे त्याला कर्माचा निःशेष त्याग करणें शक्य नाहीं. म्हणून ज्यानें (कर्मे न सोडितां) फक्त कर्मफलांचा त्याग केला त्यालाच (खरा) त्यागी म्हणजे संन्यासी म्हटलें आहे.

[अशा प्रकारें, म्ह० कर्म न सोडितां फक्त फलाशा सोडून जो त्यागी झाला त्याला त्याच्या कर्माचीं कोणतींच फलें बंधक होत नाहींत असें आतां सांगतात--]

(१२) अनिष्ट, इष्ट व (कांहीं इष्ट व कांहीं अनिष्ट असें) मिश्र. याप्रमाणें कर्माचें तीन प्रकारचें फल, मेल्यावर अत्यागी म्हणजे फलाशेचा त्याग न करणाऱ्या पुरुषास मिळतें. पण जो संन्यासी म्हणजे फलाशा सोडून कर्मे करणारा त्याला (हें फल) कधींहि मिळत नाहीं; म्हणजे बांधूं शकत नाहीं.

[त्याग, त्यागी व संन्यासी यांच्याबद्दलचे हे विचार पूर्वी (गी. ३. ४-७; ५. २-१०; ६. १) अनेक ठिकाणीं आले असून त्यांचाच येथें उप-

§§ पंचैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे ।
सांख्ये कृतांते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १३ ॥
अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधाश्च पृथक् चेष्टा दैवं चैवात्र पंचमम् ॥ १४ ॥
शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पंचैते तस्य हेतवः ॥ १५ ॥
§§ तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः ॥ १६ ॥
यस्य नाहंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वा स इमां ल्लोकान्न हन्ति न निबद्ध्यते ॥ १७ ॥

संहार केला आहे. सर्व कर्मांचा संन्यास केव्हांच गीतेस इष्ट नाहीं. फलाशेचा त्याग करणारा पुरुषच गीतेप्रमाणें खरा किंवा नित्यसंन्यासी होय (गी. ५. ३). खरा त्याग म्हणजे ममत्वयुक्त फलाशेचा अर्थात् अहंकारबुद्धीचा त्याग. हाच सिद्धांत दृढ करण्यास आतां आणखी कारणें सांगतात—]

(१३) हे महाबाहो! सर्व कर्में घडून येण्यास सांख्यांच्या सिद्धान्तांत जीं पांच कारणें सांगितलीं आहेत तीं मी (तुला) सांगतों ऐक. (१४) अधिष्ठान (जागा), तसाच कर्ता, निरनिराळया प्रकारचें कारण म्हणजे साधन किंवा हत्यार, अनेक प्रकारच्या (कर्त्यांच्या) पृथक् पृथक् चेष्टा म्हणजे व्यापार, आणि त्याबरोबरच पांचवें दैव होय. (१५) शरीरानें, वाचेनें किंवा मनानें मनुष्य जें जें कर्म आरंभितो—मग तें न्याय्य असो वा विपरीत म्हणजे अन्याय्य असो—त्याचीं हीं पांच कारणें आहेत.

(१६) या प्रकारची (खरी) स्थिती असतां, बुद्धि संस्कृत नसल्यामुळें मी एकटाच कर्ता आहें असें ज्याला वाटतें त्या दुर्मतीला कांहींच कळत नाहीं (असें म्हटलें पाहिजे). (१७) ज्याला 'मी करितों' ही भावना नाहीं, व

§§ ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।

ज्याची बुद्धि अलिप्त असते, त्यानें या लोकांना मारिलें तरीहि मारिलें असें होत नाहीं, आणि तें (कर्म) त्याला बंधकहि होत नाहीं.

तेराव्या श्लोकांत सांख्य शब्दाचा अर्थ वेदान्तशास्त्र असा कित्येक टीकाकारांनीं केला आहे. पण पुढील म्हणजे चवदावा श्लोक नारायणीय धर्मांत (म. भा. शां. ३४७.८७) अक्षरशः आला असून तेथें तत्पूर्वीं प्रकृति व पुरुष या कापिलसांख्यांतील तत्त्वांचा उल्लेख असल्यामुळें सांख्य या शब्दानें प्रकृतस्थलींहि कापिल सांख्यशास्त्रच अभिप्रेत आहे असें आमचें मत आहे. कर्मफलाची आशा मनुष्यानें धरूं नये, किंवा मी अमुक करीन ही अहंकारबुद्धि मनांत ठेवूं नयें, हा सिद्धान्त पूर्वीं गीतेंत अनेक वेळां आलेला असून (गी. २.१९;२.४७;३ २७;५.८–११; १३.२९) तोच येथें " कर्माचें फल घडण्यास मनुष्य हा एकटाच कारण नाहीं" असें सांगून दृढ केला आहे (गीतार. प्र. ११ पहा). मनुष्य या जगांत असो वा नसो, प्रकृतिस्वभावाप्रमाणें जगाचा अखंड व्यापार नेहमीं चालूच आहे; व मनुष्य आपण जें कांहीं केलें असें समजतो तें केवळ त्याच्या प्रयत्नाचें फल नसून त्याचा प्रयत्न आणि जगांतील इतर व्यापार किंवा चेष्टा या सर्वांच्या साह्यानें तें कार्य घडून आलेलें असतें असा १४ व्या श्लोकाचा अर्थ आहे. उदाहरणार्थ शेती केवळ मनुष्याच्याच प्रयत्नावर अवलंबून नसून जमीन, बीं, पाऊस, खत, बैल इत्यादिकांचे गुणधर्म किंवा व्यापार यांची, शेती सफल होण्यास अवश्य मदत लागत्ये. मनुष्याचा प्रयत्न सिद्ध होण्यास अशा रीतीनें जगाच्या ज्या विविध व्यापारांचें साहाय्य लागतें त्यांपैकीं कांहीं व्यापार आपणांस माहीत असून त्यांची अनुकूलता पाहूनच मनुष्य प्रयत्न करीत असतो. पण आपल्या प्रयत्नांस अनुकूल किंवा प्रतिकूल असणारे दुसरे असेहि कांहीं सृष्टीव्यापार असतात कीं त्यांची आपणांस माहिती नसत्ये. यांसच दैव असें म्हणतात; व कार्य घडून येण्याचें हें पांचवें कारण

करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥ १८ ॥

होय, असें म्हटलें आहे. मनुष्याचा प्रयत्न सफल होण्यास इतक्या सर्व गोष्टींची अवश्यकता असून त्यांपैकीं पुष्कळ आपल्या ताब्यांतल्या अगर आपणांस माहीतहि जर नसतात, तर मी अमुक करीन म्हणून अभिमान धरणें, किंवा माझ्या कर्मांचें फल अमुकच व्हावें अशी फलाशा ठेवणें, हें मूर्खपणाचें लक्षण होय, असें उघड सिद्ध होतें (गीतार. पृ. ३२४ व ३२५ पहा). तथापि ज्याची फलाशा सुटली त्यानें वाटेल तें कुकर्म करावें असाहि सतराव्या श्लोकाचा अर्थ समजावयाचा नाहीं. सामान्य मनुष्यें जें कांहीं कारितात तें स्वार्थाच्या लोभानें करीत असल्यामुळें त्यांच्या हातून गैरवर्तन होत असतें. पण ज्याचा स्वार्थ, लोभ किंवा फलाशा पूर्ण लयास जाऊन सर्व भूतें ज्याला सारखींच झालीं त्याच्या हातून कोणाचेंच अनहित होणें शक्य नाहीं. कारण दोष बुद्धींत असतो, कर्मांत नाहीं. म्हणून ज्याची बुद्धि शुद्ध व पवित्र असें प्रथम कायम ठरलें त्यानें केलेली एखादी गोष्ट लौकिकदृष्ट्या दिसण्यांत जरी विपरीत दिसली तरी त्यांतील बीज शुद्धच असलें पाहिजे असें न्यायतःच प्राप्त होतें, व त्याबद्दल शुद्ध बुद्धीच्या मनुष्यास जबाबदार धरितां येत नाहीं, असें सतराव्या श्लोकांत म्हटलें आहे. स्थितप्रज्ञाच्या म्हणजे शुद्ध बुद्धीच्या पुरुषाच्या निष्पापत्वाबद्दल हें तत्त्व उपनिषदांतूनहि वर्णिलेलें आहे (कौषी. ३. १ व पंचदशी, १४. १६ व १७ पहा). पण यासंबंधानें गीतारहस्याच्या बाराव्या प्रकरणांत (पृ. ३६८—३७२) पूर्ण विवेचन केलें असल्यामुळें येथें जास्त विस्तार करीत नाहीं. अर्जुनाच्या प्रश्नावरून उपस्थित झालेल्या संन्यास व त्याग या शब्दांच्या अर्थाची याप्रमाणें मीमांसा करून स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलीं कर्में अहंकारबुद्धि व फलाशा सोडून करणें हाच सात्त्विक किंवा खरा त्याग होय. कर्में सोडणें हा खरा त्याग नव्हे, असें सिद्ध केल्यावर, कर्माच्या सात्त्विकादि भेदांचा जो विचार सतराव्या अध्यायांत सुरू केला तोच आतां कर्मयोगदृष्ट्या पुरा करून घेतात.

(१८) ज्ञान, ज्ञेय, व ज्ञाता अशी तीन प्रकारची कर्मचोदना, आणि

ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १९ ॥

करण, कर्म व कर्ता असा तीन प्रकारचा कर्मसंग्रह आहे. (१९), ज्ञान, कर्म आणि कर्ता (प्रत्येकीं सत्त्व, रज व तम या) गुणभेदानें तीन तीन प्रकारचीं आहेत असें गुणसंख्यानशास्त्रांत म्ह० कापिलसांख्यशास्त्रांत म्हटलें आहे. ते (प्रकार) जसेच्या तसे (तुला सांगतों) ऐक.

[कर्मचोदना व कर्मसंग्रह हे शब्द पारिभाषिक आहेत. कोणतेंहि कर्म इंद्रियांनीं घडण्यापूर्वीं त्याचा मनानें निश्चय करावा लागतो. म्हणून या मानसिक विचारास 'कर्मचोदना' म्ह० कर्म करण्याची प्रथम प्रेरणा असें म्हणतात; व ती साहजिकरीत्या ज्ञान, ज्ञेय व ज्ञाता याप्रमाणें तीन प्रकारची असते. उदाहरणार्थ प्रत्यक्ष मडकें करण्यापूर्वीं मला अमुक करावयाचें (ज्ञेय), व तें अमक्या रीतीनें होईल (ज्ञान), असें कुंभार (ज्ञाता), आपल्या मनानें ठरवीत असतो ही कर्मचोदना झाली. मनाचा याप्रमाणें निश्चय झाल्यावर तो कुंभार (कर्ता) माती, चाक वगैरे साधनें (करण) मिळवून प्रत्यक्ष मडकें (कर्म) तयार करितो. हा कर्मसंग्रह झाला. मडकें हें कुंभाराचें कर्म आहे पण त्यासच मृत्तिकेचें कार्य असेंहि म्हणतात. असो; कर्मचोदना हा शब्द मानसिक किंवा अंतःकरणांतील क्रियेचा बोधक असून, कर्मसंग्रह या शब्दानें त्याच मानसिक क्रियेच्या तोडीच्या बाह्य क्रिया दाखविल्या जातात, हें यावरून दिसून येईल. कोणत्याहि कर्माचा पूर्ण विचार करावयाचा म्हणजे 'चोदना' व 'संग्रह' हीं दोन्ही पाहिलीं पाहिजेत. पैकीं ज्ञान, ज्ञेय आणि ज्ञाता (क्षेत्रज्ञ) यांचीं अध्यात्मदृष्ट्या लक्षणें पूर्वीं तेराव्या अध्यायांत (१३.१८) सांगितलीं आहेत. तथापि क्रियारूपी ज्ञानाचें लक्षण थोडें निराळें असल्यामुळें या त्रयीपैकीं ज्ञान आणि दुसऱ्या त्रयीपैकीं कर्म व कर्ता यांच्या व्याख्या आतां सांगतात—]

§§ सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ २० ॥
पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान्पृथग्विधान् ।
वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २१ ॥
यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन् कार्ये सक्तमहैतुकम् ।
अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

(२०) विभक्त म्हणजे निरनिराळया सर्व भूतांत, एकच अविभक्त व अव्यय भाव किंवा तत्त्व आहे, असें ज्या ज्ञानानें कळतें तें सात्विक ज्ञान असें समज. (२१) सर्व भूतांमध्यें भिन्नभिन्न प्रकारचे नाना भाव आहेत असा पृथक्त्वबोध ज्या ज्ञानानें होतो तें ज्ञान राजस समज. (२२) परंतु हेंच काय तें सर्वस्व म्हणून एकाच गोष्टींत निष्कारण व तत्त्वार्थ न जाणितां गुंतून राहिलेलें जें अल्पज्ञान तें तामस म्हटलें आहे.

[निरनिराळया ज्ञानाची लक्षणें फार व्यापक आहेत. आपलीं बायका मुलें हाच काय तो सर्व संसार, हें ज्ञान तामस होय. यापेक्षां जरा वर चढलें म्हणजे दृष्टि अधिक व्यापक होऊन आपल्या गावांतला अगर देशांतला मनुष्य आपला वाटूं लागतो; तथापि निरनिराळया गांवांतील अगर देशांतील लोक निरनिराळे ही बुद्धि अद्याप कायम असत्ये. हें ज्ञान राजस होय. पण याहिपेक्षां वर चढून सर्वाभूतीं एक आत्मा हें ओळखलें म्हणजे हें ज्ञान पूर्ण व सात्त्विक झालें. सारांश, 'विभक्तांत अविभक्त' किंवा 'नानात्वांत एकत्व' ओळखणें हें ज्ञानाचें खरें लक्षण होय, आणि याप्रमाणें "नेह नानास्ति किंचन" या जगांत नानात्व नाहीं, हें ज्यानें ओळखिलें तो मुक्त, आणि "मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" (बृ. ४. ४. १९)–जो या जगांत नानात्व पहातो तो जन्ममरणाच्या फेऱ्यांत पडतो–असें बृहदारण्यकांत व कठोपनिषदांत वर्णन केलेलें आहे (कठ. ४.११). या जगांत

§§ नियतं संगरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ २३ ॥
यत्तु कामेप्सुना कर्म साहंकारेण वा पुनः ।
क्रियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २४ ॥

जें काय जाणावयाचें तें हेंच असून (गी. १३. १६) यांतच ज्ञानाचें परमावधि होतें; कारण, सर्वच एक झाल्यावर एकीकरणाच्या ज्ञान क्रियेस पुढें अवकाशच रहात नाहीं (गीतार. पृ. २३० पहा). एकी करण करण्याची ज्ञानाची ही क्रिया कशी चालत्ये याचें गीतारहस्याच्या नवव्या प्रकरणांत निरूपण केलें आहे (पृ. २१२ व २१३) तें पहा हेंच सात्त्विक ज्ञान मनांत बिंबलें म्हणजे देहस्वभावावर त्याचा जो परिणाम घडतो त्याचें वर्णन, दैवी संपत्तीचें गुणवर्णन म्हणून, सोळाव्या अध्यायाचे आरंभीं आलें असून तेराव्या अध्यायांत (१३.७–११) अशा प्रकारच्या देहस्वभावासच 'ज्ञान' हे नांव दिलें आहे. यावरून 'ज्ञान' या शब्दानें (१) एकीकरणाच्या मानसिक क्रियेची पूर्तता, आणि (२) त्या पूर्ततेमुळें देहस्वभावावर घडलेला 'परिणाम, असे दोन्ही अर्थ गीतेंत विवक्षित आहेत असें दिसून येतें. म्हणून विसाव्या श्लोकांत दिलेलें ज्ञानाचें लक्षण दिसण्यांत जरी मानसिक क्रियात्मक दिसलें तरी त्यांतच सदर ज्ञानानें देहस्वभावावर होणाऱ्या परिणामाचा समावेश इष्ट आहे, हें गीतारहस्याच्या नवव्या प्रकरणाच्या अखेर (पृ. २४५ व २४६) स्पष्ट केलें आहे. असो; ज्ञानाचे भेद सांगितले. आतां कर्माचे भेद सांगतात–]

(२३) फलप्राप्तीची इच्छा न धरणारा पुरुष, प्रीति किंवा द्वेष (मनांत) न ठेवितां, आसक्तिविरहित (स्वधर्माप्रमाणें) नियत म्हणजे नेमलेलें जें कर्म करितो तें (कर्म) सात्त्विक म्हटलें आहे. (२४) पण काम म्हणजे फलाशेची इच्छा धरणारा किंवा अहंकारबुद्धीचा (पुरुष) पुष्कळ

अनुबंधं क्षयं हिंसामनपेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ॥ २५ ॥
§§ मुक्तसंगोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः
सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥

आयासानें जें कर्म करितो त्याला राजस म्हणतात. (२५) अनुबंध म्हणजे पुढें होईल काय, पौरुष म्ह० आपलें सामर्थ्य किती, आणि (त्यांत) नाश अगर हिंसा घडेल किंवा नाहीं, यांचा विचार न करितां मोहानें जें कर्म आरंभिलें जातें, त्याला तामस म्हणतात.

[या तीन प्रकारच्या कर्मांत सर्व प्रकारच्या कर्मांचा समावेश होतो. निष्काम कर्मासच सात्त्विक म्हणजे उत्तम कां म्हटलें याचें विवेचन गीतारहस्याच्या ११ व्या प्रकरणांत केलें आहे तें पहा. हेंच खरें अकर्म होय (गी. ४.१६ वरील टीप पहा). कर्मापेक्षां बुद्धि श्रेष्ठ असा गीतेचा सिद्धांत असल्यामुळें कर्माची वरील लक्षणें सांगतांना कर्त्यांच्या बुद्धीचा दर वेळीं उल्लेख आलेला आहे. कर्मांच्या केवळ बाह्य परिणामावरूनच तें सात्त्विक का तामस हें ठरविलेलें नाहीं, हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे (गीतार. प्र. १२ पृ. ३७९ पहा). तसेंच फलाशा सुटली म्हणजे मागचापुढचा सुमार अगर सारासारविचार न पहातां वाटेल तें करावें असाहि अर्थ समजावयाचा नाहीं, हें २५ व्या श्लोकावरून सिद्ध होतें. कारण अनुबंध व फल न पहातां केलेलें कर्म तामस होतें, सात्त्विक नव्हे, असें २५ व्या श्लोकांत निश्चित म्हटलें आहे (गीतार. पृ. ३७९ पहा). आतां याच तत्त्वाप्रमाणें कर्त्यांचे जे भेद होतात ते सांगतात—]

(२६) ज्याला आसक्ति नाहीं, जो 'मी' व माझें म्हणत नाहीं, कार्य सिद्ध होवो न होवो (दोन्ही वेळीं) जो (मनानें) अविकृत; (तथापि) जो धृति व उत्साह यांनीं युक्त होत्साता कर्म करितो, त्यास सात्त्विक

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७ ॥
अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः शठो नैष्कृतिकोऽलसः ।
विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस उच्यते ॥ २८ ॥

(कर्ता) म्हटलें आहे. (२७) विषयासक्त, लोभी, (सिद्धि व असिद्धि यांचे ठायीं यथानुक्रम) हर्ष व शोक यांनीं युक्त, कर्मफलाच्या प्राप्तीची इच्छा धरणारा, हिंसात्मक आणि अशुचि अशा कर्त्यास राजस म्हणतात, (२८) अयुक्त म्ह० चंचल बुद्धीचा, अडाणी, ताठलेला, ठक, नैष्कृतिक म्ह० बुडव्या, आळशी, सदा खट्टू व दीर्घसूत्री म्हणजे चेंगट किंवा घटकेच्या ठिकाणीं महिना लावणारा' अशा कर्त्यास तामस म्हटलें आहे.

[२८ व्या श्लोकांत नैष्कृतिक (निस्+कृत्=छेद करणें, कापणें) याचा दुसऱ्याचे कामाचा छेद करणारा, किंवा तें बुडविणारा असा अर्थ आहे. पण या ऐवजीं कित्येक नैकृतिक असा पाठ घेतात. 'निकृत' म्हणजे शठ असा अमरकोशांत अर्थ दिलेला आहे. पण शठ हें विशेषण पूर्वीं आलें असल्यामुळें आम्हीं नैष्कृतिक हा पाठ स्वीकारिला आहे. असो; या तीन प्रकारच्या कर्त्यांपैकीं सात्त्विक कर्ता, हाच अकर्ता अलिप्तकर्ता किंवा कर्मयोगी होय. फलाशा सोडून दिली तरी कर्में करण्याची त्याची उमेद, उत्साह व सारासारविचार कायम असतात, असें वरील श्लोकावरून स्पष्ट होतें. जगाच्या त्रिविध पसाऱ्याचें जें हें वर्णन चालू आहे तेंच बुद्धि, धृति व सुख यांसहि आतां लावून दाखवितात. बुद्धि म्हणजे दुसऱ्या अध्यायांत (२. ४१) सांगितलेली व्यवसायात्मिक बुद्धि अथवा निश्चय करणारें इंद्रिय असा अर्थ या श्लोकांतून इष्ट आहे. व त्याचा खुलासा गीतारहस्य प्रकरण ६ पृ. १३७–१४० यांत केला आहे तो पहा]

§§ बुद्धेर्भेदं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।
प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनंजय ॥ २९ ॥
प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ।
बंधं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥
यया धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ।
अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ ३१ ॥
अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
सर्वार्थान् विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ ३२ ॥
§§ धृत्या यया धारयते मनःप्राणेंद्रियक्रियाः ।
योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३३ ॥

(२९) हे धनंजया! बुद्धि आणि धृति यांचेहि गुणांमुळें होणारे तीन प्रकारचे भेद वेगवेगळे निःशेष तुला सांगतों, ऐक. (३०) प्रवृत्ति म्हणजे एखादी गोष्ट करूं लागणें, आणि निवृत्ती म्हणजे एखादी गोष्ट करूं न लागणें, कार्य म्हणजे कोणतें कृत्य करण्यास योग्य आणि कोणतें अयोग्य (अकार्य), भ्यावें कशास, आणि कशास भिऊं नये, बंध व मोक्ष कशांत आहे, हें जी बुद्धि जाणते ती (बुद्धि) हे पार्था! सात्त्विक होय. (३१) ज्या बुद्धीनें धर्म व अधर्म, किंवा कार्य आणि अकार्य यांचा यथार्थ निर्णय होत नाहीं, ती बुद्धि हे पार्था! राजस होय. (३२) जी बुद्धि तमानें व्याप्त होऊन अधर्माला धर्म मानिते, आणि सर्व गोष्टींत विपरीत म्हणजे उलटा समज करून देते, ती बुद्धि हे पार्था! तामस होय.

[बुद्धिचे याप्रमाणें विभाग केल्यावर सदसद्विवेकबुद्धि म्हणून स्वतंत्र देवता रहात नसून तिचा सात्त्विक बुद्धींतच समावेश करावा लागतो, इत्यादी विवेचन गीतारहस्यांत (पृ. १४०) केलें आहे तें पहा. बुद्धीचे भेद झाले. आतां धृतीचे भेद सांगतात—]

(३३) ज्या अव्यभिचारी म्ह० इकडेतिकडे न ढळणाऱ्या धृतीनें

यया तु धर्मकामार्थान् धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
प्रसंगेन फलाकांक्षि धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ ३४ ॥
यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
न विमुंचति दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥ ३५ ॥

मन, प्राण व इंद्रियें यांचे व्यापार, (कर्मफलत्यागरूप) योगानें चालविले जातात, ती धृति हे पार्था ! सात्त्विक होय. (३४) हे अर्जुना ! ज्या धृतीनें धर्म, काम व अर्थ (हे पुरुषार्थ) चालविले जातात व (धर्मार्थकामांतील) प्रसंगानुसार जी फलाची इच्छा ठेविस्ये, ती धृति हे पार्था ! राजस होय. (३५) ज्या धृतीनें मनुष्य दुर्बुद्ध होऊन झोंप, भय, शोक, विषाद आणि मद ही सोडीत नाहीं ती धृति हे पार्था ! तामस होय.

['धृति' या शब्दाचा अर्थ धैर्य असा आहे; पण शारीरिक धैर्य या ठिकाणीं विवक्षित नसून मनाचा दृढनिश्चय असा या शब्दाचा या प्रकरणांत अर्थ आहे. निर्णय करणें हें काम बुद्धीचें आहे. परंतु बुद्धीनें योग्य निर्णय केला तरी तो कायम टिकला पाहिजे. निर्णयाला याप्रमाणें बळकटपणा आणणें हा मनाचा धर्म होय. म्हणून धृति किंवा मानसिक धैर्य हा गुण मन आणि बुद्धि या दोघांच्या साहाय्यानें उत्पन्न होतो असें म्हटलें आहे. पण अव्यभिचारी ह्म० इकडे तिकडे न धावणाऱ्या धैर्यानें मन, प्राण व इंद्रियें यांचे व्यापार चालविले पाहिजेत, एवढें ह्मटल्यानें सात्त्विक धृतीचें लक्षण पुरें होत नाहीं. हे व्यापार कशावर घडावयाचे किंवा या व्यापाराचें कर्म काय हें सांगितलें पाहिजे. आणि तें कर्म 'योग' या शब्दानें सांगितलें आहे. अर्थात् 'योग' या शब्दाचा केवळ 'एकाग्र चित्त' असा अर्थ करून काम भागत नाहीं. ह्मणून आह्मी त्याचा अर्थ, कर्मफलत्यागरूप योग असा पूर्वापार संदर्भावरून केला आहे. सात्त्विक कर्म सात्त्विक कर्ता वगैरेचीं लक्षणें सांगतांना 'फलाची आसक्ति सोडणें' हा गुण ज्याप्रमाणें प्रधान मानिला

§§ सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ।
अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखांतं च निगच्छति ॥ ३६ ।
यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम्
तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ ३७ ॥
विषयेंद्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।
परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८ ॥

आहे. तद्वतच सात्त्विक धृतीचें लक्षण सांगतांनाहि तोच गुण प्रधान मानिला पाहिजे. शिवाय राजस धृति फलाकांक्षी असत्ये असें पुढच्याच श्लोकांत वर्णन आहे; ह्मणून सात्त्विक धृति त्याच्या विरुद्ध अफलाकांक्षी असली पाहिजे असें पुढील श्लोकावरूनही सिद्ध होतें. सारांश निश्चयाची दृढता ही नुस्ती मानसिक क्रिया आहे, आणि ती बरी किंवा वाईट हें ठरविण्यास ज्या कामाला ही क्रिया लावितात तें काम कसें आहे तें पाहिलें पाहिजे. झोंप आणि आळस इत्यादि कामांतच जर दृढनिश्चय असेल तर तो तामस, फलाशेनें नित्य व्यवहारांतलीं कामें करण्यांत असेल तर राजस, आणि फलाशा त्यागरूप योगांत दृढनिश्चय असेल तर तो सात्त्विक होय. याप्रमाणें धृतीचे भेद झाले. आतां सुखाचेहि गुणभेदानें तीन प्रकार कसे होतात तें सांगतात—]

(३६) आतां हे भरतश्रेष्ठा! सुखाचेहि तीन मी प्रकार सांगतों ऐक अभ्यासानें म्ह० सतत परिचयानें ज्यांत रमतो व जेथें दुःखाचा अंत प्राप्त होतो, (३७) जें आरंभीं विषासारखें पण परिणामीं अमृततुल्य तें आत्मनिष्ठ बुद्धीच्या प्रसन्नतेपासून होणारें (म्हणजे आध्यात्मिक) सुख सात्त्विक म्हटलें आहे. (३८) इंद्रियें व त्यांचे विषय यांच्या संयोगापासून होणारें (म्हणजे आधिभौतिक), जें प्रथम अमृतासारखें व परिणामीं विषासार

यदग्रे चानुबंधे च सुखं मोहनमात्मनः।
निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

(असतें), तें सुख राजस म्हटलें आहे. (३९) आणि जें प्रारंभीं व अनुबंधांत म्हणजे परिणामींहि आपल्याला मोह पाडतें, व जें निद्रा, आळस व प्रमाद म्हणजे कर्तव्याचा विसर यांपासून होतें तें सुख तामस म्हटलें आहे.

[३७ व्या श्लोकांतील आत्मबुद्धि याचा अर्थ आम्ही 'आत्मनिष्ठ बुद्धि' असा केला आहे. परंतु 'आत्म' म्हणजे 'आपण' असा अर्थ घेऊन त्याच पदाचा 'आपली बुद्धि' असाहि अर्थ करितां येईल कारण मागें (६.२१) अत्यंत सुख केवळ 'बुद्धिग्राह्य' व 'अतींद्रिय' असतें असें म्हटलें आहे. परंतु कसाहि अर्थ केला तरी तात्पर्य एकच आहे. खरें व नित्य सुख इंद्रियोपभोगांत नसून केवळ बुद्धिग्राह्य आहे असें जरी म्हटलें, तरी हें खरें व अत्यंत सुख बुद्धीला प्राप्त होण्यास काय करावें लागतें याचा विचार केला म्हणजे बुद्धि आत्मनिष्ठ झाल्याखेरीज हें परमावधीचें सुख मिळत नाहीं, असें गीतेच्या सहाव्या अध्यायावरून स्पष्ट होतें (गी. ६.२१,२२). 'बुद्धि' हें इंद्रिय असें आहे कीं, तें एका बाजूनें त्रिगुण प्रकृतीच्या पसाऱ्याकडे पहातें, व दुसऱ्या बाजूनें या पसाऱ्याच्या बुडाशीं म्हणजे सर्व भूतांत एकत्वानें असणाऱ्या आत्मस्वरूपी परब्रह्माचाहि त्याला बोध होऊं शकतो म्हणून इंद्रियनिग्रहानें त्रिगुणात्मक प्रकृतीच्या पसाऱ्यांतून बुद्धि काढून अंतर्मुख व आत्मनिष्ठ केली–आणि पातंजल योगानें जें काय साधावयाचें तें हेंच–म्हणजे ती प्रसन्न होऊन खऱ्या व अत्यंत सुखाचा मनुष्यास अनुभव येतो, असें तात्पर्य आहे. आध्यात्मिक सुखाच्या श्रेष्ठत्वाबद्दल गीतारहस्याच्या ५ व्या प्रकरणांत (पृ. ११४–१७) केलेला खुलासा पहा. आतां हा त्रिविध भेदच या जगांत भरला आहे असें सामान्यतः सांगतात—]

§§ न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ ४० ॥

(४०) या पृथ्वीवर, आकाशांत किंवा देवांत ह्म० देवलोकींहि असें कांहीं नाहीं कीं जें प्रकृतीच्या या तीन गुणांपासून मुक्त ह्म० सुटलेलें आहे.

[अठराव्या श्लोकापासून येथपर्यंत ज्ञान, कर्म, कर्ता, बुद्धि, धृति व सुख यांचे भेद दाखवून, व एकंदर जगामध्यें प्रकृतीच्या गुणभेदानें वैचित्र्य कसें उत्पन्न होतें याचें चित्र अर्जुनाच्या डोळ्यांपुढें मांडून या सर्व प्रकारांत सात्त्विक प्रकार श्रेष्ठ व ग्राह्य असें प्रतिपादन केलें. या सात्त्विक प्रकारांमध्येंहि जी श्रेष्ठ स्थिति तिलाच गीतेंत त्रिगुणातीतावस्था हें नांव दिलेलें आहे. त्रिगुणातीत किंवा निर्गुण हा गीतेप्रमाणें एक स्वतंत्र ह्मणजे चवथा भेद नाहीं, हें आम्ही गीतारहस्याच्या सातव्या प्रकरणांत (पृ. १६५) सांगितलें आहे; आणि हाच न्याय स्वीकारून मनुस्मृतींतहि सात्त्विक गतीचेच पुनः उत्तम, मध्यम व कनिष्ठ असे तीन भेद करून, उत्तम सात्त्विक ह्मणजे मोक्षप्रद, व मध्यम सात्त्विक ह्मणजे स्वर्गप्रद, असें ह्मटलें आहे (मनु. १२.४८-५० व ८९-९१ पहा). असो; जगांतील प्रकृतीच्या वैचित्र्याचें हें वर्णन संपलें. आतां या गुणविभागानेंच चातुर्वर्ण्यव्यवस्था कशी उत्पन्न झाली याचें निरूपण आहे. स्वधर्माप्रमाणें ज्यानें त्यानें आपलें 'नियत' ह्मणजे नेमलेलें कर्म फलाशा सोडून, पण धृति, उत्साह व सारासारविचार कायम ठेवून करणें हेंच त्याचें या जगांतील कर्तव्य होय असें वर अनेक वेळां सांगण्यांत आलें (१८.७-९,२३; व ३. ८ पहा). पण हें कर्म ज्यानें 'नियत' होतें, त्यांतील बीज अद्याप कोठेंहि सांगितलें नाहीं. मागें चातुर्वर्ण्यव्यवस्थेचा त्रोटक उल्लेख आलेला असून (४. १३), कर्तव्याकर्तव्यनिर्णय शास्त्राप्रमाणें करावा, असें ह्मटलें आहे (गी. १६. २४). पण जगाचे व्यवहार शिस्तीनें चालण्याकरितां (गी. र. पृ. ३३२, ३९६

§§ ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परंतप।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥
शमो दमस्तपः शौचं क्षांतिरार्जवमेव च।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥ ४२ ॥
शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम्।
दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ ४३ ॥
कृषिगौरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम्।
परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ ४४ ॥

व ४९२ पहा) ज्या गुणकर्मविभागाच्या तत्त्वावर चातुर्वर्ण्यरूपी शास्त्र-व्यवस्था निर्माण झाली, त्याचा पूर्ण खुलासा तेव्हां केलेला नाहीं. यासाठीं ज्या संस्थेनें समाजांत प्रत्येकाचें कर्तव्य, 'नियत,' होतें म्ह० ठरलें जातें, त्या चातुर्वर्ण्याची गुणत्रयविभागानें उपपत्ति सांगून त्याच-बरोबर प्रत्येक वर्णाचीं याप्रमाणें नियत झालेलीं कर्तव्यकर्मेंहि आतां सांगतात—]

(४१) हे परंतपा! ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र यांचीं कर्में, त्यांच्या स्वभावजन्य म्ह० प्रकृतिसिद्ध गुणांप्रमाणें पृथक् विभागलेलीं आहेत. (४२) शम, दम, तप, शुचिर्भूतपणा, शान्ति, सरळपणा (आर्जव), ज्ञान म्हणजे अध्यात्मज्ञान, विज्ञान म्ह० विविधज्ञान, व आस्तिक्यबुद्धि, हें ब्राह्मणाचें स्वभावजन्य कर्म होय. (४३) शौर्य, तेजस्विता, धैर्य, दक्षता, युद्धांतून पलायन न करणें, दातृत्व आणि (प्रजेवर) सत्ता चाल-विणें, हें क्षत्रियाचें स्वभावजन्य कर्म होय. (४४) कृषि म्ह० शेती, गोरक्ष्य म्हणजे गुरेंढोरें पाळण्याचा धंदा, आणि वाणिज्य म्ह० व्यापार, हें वैश्याचें स्वभावजन्य कर्म होय. आणि तसेंच सेवा करणें हें शूद्राचें स्वभावजन्य कर्म होय.

§§ स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विंदति तच्छृणु ॥ ४५ ॥
यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम्।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विंदति मानवः ॥ ४६ ॥

चातुर्वर्ण्यव्यवस्था स्वभावजन्य गुणभेदानें निर्माण झालेली आहे; ही उपपत्ति गीतेंतच अपूर्व आहे असें नाहीं. महाभारतांत वनपर्वांत नहुषयुधिष्ठिर व द्विजव्याध-संवादांत (वन. १८० व २११), शान्तिपर्वांत भृगुभारद्वाजसंवादांत (शां. १८८), अनुशासनपर्वांत उमामहेश्वरसंवादांत (अनु. १४३), आणि अश्वमेधपर्वांत अनुगीतेंत (अश्व. ३९.११) हीच गुणभेदाची उपपत्ति थोड्याशा फरकानें आढळून येत्ये. जगांतील विविध व्यवहार प्रकृतीच्या गुणभेदानें चालले आहेत हें पूर्वींच सांगितलें आहे; आणि कोणी काय करावें हें ज्या चातुर्वर्ण्यव्यवस्थेनें ठरविलें जातें ती व्यवस्थाहि प्रकृतीच्या गुणभेदाचा परिणाम होय, असें सिद्ध केलें. आतां हींच कर्मं प्रत्येकानें निष्काम बुद्धीनें म्ह० परमेश्वरार्पणबुद्धीनें केलीं पाहिजेत, एरवीं जग चालावयाचें नाहीं. आणि याप्रमाणें मनुष्य वागला म्हणजे त्यानेंच सिद्धि मिळत्ये, सिद्धि मिळण्यास दुसरें कोणतेंच अनुष्ठान करण्याची जरूर नाहीं, असें सांगतात—]

(४५) आपआपल्या (स्वभावजन्य गुणांप्रमाणें प्राप्त झालेल्या) कर्मांत जो पुरुष नित्य रत त्याला (यानेंच) परम सिद्धि प्राप्त होत्ये. आपल्या कर्मांत तत्पर राहिल्यानें सिद्धि कशी मिळत्ये तें ऐक. (४६) ज्याच्यापासून सर्व भूतांची प्रवृत्ति झाली व ज्यानें हें सर्व जग विस्तारिलें किंवा व्यापिलें आहे, त्याची पूजा आपल्यास (स्वधर्माप्रमाणें) प्राप्त झालेल्या कर्मांनीं (केवळ वाणीनें अगर पुष्पांनीं नव्हे) केली म्हणजे मनुष्याला (त्यानेंच) सिद्धि प्राप्त होत असत्ये.

§§ श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वभावनियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ ४७ ॥
सहजं कर्म कौंतेय सदोषमपि न त्यजेत् ।
सर्वारंभा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥ ४८ ॥
असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।

[चातुर्वर्ण्यप्रमाणें प्राप्त कर्में निष्काम बुद्धीनें किंवा परमेश्वरार्पण बुद्धीनें केलीं म्हणजे तें विराट्स्वरूपी परमेश्वराचें एकप्रकारचें यजनपूजनच होतें व त्यामुळें सिद्धि मिळत्ये असें सांगितलें (गीतार. पृ. ४३५). आतां या गुणकर्मभेदामुळें जें त्याला स्वभावतःच प्राप्त झालें तें कर्तव्य दुसऱ्या एखाद्या दृष्टीनें कदाचित् सदोष, अश्लाघ्य, अवघड किंवा अप्रियहि असूं शकेल; उदा० प्रकृतस्थलीं क्षत्रियधर्मांत हत्या घडत असल्यामुळें तो सदोष वाटेल. तरी अशा वेळीं मनुष्यानें स्वधर्म सोडून देऊन दुसरा धर्म पत्करावा (गी. ३.३५), किंवा कांहीं झालें तरी स्वकर्मच करावें, आणि करावें म्हटल्यास कसें करावें याचें उत्तर या अध्यायांत प्रथम (१८.६) यज्ञयागादि कर्मांस अनुलक्षून जो न्याय सांगितला त्याच्याच अनुरोधानें आतां सांगतात—]

(४७) परक्याचा धर्म सुखानें आचरितां आला तरी त्यापेक्षां आपला धर्म म्हणजे चातुर्वर्ण्यविहित कर्म विगुण म्ह० सदोष असलें, तरी तेंच अधिक श्रेयस्कर आहे; आपलें स्वभावसिद्ध म्हणजे गुणस्वभावानुरूप निर्मिलेल्या चातुर्वर्ण्यव्यवस्थेनें नियमित झालेलें कर्म करीत असतां त्यांत (कोणतेंहि) पाप लागत नाहीं. (४८) जें कर्म सहज म्हणजे जन्मतःच गुणकर्मविभागामुळें नियत आहे, तें सदोष असलें तरी हे कौंतेया ! (कधींहि) सोडूं नये. कारण धुरानें ज्याप्रमाणें विस्तव त्याप्रमाणें सर्व आरंभ म्हणजे उद्योग (कोणत्या ना कोणत्या तरी) दोषानें व्यापिलेले अस-

नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ ४९ ॥

तात. (४९) (म्हणून) कोठेंहि आसक्ति न ठेवतां मन ताब्यांत आणून निष्काम बुद्धीनें वागलें म्हणजे (कर्मफलाच्या) संन्यासानें परम नैष्कर्म्य-सिद्धि प्राप्त होत्ये.

[परक्याच्या धर्मापेक्षां स्वधर्म चांगला (गी. ३.३५), व नैष्कर्म्यसिद्धि मिळण्यास कर्मे सोडण्याची जरूर नाहीं (गी. ३.४). वगैरे पूर्वी आलेले विचारच या उपसंहारात्मक अध्यायांत आतां पुनः व्यक्त करून दाखविले आहेत. नैष्कर्म्य म्हणजें काय व खरी नैष्कर्म्यसिद्धि कशाला म्हणावें, याची फोड आम्ही गी. ३.४ वरील टीपेंत केली आहे ती पहा. संन्यासमार्गातील लोकांची दृष्टि केवळ मोक्षावर असत्ये, आणि भगवंतांची मोक्ष व लोकसंग्रह या दोहोंवरहि सारखीच असत्ये, हें लक्षांत ठेविलें म्हणजे या तत्त्वाचें महत्त्व सहज कळून येईल. लोकसंग्रहार्थ म्हणजे समाजाचें धारणपोषण होण्यास ज्ञानविज्ञानयुक्त पुरुष, किंवा रणांगणांत तरवार गाजविणारा शूर क्षत्रिय, यांच्याप्रमाणेंच शेतकरी, वाणी, उदमी, सुतार, लोहार, कुंभार किंबहुना मांसविक्रय करणारा व्याध याचीहि जरूर आहे. आणि कर्मे सोडल्या-खेरीज मोक्ष मिळत नाहीं, असें म्हटलें म्हणजे या लोकांस आपआपले धंदे सोडून संन्यासी व्हावयास पाहिजे! कर्मसंन्यासमार्गातील लोक याची फारशी परवा करीत नाहींत; पण गीतेची दृष्टि तशी संकुचित नाहीं. यासाठीं गीता असें सांगत्ये कीं, आपल्या अधिकाराप्रमाणें प्राप्त झालेला धंदा सोडून, दुसऱ्याचा धंदा चांगला म्हणून तो करूं लागणें योग्य नव्हे. धंदा कोणताहि घेतला तरी त्यांत कांहींना कांहीं तरी खोड सांपडणारच. उदाहरणार्थ ब्राह्मणाला विशेषेंकरून विहित जी क्षान्ति (१८.४२), त्यांतहि 'क्षमावान् पुरुषाला दुर्बल समजतात' हा एक मोठा दोष आहे (म. भा. शां. १६०.३४); आणि व्याधाच्या धंद्यांत मांसविक्रय करावा लागतो हेंहि संकटच होय (म. भा. वन. २०६).

§§ सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौंतेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ ५० ॥
बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं नियम्य च ।
शब्दादीन्विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ ५१ ॥

पण तेवढ्यासाठीं हीं कर्में सोडून देणें बरोबर नाहीं. कोणत्याहि कारणानें कां होईना जें कर्म एकदां आपलें म्हणून पत्करिलें तें कितीहि कठिण वा अप्रिय असलें तरी आसक्ति सोडून केलेंच पाहिजे. कारण मनुष्याचा लहानमोठेपणा धंद्यावर अवलंबून नसून, ज्या बुद्धीनें तो सदर धंदा अगर कर्म करितो त्या बुद्धीवर त्याची योग्यता अध्यात्मदृष्ट्या अवलंबून आहे (गी. २.४९). ज्याचें मन शान्त असून ज्यानें सर्वभूतान्तर्गत ऐक्य ओळखिलें तो धंद्यानें अगर जातीनें व्यापारी असो वा खाटीक असो; निष्काम बुद्धीनें हे धंदे करणारा सदर पुरुष स्नानसंध्याशील ब्राह्मणाइतका किंवा शूर क्षत्रियाइतकाच थोर व मोक्षाला अधिकारी आहे. इतकेंच नव्हे तर कर्में सोडिल्यानें जी सिद्धि मिळावयाची तीच निष्काम बुद्धीनें आपआपले धंदे करणारांस मिळत्ये असें ४९ व्या श्लोकांत स्पष्ट म्हटलें आहे. भागवत धर्मांतील जें काय रहस्य तें हेंच होय; याप्रमाणें आचरण ठेवून हें तत्त्व अंमलांत आणणें अशक्य नाहीं हें महाराष्ट्रसंतमंडळीच्या इतिहासावरून उघड होतें (गीतार. प्र. १३ पृ. ४३७ पहा). आतां आपल्या कर्मांत तत्पर राहिल्यानेंच अखेर मोक्ष कसा मिळतो याचें वर्णन करितात —]

(५०) (याप्रमाणें) सिद्धि प्राप्त झाल्यावर (त्या पुरुषाला) ज्ञानाची परमावधीची निष्ठा जें ब्रह्म तें हे कौंतेया ! ज्या प्रकारें प्राप्त होतें तें मी थोडक्यांतच सांगतों ऐक. (५१) शुद्ध बुद्धीनें युक्त होत्साता धैर्यानें आपलें संयमन करून, शब्दादि (इंद्रियांचे) विषय सोडून, आणि प्रीति व

विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमानसः।
ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः॥ ५२॥
अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम्।
विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते॥ ५३॥
ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न कांक्षति।
समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम्॥ ५४॥
भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः।
ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनंतरम्॥ ५५॥
सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम्॥ ५६॥

द्वेष दूर करून, (५२) 'विविक्त' म्हणजे निवडक किंवा एकान्त स्थळीं रहाणारा मिताहारी, काया वाचा व मन ज्याच्या ताब्यांत, आणि नित्य ध्यानयुक्त व विरक्त, (५३) (तसेंच) अहंकार, बल, दर्प, काम, क्रोध व परिग्रह म्हणजे पाश सोडून शान्त व ममत्वरहित झालेला, ब्रह्मभूत होण्यास समर्थ होतो. (५४) ब्रह्मभूत झाला म्हणजे प्रसन्नचित्त होऊन तो कशाची आकांक्षा धरीत नाहीं, व कशाचा द्वेषहि करीत नाहीं; आणि सर्वांभूतीं सम होऊन माझी परम भक्ती प्राप्त करून घेतो. (५५) भक्तीनें मी केवढा व कोण आहें याचें त्याला तात्त्विक ज्ञान होतें, आणि याप्रमाणें माझी तात्त्विक ओळख झाल्यावर तो माझे ठायींच प्रवेश करितो; (५६) आणि माझाच आश्रय करून सर्व कर्में नेहमीं करीत असतांहि माझ्या अनुग्रहानें शाश्वत व अव्यय स्थान त्याला प्राप्त होतें.

[वरील सिद्धावस्थेचें वर्णन कर्मयोग्याचें आहे, कर्म-संन्यास करणाऱ्या पुरुषाचें नव्हे, हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. आरंभींच ४५ व ४९ व्या श्लोकांत हें वर्णन आसक्ति सोडून कर्में करणाराचें आहे असे म्हटलें असून शेवटीं "सर्व कर्में करीत असतांहि" असे ५६ व्या श्लोकांत शब्द आहेत. भक्त

§§ चेतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।

किंवा त्रिगुणातीत यांचीं जीं वर्णनें आहेत त्यांसारखेंच हें वर्णन आहे किंबहुना कांहीं शब्दहि त्याच वर्णनांतून घेतलेले आहेत. उदाहरणार्थ ५३ व्या श्लोकांतला 'परिग्रह' शब्द सहाव्या अध्यायांत (६.१०) योग्याच्या वर्णनांत आला आहे; ५४ व्या श्लोकांतील "न शोचति न कांक्षति" हीं पदें बाराव्या अध्यायांतील भक्तिमार्गाच्या वर्णनांत आहेत. (१२.१७); आणि विविक्त म्हणजे निवडक (एकान्त) स्थलीं रहाणें हे शब्द पूर्वी गी. १३.१० श्लोकांत आहेत. कर्मयोग्याला प्राप्त होणारी ही अखेरची स्थिती आणि कर्मसंन्यासाप्रमाणें प्राप्त होणारी अखेरची स्थिती, केवळ मानसिकदृष्ट्या, एकच असल्यामुळें, हीं वर्णनें आमच्याच मार्गांतील आहेत असें समजण्यास संन्यासमार्गांतील टीकाकारांस सवड झाली आहे. परंतु हा मार्ग खरा नव्हे हें पूर्वी अनेक वेळां सांगितलें आहे. असो. संन्यास म्हणजे कर्में सोडणें नव्हे, फलाशेच्या त्यागास संन्यास म्हणावयाचें असा संन्यास या शब्दाचा अर्थ करून, अन्नत्यागादि कर्में काम्य असोत, नित्य असोत वा नैमित्तिक असोत, तीं इतर सर्व कर्मा-प्रमाणेंच फलाशा सोडून उत्साहानें व समतेनें केलीं पाहिजेत असें या अध्यायाचे आरंभीं प्रतिपादन केलें आणि नंतर जगांतील कर्म, कर्ता, बुद्धि वगैरे विषय गुणभेदानें नानाविध असले तरी त्यांत सात्त्विक श्रेष्ठ असें दाखवून, चातुर्वर्ण्यव्यवस्थेनें स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलीं सर्व कर्में आसक्ति विरहित होऊन केल्यानें त्यांतच परमेश्वराचें यजन पूजन घडून क्रमाक्रमानें त्यानेंच अखेर परब्रह्माची किंवा मोक्षाची प्राप्ती होत्ये, मोक्षासाठीं दुसरें अनुष्ठान करावयास नको, किंवा कर्मत्याग-रूप संन्यासहि घ्यावयास नको, एका कर्मयोगानेंच मोक्षासुद्धां सर्व सिद्धि प्राप्त होतात, असा गीताशास्त्राचा इत्यर्थ सांगितला. आतां हाच कर्मयोगमार्ग स्वीकारण्याबद्दल अर्जुनास पुनः अखेरचा उपदेश करितात—]

बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥ ५७ ॥
मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ चेत्त्वमहंकारान्न श्रोष्यसि विनंक्ष्यसि ॥ ५८ ॥
§§ यदहंकारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ।
मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ ५९ ॥
स्वभावजेन कौंतेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥ ६० ॥

(५७) मनानें सर्व कर्में मला संन्यस्य म्ह० अर्पण करून मत्परायण होत्साता (साम्य) बुद्धियोगाच्या आश्रयानें माझ्या ठायीं नेहमीं चित्त ठेव.

['बुद्धियोग' शब्द पूर्वी दुसऱ्याच अध्यायांत आला आहे (२.४९), व तेथें त्याचा अर्थ फलाशेच्या ठिकाणीं बुद्धि न ठेवितां कर्में करण्याची युक्ति किंवा समत्वबुद्धि असा आहे. हाच अर्थ प्रकृतस्थलींहि विवक्षित असून कर्मापेक्षां बुद्धि श्रेष्ठ म्हणून दुसऱ्या अध्यायांत जें तत्त्व सांगितलें त्याचाच हा उपसंहार आहे. कर्मसंन्यास म्हणजे काय हेंहि यांतच "मनानें (म्ह० साक्षात् कर्मत्यागानें नव्हे तर केवळ बुद्धीनें) मला सर्व कर्में अर्पण करून" या शब्दांनीं सांगितलें असून तोच अर्थ मागें गीता ३. ३० व ५. १३ यांत वर्णिला आहे.]

(५८) माझ्या ठायीं चित्त ठेविलेंस म्हणजे तूं माझ्या अनुग्रहानें सर्व संकटें म्हणजे कर्मांचीं शुभाशुभ फलें तरून जाशील. पण अहंकारानें माझें न ऐकशील तर (मात्र) नाश पावशील.

[५८ व्या श्लोकाचे अखेर अहंकाराचा जो परिणाम सांगितला त्याचा आतां जास्त खुलासा करितात—]

(५९) मी लढणार नाहीं असें जें तूं अहंकारानें मानीत आहेस, तो तुझा निश्चय फुकट आहे. प्रकृति म्ह० स्वभाव तुला तें करावयास लावील. (६०) हे कौंतेया ! आपल्या स्वभावजन्य कर्मानें बद्ध झाल्यामुळें मोहानें

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यंत्रारूढानि मायया ॥ ६१ ॥
तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥ ६२ ॥
इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥

जें तूं करूं इच्छित नाहींस तेंच परतंत्र (म्ह० प्रकृतीच्या स्वाधीन) होऊन तुला करावें लागेल. (६१) हे अर्जुना ! ईश्वर सर्व भूतांच्या हृदयांत राहून यंत्रावर चढविल्याप्रमाणें सर्व भूतांना (आपल्या) मायेनें चाळवीत असतो. (६२) म्हणून हे भारता ! सर्व भावानें त्यालाच शरण जा. त्याच्या अनुग्रहानें परम शान्ति व नित्यस्थान तुला प्राप्त होईल. (६३) याप्रमाणें गुह्यांतलें गुह्य असें हें ज्ञान तुला मीं सांगितलें. याचा पूर्ण विचार करून तुझ्या इच्छेस येईल तें कर.

[वरील श्लोकांत कर्मपारतंत्र्याचें जें गूढ तत्त्व सांगितलें आहे त्याचा विचार गीतारहस्याच्या १० व्या प्रकरणांत सविस्तर केलेला आहे तो पहा. आत्मा हा स्वतः जरी स्वतंत्र आहे तरी जगाच्या म्हणजे प्रकृतीच्या व्यवहाराकडे नजर दिली असतां असें आढळून येतें कीं, कर्माचें जें रहाटगाडगें अनादि कालापासून चालत आहे त्यावर आत्म्याची कांहीं सत्ता नाहीं. आपण न इच्छितां किंबहुना आपल्याला नको असतांहि शेंकडों, हजारों गोष्टी, जगांत चालल्या असून त्यांच्या व्यापाराचे परिणामहि आपणावर घडत असतात, किंवा त्या व्यापारांतलाच कांहीं भाग आपणांस करावा लागतो, नाहीं म्हणून चालत नाहीं. अशा वेळीं शहाणा पुरुष, आपली बुद्धि निर्मल ठेवून, आणि सुख व दुःख सारखेंच समजून हीं कामें करीत असतो, आणि मूर्ख त्यांचे पाशांत गुंततो, हा दोघांच्या वर्तनांतला महत्त्वाचा भेद आहे. " भूतें आपल्या प्रकृ-

§§ सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ ६४ ॥

तीच्या वळणावर जातात, तेथें निग्रह चालत नाहीं" (गी ३. ३३) असें भगवंतांनीं तिसऱ्याच अध्यायांत सांगितलें आहे. अशा वेळीं कर्माच्या ठायीं आसक्ति ठेवूं नका, यापलीकडे मोक्षशास्त्र किंवा नीतिशास्त्र जास्त कांहीं सांगूं शकत नाहीं. अध्यात्मदृष्ट्या हा विचार झाला. परंतु भक्तिदृष्ट्या प्रकृति तरी ईश्वराचाच अंश होय. म्हणून हाच सिद्धान्त ६१ व ६२ या श्लोकांत ईश्वराकडे सर्व कर्तृत्व देऊन येथें सांगितला आहे. जगांत जे कांहीं व्यवहार चालू आहेत ते परमेश्वर आपणास पाहिजे तसे करून घेत आहे. सबब अहंकारबुद्धि सोडून शहाण्या पुरुषानें आपल्याला सर्वस्वी परमेश्वराच्याच हवालीं करणें योग्य होय. ६३ व्या श्लोकांत "तुझ्या इच्छेस येईल तें कर" असें भगवंतांनीं म्हटलें आहे खरें; पण त्याचा अर्थ फार खोल आहे. ज्ञानानें किंवा भक्तीनें बुद्धि साम्यावस्थेस पोंचली म्हणजे वाईट इच्छाच शिल्लक रहात नसल्यामुळें अशा ज्ञानी पुरुषाचें 'इच्छास्वातंत्र्य' त्यास किंवा जगास कधींच अपायकारक होऊं शकत नाहीं. म्हणून "हें ज्ञान तूं समजून घेतलेंस (विमृश्य) म्हणजे तूं स्वयंप्रकाश होशील, व नंतर (आधीं नव्हे) तूं स्वेच्छेनें जें कर्म करशील तेंच धर्म्य व प्रमाण होईल; आणि अशा प्रकारची स्थितप्रज्ञाची अवस्था तुला प्राप्त झाल्यावर तुझ्या इच्छेला आळा घालण्याची जरूर रहाणार नाहीं," असा त्यांतील खरा भावार्थ आहे. असो; ज्ञानापेक्षां गीतेंत भक्तीलाच विशेष महत्त्व दिलें आहे हें रहस्याच्या १४ व्या प्रकरणांत आम्हीं दाखविलें आहे. या सिद्धान्ताला अनुसरून एकंदर गीताशास्त्राचा आतां भक्तिपर उपसंहार करितात—]

(६४) सर्व गुह्यांतले गुह्य अशी अखेरची एक गोष्ट पुनः मी सांगतों ऐक. तूं माझा अत्यंत आवडता आहेस म्हणून तुझ्या हिताची

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥ ६५ ॥
सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥

ही गोष्ट तुला सांगणार आहें. (६५) माझ्या ठायीं मन ठेव, माझा भक्त हो, माझें यजन कर, आणि मला वंदन कर. (म्हणजे) तूं मलाच येऊन मिळशील, हें सत्य प्रतिज्ञेनें मी तुला सांगतों, (कारण) माझा तूं आवडता (भक्त) आहेस. (६६) सर्व धर्म सोडून तूं मला एकट्यालाच शरण ये. मी तुला सर्व पापांपासून मुक्त करीन, भिऊं नको.

[केवळ ज्ञानमार्गांतील टीकाकारांस हा भक्तिपर उपसंहार गोड वाटत नाहीं. म्हणून धर्म या शब्दांतच अधर्माचा समावेश करून " धर्म व अधर्म, कृत व अकृत, भूत व भव्य हीं सर्व टाकून देऊन त्यांचे पलीकडचें परब्रह्म ओळख, " असा जो कठोपनिषदांत उपदेश आहे (कठ. २.१४) त्याशीं हा श्लोक समानार्थक असून यांत निर्गुण ब्रह्माला शरण जाण्यास सांगितलें आहे, असें ते म्हणतात. कठोपनिषदांतील श्लोक महाभारतांतहि निर्गुण ब्रह्माच्या वर्णनांत आला आहे (शां. ३२९.४०; ३३१.४४). पण दोन्ही ठिकाणीं धर्म आणि अधर्म अशीं ज्याप्रमाणें स्पष्ट पदें आहेत, तशीं गीतेंत नाहींत, गीतेंला निर्गुण ब्रह्म मान्य असून तेंच परमेश्वराचें श्रेष्ठ स्वरूप होय असा गीतेत निर्णय केला आहे, हें खरें आहे (गीता ७.२४.) तथापि व्यक्तोपासना सुलभ व श्रेष्ठ असाहि गीतेचा सिद्धान्त असल्यामुळें (१२.५), व भगवान श्रीकृष्ण येथें स्वतःच्या व्यक्त रूपालाच उद्देशून बोलत असल्यामुळें, हा उपसंहार भक्तिपरच आहे, असें आमचें कायमचें मत आहे. अर्थात् निर्गुण ब्रह्म या ठिकाणीं विवक्षित नसून धर्म या शब्दानें अहिंसाधर्म, सत्यधर्म, मातृपितृसेवाधर्म, गुरुसेवाधर्म, यज्ञयागधर्म, दानधर्म, संन्यासधर्म

§§ इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥
य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ ६८ ॥
न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।
भविता न च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ ६९ ॥

इत्यादि परमेश्वरप्राप्तीचे जे अनेक मार्ग शास्त्रांतून सांगितले आहेत तेच येथें अभिप्रेत आहेत, असें ह्मटलें पाहिजे; आणि महाभारताच्या शांतिपर्वांत (शां. ३५४) व अनुगीतेंत (अश्व. ४९) या विषयाची जेथें चर्चा आली आहे तेथें याच मोक्षोपायांचा धर्म शब्दानें उल्लेख केलेला आहे. पण असल्या धर्मांच्या भानगडींत न पडतां "मला एकट्याला भज, मी तुला तारीन, भिऊं नको," असें भगवंतांचें या ठिकाणीं गीतेंतील प्रतिपाद्य धर्मास उद्देशून निश्चयात्मक सांगणें आहे (गीतार. प्र. १३ पृ ४३८ व ४३९ पहा). सारांश, माझी दृढ भक्ति करून मत्परायण बुद्धीनें स्वधर्माप्रमाणें प्राप्त झालेलीं कर्में करीत जा, ह्मणजे इहलोकीं व परलोकीं उभयत्र तुमचें कल्याण होईल, भिऊं नका, असें अर्जुनाला निमित्त करून भगवान अखेर सर्वांसच आश्वासन देत आहेत. यासच कर्मयोग असें ह्मणतात; व हेंच सर्व गीताधर्माचें सार होय. आतां या गीताधर्माची, ह्मणजे ज्ञानमूलक व भक्तिप्रधान कर्मयोगाची, परंपरा पुढें कशी चालू ठेवावी हें सांगतात—]

(६७) हें (गुह्य) ज्याला तप नाहीं, भक्ति नाहीं व ऐकण्याची इच्छा नाहीं, तसेंच जो माझी निंदा करितो त्याला तूं कधींहि सांगू नको. (६८) जो हें परम गुह्य माझ्या भक्तांना कळवील, त्याची माझ्या ठायीं परम भक्ति होऊन तो मलाच येऊन पोंचेल यांत संशय नाहीं. (६९) आणि त्याच्यापेक्षां माझें जास्त प्रिय करणारा सर्व मनुष्यांत दुसरा कोणीहि

§§ अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः ।
ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टः स्यामिति मे मतिः ॥ ७० ॥
श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥
§§ कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ।
कच्चिदज्ञानसंमोहः प्रनष्टस्ते धनंजय ॥ ७२ ॥

अर्जुन उवाच ।

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥

मिळणार नाहीं, आणि या भूमींत त्याच्यापेक्षां मला जास्त आवडता कोणी होणार नाहीं.

[परंपरा राखण्याच्या या उपदेशाला जोडूनच आतां फलश्रुति सांगतात—]

(७०) आमच्या दोघांच्या या धर्मसंवादाचें जो कोणी अध्ययन करील त्यानें ज्ञानयज्ञानें माझी पूजा केल्यासारखें होईल, असें मी समजेन. (७१) तसेंच दोष न काढितां श्रद्धेनें जो जो कोणी हें ऐकेल तोहि (पापांपासून) मुक्त होऊन पुण्यवान लोकांना प्राप्त होणाऱ्या शुभ लोकांप्रत जाऊन पोंचेल.

[याप्रमाणें उपदेश समाप्त झाला. आतां हा धर्म अर्जुनास नीट कळला कीं नाहीं हें पहाण्यासाठीं भगवान त्यास असें विचारितात कीं—]

(७२) हे पार्था ! तूं हें एकाग्र चित्तानें ऐकलेंस ना ? (आणि) तुझा अज्ञानरूपी मोह हे धनंजया ! आतां अगदीं नष्ट झाला ना ? अर्जुन म्हणाला—(७३) हे अच्युता ! तुमच्या प्रसादानें मोह नष्ट झाला; आणि

संजयउवाच ।

§§ इत्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।
संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ ७४ ॥
व्यासप्रसादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम् ।
योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम् ॥ ७५ ॥

मला (कर्तव्यधर्माची) स्मृति झाली, मी (आतां) निसंदेह होऊन राहिलों आहे. तुमच्या म्हणण्याप्रमाणें (युद्ध) करितों.

[गीताधर्मांतहि संसार सोडण्यास सांगितलें आहे अशी ज्यांची सांप्रदायिक समजूत आहे त्यांनीं शेवटच्या म्ह० ७३ व्या श्लोकाची बरीच निराधार ओढाताण केली आहे. अर्जुनाला कशाची स्मृति राहिली नव्हती तें पाहूं गेलें, तर दुसऱ्या अध्यायांत (२.७) "माझा धर्म किंवा कर्तव्य माझ्या मनाला कळत नाहींसें झालें आहे" (धर्मसंमूढचेताः), असें त्यानें म्हटलेलें आढळून येतें; आणि त्याच कर्तव्यधर्माची आतां त्याला स्मृति झाली असा वरील श्लोकाचा सरळ अर्थ आहे. अर्जुनाला युद्धास प्रवृत्त करण्यासाठीं गीता उपदेशिली असून जागोजाग "म्हणून तूं युद्ध कर" असें सांगितलें असल्यामुळें (गी. २.१८; २.३७; ३.३०; ८.७; ११.३४) "तुमच्या म्हणण्याप्रमाणें करितों" याचा अर्थ "युद्ध करितों" असाच होतो. असो; श्रीकृष्णार्जुनसंवाद संपला; आतां महाभारतांतील कथासंदर्भाप्रमाणें धृतराष्ट्राला ही कथा सांगितल्यावर संजय आपला उपसंहार करितो—]

संजय म्हणला–(७४) याप्रमाणें अंगावर रोमांच उभे करणारा वासुदेव व महात्मा अर्जुन यांचा हा अद्भुत संवाद मी ऐकिला. (७५) व्यासांच्या अनुग्रहामुळें हें परम गुह्य म्हणजे योग अर्थात् कर्मयोग साक्षात् योगेश्वर श्रीकृष्ण स्वतः सांगत असतां मला ऐकावयास मिळालें.

राजन्संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतम्।
केशवार्जुनयोः पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥

[व्यासांनीं संजयाला दिव्य दृष्टि दिली होती म्हणून रणभूमीवर जें काय घडे तें बसल्या ठिकाणींच त्याला प्रत्यक्ष दिसे, व त्याप्रमाणें तो धृतराष्ट्राला कळवी, हें आरंभींच सांगितलें आहे. श्रीकृष्णांनीं जो 'योग' सांगितला तो कर्मयोग असून (गी. ४.१-३) अर्जुनानें पूर्वीं त्याला 'योग' (साम्ययोग) असें म्हटलें आहे (गी. ६.३३); आणि आतां संजयहि श्रीकृष्णार्जुनांच्या संवादास 'योग' हेंच नांव या श्लोकांत देत आहे. यावरून श्रीकृष्ण, अर्जुन व संजय या तिघांच्याहि मतें 'योग' म्हणजे कर्मयोग हाच गीतेंतील प्रतिपाद्य विषय आहे हें उघड होतें आणि अध्यायसमाप्तिसूचक संकल्पांतहि तोच म्हणजे 'योगशास्त्र' हा शब्द आलेला आहे. परंतु योगेश्वर या पदांत 'योग' शब्दाचा अर्थ याहून व्यापक आहे. योग म्हणजे एखादें कर्म करण्याची युक्ति, कौशल, शैली असा सामान्य अर्थ आहे. याच अर्थी बहुरूपी आपलीं सोंगें योगानें म्ह० कौशलानें आणितो असें म्हणतात. पण कर्म करण्याच्या ज्या या युक्त्या त्यांत श्रेष्ठ कोणती हें पाहूं गेलें तर परमेश्वर मूळांत अव्यक्त असतां तो ज्या युक्तीनें स्वतःलाच व्यक्त स्वरूप देतो, ती युक्ति किंवा योग सर्वांत श्रेष्ठ होय असें म्हणावें लागतें. गीतेंत यालाच 'ईश्वरी योग' (गी. ९.५; ११.८) असें म्हटलें आहे; व वेदान्तांत ज्याला माया म्हणतात ती हीच होय (गी. ७. २५). हा अलौकिक किंवा अघटित योग ज्याला साधला त्याला बाकीच्या युक्त्या म्हणजे हाताचा मळ होय. परमेश्वर या योगांचा किंवा मायेचा अधिपति आहे, म्हणून त्यास योगेश्वर म्हणजे योगांचा स्वामी हें नांव पडलें आहे. योग म्हणजे पातंजल योग हा अर्थ 'योगेश्वर' शब्दांत विवक्षित नाहीं.]

(७६) हे राजा (धृतराष्ट्रा!) केशव व अर्जुन या दोघांच्या या

तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपमत्यद्भुतं हरेः।
विस्मयो मे महान् राजन् हृष्यामि च पुनः पुनः ॥७७॥
यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन-संवादे मोक्षसंन्यासयोगो नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

अद्भुत व पुण्यकारक संवादाची आठवण होऊन होऊन मला पुनःपुनः हर्ष होत आहे; (७७) आणि श्रीहरीचें तें अत्यद्भुत विश्वरूप मनांत येऊन येऊन हे राजा! मला मोठा विस्मय वाटतो व पुनः हर्ष होतो! (७८) जिकडे योगेश्वर श्रीकृष्ण व जिकडे धनुर्धर अर्जुन तिकडेच श्री, विजय, शाश्वत ऐश्वर्य व नीति, असें माझें मत आहे.

[सारांश, ज्या ठिकाणीं युक्ति व शक्ति एकत्र झाली तेथें ऋद्धिसिद्धि निश्चित वास करितात, नुसत्या शक्तीनें अगर युक्तीनें नेहमीं काम भागत नाहीं हा सिद्धान्त होय. जरासंधवधार्थ मसलत चालली असतां युधिष्ठिरानें श्रीकृष्णास "अन्धं बलं जडं प्राहुः प्रणेतव्यं विचक्षणैः" (सभा. २०. १६)–बळ आंधळें व जड आहे त्याला शहाण्यांनीं मार्ग दाखविला पाहिजे—असें सांगितलें आहे; व श्रीकृष्णानींहि "मयि नीतिर्बलं भीमे" (सभा. २०. ३)=माझे ठायां नीति व भीमाचे अंगांत बल असें म्हणून भीमसेनाला बरोबर घेऊन त्याच्याकडून जरासंधाचा वध युक्तीनें करविला आहे केवळ नीति सांगणारा असा शहाणा समजावयाचा. अर्थात् योगेश्वर म्हणजे योग अथवा युक्ति यांचा ईश्वर आणि धनुर्धर म्हणजे योद्धा, असे अर्थ असून हीं दोन्ही विशेषणें या श्लोकांत सहेतुक योजिलेलीं आहेत.]

याप्रमाणें श्रीभगवंतांनीं गाइलेल्या म्हणजे सांगितलेल्या उपनिषदांत ब्रह्मविद्यान्तर्गत योग–म्हणजे कर्मयोग–शास्त्रावरील श्रीकृष्ण व अर्जुन यांच्या संवादांतील मोक्षसंन्यासयोग नांवाचा अठरावा अध्याय समाप्त झाला.

[मोक्षसंन्यासयोग या शब्दांत ‘ संन्यास ’ शब्दाचा अर्थ या अध्यायाच्या आरंभीं सांगितल्याप्रमाणें ‘ काम्य कर्मांचा संन्यास’ असा आहे, चतुर्थाश्रमरूपी संन्यास हा अर्थ विवक्षित नाहीं, हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. स्वकर्म न सोडितां त्याचा परमेश्वराच्या ठायीं मनानें संन्यास म्हणजे अर्पण केल्यानें मोक्ष मिळतो, असें या अध्यायांत प्रतिपादन असल्यामुळें, याला मोक्षसंन्यासयोग हें नांव दिलें आहे.]

येणेंप्रमाणें बाळ गंगाधर टिळककृत श्रीभद्भगवद्गीतेचें रहस्यसंजीवन नांवाचें प्राकृत भाषान्तर व टीका समाप्त झाली.

महाराष्ट्रीं बाळ द्विज–कुलज गंगाधर–सुत ।
वसे पुण्यक्षेत्रीं टिळक उपनामें श्रुतिरत ॥
रहस्या गीतेच्या प्रकटवुनि अष्टादशशतीं ।
समर्पी श्रीशातें सदतसि–युतीं तो शकमितीं ॥

॥ ॐ तत्सद्ब्रह्मार्पणमस्तु ॥

॥ शान्तिः पुष्टिस्तुष्टिश्चास्तु ॥